

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 38 / Hejmar 455 / Mijdar 2019

PKK ile başlayan aydınlanma 42. yılında evrenselleşerek devam ediyor

◆ PKK yeni bir aydınlanma, düşünce hareketi olduğu gibi daha baştan itibaren düzenden kopan hareket oldu. Kopuş teorisini geliştirdi. Alternatif bir yaşamı, iktidar ve devlete karşı demokratik toplum yaşamını kendi parti öncülüğü, önderlik şahsında ortaya çıkardı ve geliştirdi.

◆ PKK, Önderliksel ve partisel doğuş sürecinde bütün dünya halklarının ve ezilenlerinin özgürlük mücadelesini kendisine temel dayanak, miras aldığı için bugün de bütün ezilenler ve halklar PKK öncülüğündeki Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni kendi mücadelesi olarak görüyor ve esas alıyor, kendine dayanak yapıyor. Böyle bir diyaleksel gelişme de vardır. >9-13

PKK, kadınlar için özgürlüğün solunduğu bir yaşam kapısını açmıştır

PAJK Koordinasyonu >14-15

PKK bir kadın partisidir, savaş anlayışı; kadın ve toplum özgürleşmesine dayanır

Besê Erzincan >23-24

Küreselleşen PKK, Önderlik çizgisinde yürütülen propagandanın zaferidir

Dilzar Dilok >27-29

Biz bir insanda insanlığı yaratıyoruz, bütün insanlığa da bakıp kendi insanımızı yaratıyoruz

Rêber Apo'nun 27 Ekim 1993 çözümlemesinden derlenmiştir

Kürdistan'da başaran, yaşamı döndüren, düşmanı yok eden parti bu partidir. Bu olmadan bir şey yapılamaz. Kürt insanını değerli kılan, kişilik sahibi yapan bu partidir. Bu partiye, bu partinin yaşamına değer vermek gerekir. Gözleriniz gitsin ama, bu partiye bir şey olmasın. Hep söylüyorum: Her şeyle oynayın ama, partiyle oynamayın. Kimsenin oynamasına fırsat vermeyin. Söylediğiniz bu şeyleri, yaptığınız bu şikayetleri bir daha yapmayın. Siz sorunları çözmek için varsınız. Doğru olan da budur. >16-18

Direniş tüm komplocuların ve soykırımcıların oyunlarını bozmuştur

Mustafa Karasu

Türk devleti de ABD'de de saldırı karşısında güçlü bir direnişin olacağını beklemiyordu. Bu direnişle birlikte dünya halklarının ayağa kalkacağını hesaplamamışlardı. Bu açıdan hem Türkiye zor duruma düştü hem de Türkiye'nin önünü açan ABD zor duruma düştü. Direniş kısa sürede tüm dünya halklarına, Ortadoğu halklarına mal oldu. İşgalcilere karşı büyük bir tepki ortaya çıktı. Bu işgale onay veren ABD'ye, özellikle de Trump yönetimine büyük bir tepki ortaya çıktı. DAİŞ'e karşı mücadele edip 10 binden fazla şehit veren Kürtlere karşı ABD'nin işgalin önünü açması dünya halklarında öfke uyandırdı. Yine koalisyon güçlerinde tepkiye yol açtı. Türk devleti ise hiç olmadığı kadar teşhir oldu. Türk devletinin işgalci ve Kürt düşmanı olduğu bu saldırıyla açıkça belgelendi. >2-8

Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında halkların direnişi ve mücadelesi sonuç alacaktır

Cemil Bayık

Direniş, Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'de gerçekleşen işgalin çarpıtılarak farklı gösterilmesine izin vermemektedir. Halklar, işgalin demokrasi ve Kürt düşmanlığı olduğunu görüyor. Ortadoğu'daki demokrasi vahasının ortadan kaldırılmak istendiği görülüyor. Bu nedenle buradaki direnişe ve demokratik değerlere sahip çıkıyor. Bu savaşta işgalciler değil, direnişçiler güçlü konumdadır. Dünya halklarının dayanışmasından güç alan bu direniş karşısında işgalciler kaybetmeye mahkumdur. Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'deki direniş tüm dünyayı aydınlatıyor. Halklara gerçeği ve doğruları gösteriyor. İlk toplumsallığın yaratıldığı neolitik devrimin yaşandığı coğrafyayı şimdi de Demokratik Uygarlığın beşiği haline getiriyor. Egemen güçler ile halkların ilk çarpıştığı coğrafyada yine toplum ve insanlık düşmanlarıyla toplumsal ve tarihsel bir mücadele sürüyor. >19-22

Kapitalizm toplum ve Kürt düşmanıdır

Mustafa Karasu >30

Rojava'nın açtığı küresel demokrasi kapısı

Xebat Andok >25-26

Katoların kara kışında 53 günlük direniş -III

Tofan Dersim / Pirdoğan Kemal >31

Direniş tüm komplocuların ve soykırımcıların oyunlarını bozmuştur

Türk devleti de ABD de Rojava'ya saldırı karşısında güçlü bir direnişin olacağını beklemiyordu. Bu direnişle birlikte dünya halklarının ayağa kalkacağını hesaplamamışlardı. Bu açıdan hem Türkiye zor duruma düştü hem de Türkiye'nin önünü açan ABD zor duruma düştü. Direniş kısa sürede tüm dünya halklarına, Ortadoğu halklarına mal oldu. İşgalcilere karşı büyük bir tepki ortaya çıktı. Bu işgale onay veren ABD'ye, özellikle de Trump yönetimine büyük bir tepki ortaya çıktı. DAİŞ'e karşı mücadele edip 10 binden fazla şehit veren Kürtlere karşı ABD'nin işgalin önünü açması dünya halklarında öfke uyandırdı. Yine koalisyon güçlerinde tepkiye yol açtı. Türk devleti ise hiç olmadığı kadar teşhir oldu. Türk devletinin işgalci ve Kürt düşmanı olduğu bu saldırıyla açıkça belgelendi.

Mustafa Karasu

Sovyetler Birliği'nin dağılması, iki kutuplu dünyanın ortadan kalkmasından sonra Ortadoğu'da bütün dengeler alt üst oldu. İki kutuplu dünyanın katı siyasi ve askeri yaklaşımları ortamında kendisini tümüyle dışa vurmayan çelişkiler ve çatışmalar gün yüzüne çıktı. Bu açıdan Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı olarak tanımlanan savaşın birçok boyutu vardır. 5 bin yıllık devletçi iktidarcı sistemin bin yıllar boyu katbekat biriktirdiği sorunlar günümüzde artık kaldırılamaz hale gelmiştir. Devletçi sistemin halklar üzerinde kurduğu bu baskıcı sömürücü sistem halklar tarafından kabul edilmediği gibi bin yıllardır iktidarcı devletçi geleneği art arda devralan iktidarlar da tamamen bir çürüme, toplumdan tamamen kopma, toplumun hiçbir ihtiyacını karşılayamama durumuna düşmüşlerdir. Bu bakımdan devletçi ve iktidarcı sistemin krizinden söz etmek gerekir. Bu devletçi sistem tarih sahnesine çıktığı yerde krize girmiştir. Zaten toplumsal sorunları yaratan iktidarcı sömürücü sistemdir. Binlerce yıldır sürdüğünden de toplumsal ve siyasal sorun yaratan devletçi sistem tarih sahnesine çıktığı yerde krize girmiştir. Bu anlaşılır bir durumdur. Diğer yandan son birkaç yüzyıllık kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girişi de Ortadoğu'daki sorunları içinden çıkılamaz hale getirmiş ve ağırlaştırmıştır.

Kapitalist modernitenin bir karakteri vardır; maddi uygarlıktır. Ortadoğu ise manevi uygarlığın merkezidir. Sömürücü iktidarcı devletçi sistem olsa da yine de Ortadoğu'da tarih boyu biriken toplumsal değerler vardır. Bu toplumsal değerler mevcut iktidarcı devletçi sistemle kısmi bir denge oluşturuyordu. Ama kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girmesiyle birlikte sorun çözücü değil ağırlaştırıcı bir durum ortay çıkmıştır. Kendi sömürü ihtiyaçlarını karşılamak için her türlü toplumsal sorunu ağırlaştırmıştır.

Öte yandan Kürdistan merkezli Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşının en temel sorunlarından biri de Birinci Dünya Savaşında kurulan sistemdir. Bu sistem Kürt soykırımı üzerine kurulduğu ve Kürdistan'ı parçaladığı gibi Arapları da parçalamıştır. Kurulan Arap devletleri dış güçlerin işbirlikçisi, uzantısı haline getirilmiştir. Şu andaki krizin bir nedeni de halkların toplumsal, kültürel konumuna, dengelerine ve gerçekliğine uymayan bir Ortadoğu düzeninin Birinci Dünya Savaşında kurulmuş olmasıdır. İki kutuplu dünyanın yıkılmasından sonra Birinci Dünya Savaşının yarattığı sorunlar da gün yüzüne çıkmıştır. Böylece gerçek dengelerini arayan toplumsal güçler tarih sahnesinde rol almaya başlamışlardır. Bunların başında da Kürtler gelmektedir. Yine Araplar mevcut konumlarından memnun değillerdir. Gelinen aşamada 20. yüzyılın ilk çeyreğinde kurulan düzenin ne toplumsal, ne siyasal, ne kültürel temeli kalmıştır, ne de bölgesel ve uluslararası siyasal dengeler Birinci Dünya Savaşı dönemindeki gibidir. Bu nedenle bu krizin tarihsel nedenleri olduğu gibi 20. yüzyıl Ortadoğu düzeninden kaynaklanan nedenleri de vardır. Soğuk savaşın yarattığı katı dengeler vardı. Soğuk savaş da dağılınca çeşitli toplumsal ve siyasal güçler dağılan bu yeni dengelerde kendi konumlarını güçlendirmek istemiş ya da koruma çabası içine girmişlerdir.

Ortadoğu'da birçok gücün devreye girdiği askeri ve siyasi bir süreç yaşanıyor

Ortadoğu tarih boyu dünya dengelerinin kurulduğu yer olduğu gibi günümüzde de bu özelliğini önemli oranda korumaktadır. Küreselleşen kapitalizm koşullarında Uzak Asya'nın siyasal ve ekonomik önemi artsa da bu Ortadoğu'nun ya da Avrupa'nın önemini azaltmamaktadır. Hala dünya dengelerinin kurulmasında önemli bir yere sahiptirler. Bu açıdan da dünya siyasi dengelerinde yer almak ve kendi sömürü ihtiyaçlarını karşılamak isteyen uluslararası güçler Ortadoğu'da yoğun bir mücadele içine girmişlerdir. Soğuk savaş döneminden sonra dengelerin yıkılmasıyla birlikte Saddam Hüseyin gibi bazı yerel güçlerin bu boşluktan yararlanıp kendilerini güç yapmak istemesine karşı ABD, bu dünya artık benden sorulur, Ortadoğu benden sorulur, bizim isteklerimiz dışımızda kimse bir şey yapamaz, diye müdahalede bulunmuştur. Birinci Körfez Savaşı ABD soğuk savaşın ortadan kalkmasından sonra eski dengelerin dağılması sürecinde yeni dengeleri kendisinin oluşturması, kendi egemenliğinde bir Ortadoğu düzeni kurulması politikasını benimsemiş, bu çerçevede de Ortadoğu'ya müdahale sürecini başlatmıştır. Sovyetler Birliğinin yıkılmasından sonra sarsılan Rusya'nın kendisini toparlamasıyla birlikte yeniden Ortadoğu'ya girme eğilimi ortaya çıkmıştır. Avrupa ülkeleri zaten tarih boyu ayak izlerinin, ilişkilerinin olduğu Ortadoğu'da varlığını sürdürmek istemektedirler. Öte yandan yeni ekonomik, siyasal ve askeri güç olarak yükselen Çin de Ortadoğu'da kendisine yer açmak istemektedir. Bunlar Ortadoğu'daki dış güçler arasındaki siyasal mücadeleyi artırmıştır.

Öte yandan tarih içinde Ortadoğu'da önemli siyasal güç olan İran ve Türkiye de eski dengelerin yıkıldığı, yeni dengelerin kurulduğu süreçte kendi konumlarını güçlendirmek için devreye girmişlerdir. Özellikle de Türk devleti Kürtlerin örgütlenip mücadele ederek statü arayışına girdiği süreçte hem Kürtler üzerindeki soykırımcı sömürgeci politikasını sürdürme ve cumhuriyetin kuruluşunda ortaya koydukları Kürtleri tümden Türkleştirerek Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme politikasını sürdürme, hem de etkinlik alanını artırma politikasına yönelmiştir. İran zaten Irak başta olmak üzere bölgedeki Şiiler üzerinden kendisini etkin kılma çabası yürütmektedir. Ortadoğu'da birçok gücün devreye girdiği böyle bir askeri ve siyasi süreç yaşanmaktadır.

Kürt halkı da Kürdistan'ın parçalanması ve Kürtler üzerinde soykırım sistemi kurulmasını ifade eden Birinci Dünya Savaşı'ndaki dengelerin dağılması sürecinde etkin siyasi ve askeri eylemlerle Kürdistan'ı özgürleştirmek, özgür ve demokratik yaşama kavuşmak istemektedirler. Bu bakımdan da Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü koşullarda en aktif mücadele eden halklardan biri de Kürtler olmaktadır. Tabii ki Arap halkları da Birinci Dünya Savaşı sürecinde kurulan statükodan memnun olmadıkları için ayağa kalkmışlardır. Ama bu konuda Arap dünyasındaki eğilimler karmaşıktır. Farklı siyasal eğilimler bulunmaktadır. Arap dünyasını güç yapan İslam'a dayanarak bu yeni sürece müdahale etmek isteyen güçler ortaya çıkmıştır. Yine uluslararası güçlere dayalı işbirlikçi iktidarların ayakta kalma, kendi konumlarını güçlendirme çabaları ve mücadeleleri vardır. Diğer taraftan da Arapların, Kürtlerin, Farsların, bir bütün olarak Ortadoğu halklarının Ortadoğu'nun demokratikleşmesi temelinde yürüttükleri mücadeleleri vardır. Böyle birçok gücün içinde yer aldığı çok kapsamlı bir mücadele süreci Ortadoğu'da yaşanmaktadır.

Ortadoğu'da tam bir kaos süreci yaşanmaktadır

Arap Baharı denilen halk hareketinden birçok güç kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmak istemiştir. Halklar kendi gücünü ortaya koyduğu gibi uluslararası güçler de bu süreçlerden yararlanıp kendi çizgilerinde olacak yeni iktidarların şekillenmesini hedeflemişlerdir. Böylesi bir ortamda sapkın radikal İslami güçler de devreye girmiştir ve onlar da aktifleşmiştir. Ortadoğu kendisini bu süreçte çok karmaşık, kelimenin tam anlamıyla hercümerç, yani kaos kavramına denk düşen çatışmalar içinde bulmuştur. Bunun sonucu Ortadoğu, tarihinin en büyük yıkımlarından birini yaşamıştır. Libya'nın, Suriye'nin yakılıp yıkılması, Irak üzerinde bitmeyen savaş, Yemen'de ortaya çıkan iç savaş ve daha birçok alanda tam da kaos ortamının savaş süreci yaşanmıştır, yaşanmaktadır. Kaos süreci; eski dengelerin yıkıldığı, yeni özün artık eski biçimi kabul etmediği, eski biçimin dağıldığı ama yeni özün kendisine uygun biçim bulamadığı ya da yeni dengelere ve yeni statükolara kavuşmak için çok yönlü savaşın yürütüldüğü bir süreçtir. Ortadoğu'da yaşanan budur. Şu anda bunun en yoğun yaşandığı yerler Kürdistan merkezli Suriye'dir, Irak'tır ve Türkiye'dir.

Türkiye başından beri Suriye savaşına çok aktif katılmıştır. Türkiye, Suriye savaşına aktif katılarak birçok amacına ulaşmak istemiştir. En başta Kürtlerin bir statü kazanmasını istememektedir. Bu bakımdan Suriye'de iç savaş çıkınca rejimin erkenden yıkılıp Türkiye'nin çıkarlarını koruyacak, savunacak yeni bir Suriye'nin şekillenmesini hedeflemiştir. Suriye'deki savaş uzadığında bundan Kürtlerin yararlanması ve kendi aleyhine dönecek yeni bir Suriye'nin şekillenmesi durumu yaşanacaktır. Bu açıdan hızla Suriye'ye müdahale etmiştir. ÖSO, İhvanı Müslimin ve İslami toplumsallığı sapkınlığa götüren gruplarla ilişki kurarak Suriye'yi şekillendirmek ve bu temelde de Ortadoğu'da etkili olmak istemiştir. Çünkü Ortadoğu'yu kendi siyasal, ekonomik ve kültürel yayılma alanı olarak görmektedir. Bir nevi eski Osmanlı topraklarını kendisinin doğal yayılma ve hakimiyet alanı olarak görmektedir. Önceleri de zaten hep Arap sokağına, Arap halkına seslenmiştir. AKP iktidarının ilk yılları, belli düzeyde demokrasiden, özgürlükten söz edildiği bir siyasal süreçtir. Hatta Kürt sorununu biz çözeriz, yaklaşımına girmişlerdir. Bunlar tabii ağır despot düzeninin olduğu Ortadoğu'da halkları etkilemişti. Halklar belli düzeyde yüzlerini Türkiye'ye dönmüşlerdi. Ancak savaş şiddetlenince Türkiye'nin gerçek yüzü açığa çıkmıştır. Önceleri yumuşak gücüyle etkili olmak isterken, Ortadoğu'da savaş şiddetlenip yumuşak gücün etkili olmadığı bir süreçte gerçek yüzünü,

işgalci ve yayılmacı yüzünü göstermiştir.

Yine Kürtlerin Rojava'da hak kazanma olasılığı ortaya çıkınca demokrasi ve Kürt düşmanı yüzünü en keskin biçiminde ortaya koymuştur. Zaten Suriye'ye müdahalesinin en temel nedeni Kürtlerin hak elde etmemesi, yani Suriye'nin demokratikleşmemesidir. Kürtlerin hak elde etmesi ve statü kazanması demek Suriye'nin demokratikleşmesi demektir. Suriye'nin demokratikleşmesi demek Türkiye'nin Kürt soykırımına dayalı despot, faşist düzenini sürdürememesi demektir. Bu nedenle başından itibaren Suriye'ye aktif müdahale etmiş; özellikle de İhvanı Müslimin, El Nusra, ÖSO denen sapkın İslamcılar yoluyla hakim olmak istemiştir.

Türk devleti, sapkın İslamcı çeteler üzerinden Suriye ve Ortadoğu'da etkinlik kurmak istemiştir

Ortadoğu'da toplumcu kültür yüksektir. Dinlerin coğrafyasında toplumculuk zaten yüksek olur. Bu yönüyle de en son tek tanrılı din olan İslamiyet tüm dinlerde var olan toplumculuğun temsilcisi olmuştur. Ama Batı'nın maddi uygarlığına, bireyciliğine karşı Ortadoğu'nun bu toplumcu direnişini ve tepkisini bu sapkın İslami kesimler kullanmak istemişlerdir. Bu toplumun kültürünü kullanarak kendilerini güç yapmak istemişlerdir. Bunların din eksenli ya da dindar biçiminde ortaya çıkmasını toplumsallığın saptırılmış biçimi olarak değerlendirmek gerekir. Saptırılmış toplumsallık olarak ifade etmek gerekiyor. Bunlar Ortadoğu'nun toplumcu kültürünü istismar ederek belli bir güce ulaşmışlardır.

Türkiye bunlar üzerinden Suriye ve Ortadoğu'da etkinlik kurmak istemiştir. Böyle olunca da bu çetelerle sıkı ilişki içine girmiştir. Ancak bu çetelerin Suriye'yi ele geçirme hesapları boşa çıkmıştır. En başta Kürt halkının direnişiyle boşa çıkmıştır. Türk devleti bunları Kürtlerin üzerine sürmüştür. Kürdistan'ı kontrol etme, hakimiyet altına alma temelinde Suriye'yi tümden kontrol etme, kendine göre şekillendirme hesapları yapmıştır. Ama bu hesaplar Kürt halkının direnişiyle bozulmuştur. Öte yandan İslam'ın toplumsallığını ve değerlerini sapkın amaçlarına alet etmek isteyen, her türlü insanlık dışı yol ve yönteme başvuran bu çetelerin düşünceleri, politikaları ve uygulamaları bütün dünyayı rahatsız etmiştir. Bu nedenle ilk başlarda Suriye'deki rejimin yıkılmasını isteyen ABD ve Avrupa gibi güçler Suriye'deki rejimin ani bir biçimde yıkılması politikasına destek vermekten vazgeçmişlerdir. Çünkü başta İsrail, yine Avrupa ve ABD Suriye'de bu sapkın güçlerin hakim olduğu bir siyasal düzeni kendileri için tehlikeli gördüklerinden Suriye'nin keskin biçimde yıkılması politikasını bir kenara bırakmışlardır, diğer taraftan da sapkın toplumsallığa karşı mücadele içinde olan Kürtleri desteklemişlerdir. Bu durumdan yararlanan İran ve Rusya Suriye devleti üzerinden kendilerini etkin kılmaya çalışmışlardır. Rusya, Suriye ve İran; ABD'nin, Avrupa'nın ve diğer güçlerin bu fanatik sapkın İslami kesimler olan DAİŞ, El Nusra gibi çetelerin etkin olma korkusundan yararlanarak kendi etkinliklerini artırmışlardır. Rusya'nın Suriye'de etkin olması ya da Suriye'nin kendini ayakta tutması esas olarak böyle bir siyasi ortamda gerçekleşmiştir. Zaten böyle olmasaydı Suriye'nin yıkılışı gerçekleşirdi, Esad yönetimi kendisini ayakta tutamazdı. Suriye de, Ortadoğu'da oluşan bu yeni dengeler ve çelişkiler arasında kendisini ayakta tutma fırsatı bulmuştur.

Türkiye, Suriye'ye ilk müdahalesini ABD'nin teşvikiyle yaptı. Daha önce

Türkiye'nin Suriye politikası, Rojava politikası çok karmaşıktır. Çok dikkatli takip edilmesi gereken bir politikadır. Özellikle Kürtlerin, Türk devletinin politikalarını çok yakından takip etmesi gerekiyor. Türk devletiyle NATO, ABD ve Avrupa ilişkilerini çok yakından takip etmesi gerekiyor. Türkiye bir NATO ülkesidir, Avrupa ve NATO'ya bağlıdır. Bu açıdan Türkiye'nin etkinliği aslında NATO'nun, ABD'nin, Avrupa'nın etkinliği demektir. Bu yönüyle Türkiye'nin Suriye üzerinde etkin olma politikalarına karşı değiller, ama Türkiye'nin Suriye'de etkinlik politikasının karakterine ve içeriğine karşıdırlar. Türkiye'nin Suriye'de etkin olmak isterken kullandığı çetelerden kaygılıdırlar.

Libya'ya yönelik NATO müdahalesi olunca Türkiye NATO'nun orada ne işi var, demişti. Ama daha sonra Libya'ya yönelik müdahalenin ciddi olduğunu görünce bizzat Türkiye Libya'ya müdahale eden güçlerden olmuştur. İzmir NATO üssü de Libya'ya karşı kullanılmıştır. Suriye'de de iç karışıklıklar ortaya çıkınca Türkiye derhal müdahale etmiştir. Aslında ABD, Türkiye üzerinden Suriye'yi şekillendirmek istemiştir. Ancak süreç içinde ABD'nin çıkarlarıyla Türkiye'nin çıkarları tam örtüşmemiştir. Özellikle Türkiye bütün politikalarının eksenine Kürt düşmanlığını koymuştur. ABD, Avrupa ise politikalarının eksenine kendi ekonomik ve siyasi çıkarlarını koymaktadır. Bu yönüyle süreç içinde Türkiye'nin öngördüğü politikalarla uluslararası güçlerin politikaları zaman zaman çelişmiştir. Özellikle sapkın İslami hareketler Türkiye tarafından kullanılırken ABD ve Avrupa bunları kendileri için tehlikeli görmüşlerdir. Nitekim bunun en somut ifadesi Hüsnü Mübarek'in devrilmesi sürecinde İhvanı Müslimin'e destek veren ABD ve Avrupa daha sonra İhvanı Müslimin'in devrilmesine destek olmuşlardır. Bu konuda da Türkiye'yle bir politik farklılık ortaya çıkmıştır. İhvanı Müslimin'e hem Mısır'da hem de Suriye'de karşı bir tutum gelişmiştir. Böylelikle Türkiye'nin politikalarıyla ABD ve Avrupa'nın politikalarında belirli farklılaşmalar olmuştur.

Türkiye zaten DAİŞ'e destek veriyordu. Ama DAİŞ'in yenildiğini, hem Kürtler hem de koalisyon tarafından hedef alındığını ve tasfiye edileceğini görünce kendisinin hem DAİŞ karşıtı olduğunu göstermek hem de Kürtlerin, Arapların, Süryanilerin kurduğu SDG'nin (Suriye Demokratik Güçleri) Minbic'ten sonra Cerablus'u ve Bab'ı alacağını ve Kobanê ile Efrîn kantonlarının birleşeceğini görerek Cerablus'a müdahale etmiştir. DAİŞ karşıtlığından çok Efrîn ve Kobanê kantonunun birleşmesini engellemek için böyle bir adım atmıştır. İlk başlarda sınırda Cerablus'ta DAİŞ'le anlaşırken, Minbic üzeri Bab'ın kontrol edilerek Efrîn'e ulaşılabileceği tehlikesini görünce bu sefer de Bab'a da müdahale etmiştir. Türkiye'nin biz DAİŞ'lilere karşı savaştık dediği konu aslında Kürt karşıtlığından kaynaklanan, Kürtlerin içinde olduğu QSD'nin bu alanları kontrol etmesini istemeyen bir yaklaşımdan kaynaklanmıştır. Yoksa DAİŞ'ten rahatsız değildir, hiçbir zaman da olmamıştır. DAİŞ Grê Spî'yi kontrol ettiğinde herhangi bir rahatsızlığı yoktu; ne zaman QSD güçleri, YPG buraları kontrol etti, Kobanê'yle Cizrê Kantonu birleşti o zaman rahatsız oldu. Türk devletinin biz DAİŞ'e karşı Cerablus'ta, Bab'ta şöyle mücadele ettik, demesi bu gerçekliğin ifadesidir. Aslında Cerablus ve Bab olayı bir yönüyle şu anlama gelmektedir; Türkiye DAİŞ'le Suriye'deki hedeflerine ulaşamayacağını görünce de bu defa bizzat kendisi müdahil olmuştur.

Türk devleti Kürt'ü Bakur'da da Rojava'da da, Başûr'da da yok etmek istiyor

Firat'ın doğusuna yönelik saldırı da benzer bir anlayışın sonucu gelişmiştir. Kürtlerin buralarda demokratik bir sistem kurmalarını, bu temelde Suriye'nin demokratikleşmesini kendisi için tehlikeli gördüğünden sürekli hedef haline getirmiştir. Aslında bu politika tümüyle Avrupa ve ABD'nin politikalarıyla uzlaşan bir politika değildir. Avrupa ve ABD'nin amacı Kürtlerle Türkiye'yi uzlaştırmaydı ama Türkiye Kürtlerin varlığını tanımıyor, Kürt'ü inkar ediyor, Kürt'ün en küçük bir hak kazanmasını bile istemiyor. Irak'ın kuzeyinde yaptığımız hatayı Suriye'nin kuzeyinde yapmayacağız, diyor. Yani işbirlikçi de olsa, Türkiye'yle işbirliği yapacak bir güç de olsa biz Suriye'nin kuzeyinde böyle bir şey olmasını kabul etmeyiz, demektedir. Politikaları budur. Bu politikalar tabii ki Avrupa ve ABD'nin, NATO üyesi, işbirlikçileri ve ittifakları olan Türkiye'yle Kürtleri bir uzlaşmaya çekme politikasıyla uyuşmuyor. Türkiye'nin Kürt inkarı politikaları böyle bir uzlaşmaya imkan vermemektedir. Çünkü Türkiye, Kürt'ü tümden yok etmek istiyor. Kuzey'de de, Rojava'da da, Başûr'da da yok etmek istiyor. Şimdi Başûr'da sessiz kalıyor; çünkü Kürt Özgürlük Hareketi'ne, PKK'ye karşı savaş yürütürken, Rojava'da savaş yürütürken Başûr'u karşısına aldığında kaybedeceğini görüyor. Bu nedenle kullanmak açısından Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye edene kadar ya da önünde engel olmayacak düzeyde zayıflatana kadar Başûrê Kurdistan'daki Kürt yönetimiyle işbirliği yapmayı bir taktik olarak kullanmaktadır. Yoksa Başûrê Kurdistan'ın varlığını kabul eden bir zihniyeti de politikası da amacı da yoktur.

Türkiye'nin Suriye politikası, Rojava politikası çok karmaşıktır. Çok dikkatli takip edilmesi gereken bir politikadır. Özellikle Kürtlerin, Türk devletinin politikalarını çok yakından takip etmesi gerekiyor. Türk devletiyle NATO, ABD ve Avrupa ilişkilerini çok yakından takip etmesi gerekiyor. Türkiye bir NATO ülkesidir, Avrupa ve NATO'ya bağlıdır. Bu açıdan Türkiye'nin etkinliği aslında NATO'nun, ABD'nin, Avrupa'nın etkinliği demektir. Bu yönüyle Türkiye'nin Suriye üzerinde etkin olma politikalarına karşı değiller, ama Türkiye'nin Suriye'de etkinlik politikasının karakterine ve içeriğine karşıdırlar. Türkiye'nin Suriye'de etkin olmak isterken kullandığı çetelerden kaygılıdırlar. Yoksa Türkiye'nin Suriye'deki etkinliğinden rahatsız olmadıkları açıktır. Bunun en somut örneği İdlip'te yaşananlardır. Rusya ve Suriye bu alana müdahale edeceği zaman ABD ve Avrupa müdahil olmuşlardır ve yapamazsınız, demişlerdir. Böyle bir müdahale olursa karşı oluruz, karşı dururuz, demişlerdir. Buna gerekçe olarak da oradan Türkiye'ye gidecek mültecileri göstermişlerdir. Ama bu sadece bir gerekçe ve kılıftır. Esas olarak Türkiye'nin oradaki etkinliğini, varlığını kendi çıkarlarına uygun görmeleridir. Yeni Suriye'nin şekillenmesinde ABD ve Avrupa kendi ellerini güçlü tutmak istemektedirler. Türkiye'nin varlığını da etkinliğini de kendi pazarlık güçleri olarak kullanmak istemektedirler. Bu yönüyle Türkiye'nin bir NATO ülkesi olduğunu, ABD ve Avrupa'yla ilişkili olduğunu unutmamak gerekir.

Türkiye zaten bu gerçeği bildiğinden Firat'ın doğusunu sürekli tehdit etmiştir. Çünkü ABD'nin, Avrupa'nın kendisini gözden çıkarmayacağını, kendisinin bir NATO üyesi olduğunu; belki politikalarını tam kabul etmeseler, uyumlu olmasalar ve çelişkili olsalar da Türkiye'nin buralardaki hakimiyetini kendileri için tehlike görmeyeceğini düşünmektedir. Hatta uzun vadede kendi politikaları açısından kullanabilecekleri bir araç olarak düşünmektedirler. Türkiye ABD ve Avrupa'nın bu gerçekliğini bilerek müdahale etmiştir. ABD'nin, Avrupa'nın burada Türkiye'ye karşı bir savaş içine girmeyeceğini, engel olmayacağını görmüşler ve buna göre hareket etmişlerdir. ABD'nin, Avrupa'nın orada askeri güçleri vardı, koalisyon vardı, eğer onların kendisine karşı tutum alacağını düşünse bırakalım müdahale etmeyi; lafını bile edemezdi. Eğer sürekli lafını ediyorsa, müdahale edeceğim dediyse demek ki önünde diğer güçleri engel olarak görmüyor. Hatta bazı serzenişlerde bulunsalar bile kendi işgalinden memnun olacaklarını biliyor.

Hem ABD, hem Rusya Türkiye'nin Kürt düşmanlığından yararlanıyor

Türkiye'ye esas olarak engel olacak bir güç varsa o da Rusya'dır. Ancak Rusya da, Türkiye'yi ABD'ye, NATO'ya karşı denge unsuru olarak kullandığından ses çıkarmamış, hatta işgale teşvik etmiştir. Türkiye'yi teşvik ederek acaba ABD'yle, Avrupa'yla çelişkilerini artırabilir miyim, biçiminde bir yaklaşımla hareket etmiştir. Aslında hem ABD, hem Rusya Türkiye'nin Kürt düşmanlığından yararlanmaktadırlar. Nasıl ki yıllarca ABD ve Avrupa Türkiye'nin Kürt düşmanlığını görerek, Kürtlere karşı, Kürtlerin özgürlük savaşına karşı destek vererek Türkiye'yi kendi çıkarları doğrultusunda kullanmışlarsa, Rusya da Kürtler konusunda tavizler vererek, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşam kurduğu alanlara Türkiye'nin girmesini teşvik ederek kendi politikası doğrultusunda Türkiye'yi kullanmak istemektedir. Ancak Rusya'nın bu politikası tutmamıştır. Çünkü Rusya bakmıştır ki ABD Türkiye'nin önünü açıyor ve belirli yerlerde etkin olmasını sağlıyor. Firat'ın batısında zaten Türkiye'nin etkinliği var. Doğusunda da bazı yerleri ABD onayıyla işgal edince Rusya bunu kendisi için tehlikeli görmüştür. İlk önce teşvik eden Rusya daha sonra buna karşı çıkmıştır. Çünkü Türkiye'yi teşvik ederek farklı bir amaç güdüyordu. Ama öngördüğü gerçekleşmedi.

Türkiye'nin bir NATO ülkesi olduğunu, ABD ve Avrupa'yla ilişkili olduğunu unutmamak gerekir. Türkiye zaten bu gerçeği bildiğinden Fırat'ın doğusunu sürekli tehdit etmiştir. Çünkü ABD'nin, Avrupa'nın kendisini gözden çıkarmayacağını, kendisinin bir NATO üyesi olduğunu; belki politikalarını tam kabul etmeseler, uyumlu olmasalar ve çelişkili olsalar da Türkiye'nin buralardaki hakimiyetini kendileri için tehlike görmeyeceğini düşünmektedir. Hatta uzun vadede kendi politikaları açısından kullanabilecekleri bir araç olarak düşünmektedirler. Türkiye ABD ve Avrupa'nın bu gerçekliğini bilerek müdahale etmiştir.

ABD Türkiye'nin girmesine izin verdi. Ancak bir direniş de oldu. Böyle bir dönemde ABD belki önünü açtı ama Avrupa ve ABD tümden Türk devletinin politikasını desteklemiyorlar. Karşı çıkmıyorlar ama açık bir destek de vermiyorlar. Tabii Türkiye girdiğinde Kürtlerin direnişiyle, Suriye Demokratik Güçleri'nin ve halkların direnişiyle karşılaştı. Yine dünya halklarının güçlü bir tepkisiyle karşılaştı. Bu Türk devletini zora soktu. Öte yandan Türk işgaline göz yumsalar da direniş ABD ve Avrupa'nın açıktan destek vermelerini engelleyen bir etken oldu. ABD-Rusya mücadelesi vardı. Avrupa'yla Rusya mücadelesi vardı. Avrupa'nın Suriye yönetimine karşı tutumu vardı. İngiltere'nin, ABD'nin tutumu vardı. Böyle bir mücadele vardı. Türkiye'nin girişi bu mücadeleyi çok karmaşık hale getirdi. Hatta NATO'nun, ABD'nin müttefiki olan Türkiye'nin Fırat'ın doğusuna girmesi Rusya'nın ve Suriye'nin aktifleşmesini beraberinde getirdi. Kürtlerle Rusya'nın ve Suriye'nin ilişkilerinin artmasını beraberinde getirdi. Bu durum Suriye'de kritik bir mücadeleyi ortaya çıkardı.

ABD ve Avrupa bir taraftan Türkiye ile ilişki içindeler. Bu temelde Suriye politikasında etkili olmak istiyorlar. Ama diğer taraftan da Kürtlerle ilişkilerini sürdürerek, tümden bırakmayarak Suriye'de etkili olmak istiyorlar. çünkü Kürtlerin konumu, mücadelesi Suriye'de giderek dengeleri tümden belirleyecek bir noktaya geldi. ABD ve Avrupa ilk başta Kürtleri kendi politikalarının parçası olarak görüyorlardı. Ama ABD ve Avrupa Türkiye'nin saldırısını engelleyemeyince Kürtlerle Rusya ve Suriye yönetimiyle ilişkilerinin sıkılaşması onlar açısından Suriye üzerinde karmaşık bir mücadeleyi beraberinde getirdi. Hem Türkiye'yi hem Kürtleri bir arada nasıl yanlarında tutacaklar, bu ilişkileri nasıl sürdürecekler? Türkiye'yle Kürtleri uzlaştırma politikasından vazgeçmemişler. Bir taraftan Türkiye'yle diğer taraftan Kürtlerle ilişki temelinde nasıl Suriye'de politik etkinlik kurarız arayışındalar. Belki doğrudan Türkiye'yle Kürtleri yan yana getirmeseler de paralel bir politika yürüterek bunu sağlamak istemektedirler. Türkiye'ye bu nedenle göz yummuşlardır. Ancak Türk devletinin Fırat'ın doğusuna saldırıları ve tehditleri hala sürüyor. Türkiye'nin politikalarıyla, hedefleriyle kendi politik hedeflerini uyumlu hale getirmede sıkıntılar yaşanmaktadır.

ABD Türkiye'ye belli bir alanı işgal etmesi için onay vermiştir ama Türkiye buna rağmen gidip hemen Rusya'yla ilişki kurma, Rusya üzeri kendi politik amaçlarına ulaşma biçiminde bir yönelime girmiştir. Bu da ABD'nin, Avrupa'nın bölge politikasıyla uyumlu değildir. Hem kendi müttefikleri olacak hem de kendileriyle politik mücadele içinde olan Ruslarla ilişki yürütecek. Yani Türkiye'nin yeni Suriye'nin şekillenmesinde asıl olarak ABD'nin, Avrupa'nın değil de kendi çıkarlarını düşünmesi, Kürt düşmanlığı temelinde çıkarlarını önceliğe alması karmaşık ve çelişkili bir durum yaratmıştır. Eskiden de böyle bir durum vardı. Türkiye Fırat'ın batısında Rusya'yla ilişkilenerek kendi politikalarını yürütüyordu. Rusya da Türkiye'yi kullanmaya çalışıyordu. Önceleri ABD ve Avrupa tarafından bu politika biraz kabul edilebilirdi, ya da sindirilebilirdi. Ama bu politikayı Fırat'ın doğusunda da yürütmesi bu güçlerin rahatsızlığını ortaya çıkardı. Eğer Fırat'ın doğusuna girişiyle birlikte Avrupa devletleri, Trump ve çevresi dışında ABD'deki müesses nizam

bu politikadan rahatsız olduysa bunun nedeni Türkiye'nin Kürt düşmanlığı üzerinden Rusya'yla ilişkilenmesi ya da Rusya'nın şimdi Türkiye'yle ilişki içinde kendisini Suriye'de etkili kılma durumunun ortaya çıkmasıdır. Rusya'nın Türkiye'yle yaptığı anlaşma sonrası Firat'ın doğusuna gelmesi, hatta Suriye'yi belirli yerlere getirmesi tabii ki Suriye'deki yeni dengelerde Rusya'nın ve Suriye yönetiminin daha etkili olması durumunu ortaya çıkarmıştır. Bu da ABD ve Avrupa'daki çeşitli siyasi kesimleri rahatsız eden bir durum ortaya çıkarmıştır.

Rojava işgal saldırısında Türk devletini Rusya teşvik etmiş ABD önünü açmıştır

Rojava'da yürütülen işgal saldırılarında hem ABD'nin hem Rusya'nın rolü açıktır. Rusya politik yaklaşımlarıyla Türkiye'yi teşvik etmiştir, ABD de önünü açmıştır. Şu gerçek ortadadır, uluslararası güçlerin herhangi bir bölgede etkin olmaları için işbirlikçilere ihtiyacı vardır. İşbirlikçileri olmadan doğrudan uluslararası güçlerin bir yeri gidip işgal etmesi, buralarda egemenliklerini kurması söz konusu olamaz. Bu 18. ya da 19. yüzyıllarda oluyordu. Bu yüzyıllarda kapitalist ülkeler, sömürgeci ülkeler böyle bir girişimde bulunuyorlardı. 20. yüzyılda da İkinci Dünya Savaşı sonrasına kadar da kapitalist, emperyalist ülkeler ordularıyla bir yere gidip orayı işgal ediyorlardı. Bu temelde işgal ettikleri yerde kendilerine uygun gördükleri bir siyasi, toplumsal ve ekonomik sistem kuruyorlardı. İşbirlikçileri üzerinden oraları denetlemeye çalışıyorlardı. Ama bugün işbirlikçileri olmadan sadece kendi askeri gücüyle bir yere gidip işgal etmesi kolay değildir. Bu tür şeyler de olabilir ama yine de işbirlikçileri gerekiyor. Birinci Körfez Savaşı'nda Irak'a saldırdığında Kuveyt işbirliği yaptı. Yine Arap ülkelerinin birçoğu ABD'nin müdahalesini destekledi. Bu bakımdan Ortadoğu'da da Suriye'de de ABD ve Rusya mutlaka belli işbirlikçiler üzerinden etkinliklerini sürdürmeye çalışmaktadırlar. Bu açıdan Türkiye NATO, Avrupa ve ABD için önemlidir. Türkiye'yi her an herhangi bir güce karşı kullanacak ülke olarak ellerinde tutmak istiyorlar. Kuşkusuz Türkiye'nin kendi başına hareket eden, kendisi karar veren bir duruma gelmesini de istemezler. Ancak Türkiye kendi istedikleri doğrultuda hareket ederse böyle bir Türkiye'yle işbirliği yapar ya da Türkiye'yi kendi istedikleri doğrultusunda işbirliği yapan bir konuma getirirler. Ekonomik, siyasi ve askeri müdahaleleriyle, çeşitli yöntemlerle Türkiye'yi zorlayarak kendi çizgilerine getirirler.

ABD'nin Türkiye'ye işgal onayı vermesini bu çerçevede ele almak gerekmektedir. Belki bazı konularda tam uyuşmamışlardır, Türkiye'yle Kürtlerin uzlaşmasını sağlayamamışlardır. Ama Türkiye'den de vazgeçemezler. Bu bakımdan önünü açmışlardır. Türkiye'nin Suriye'de kendilerinin kullanabileceği düzeyde bir askeri ve siyasi güce ulaşmasını istemişlerdir. Çünkü Türkiye'yi her zaman kullanabilecekleri bir güç olarak görüyorlar. Nitekim NATO ve ABD Suriye'de kendi istekleri doğrultuda Türkiye'yi kullanıyor. Gelecekte de İran ya da başka güçler için kullanacaklarından Türkiye'nin işgaline onay vermişlerdir. Bu yönüyle Türkiye'nin Kürt düşmanlığından yararlanarak Türkiye'yi kendilerine bağlamaktadırlar. Türkiye de biliyor ki ABD kabul etmezse giremez. ABD önünü açtığı için giriyor. Bu yönüyle de bunun karşılığı olarak da ABD'nin politikalarına, isteklerine çeşitli düzeylerde uymak durumundadır.

Rusya ise Türkiye'nin NATO müttefiki olduğunu biliyor. NATO'yla, ABD'yle, Avrupa'yla ilişkilerinin çok sıkı ve köklü olduğunu biliyor. Bu bakımdan 150 yıldır Avrupa'yla sıkı ilişkiler içine giren, ABD ile sıkı ilişkiler içine giren Türkiye'nin bütün bu ilişkilerden çok köklü bir şekilde kopup Rusya'yla bir stratejik ittifaka girmesi düşünülemez. Rusya bu gerçekliği bilmektedir. Bu açıdan da Türkiye'nin Kürt düşmanlığını kullanıp bunun üzerinden çeşitli biçimde kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmak istiyor. Efrîn'i peşkeş çekerek çeşitli yerlerden çetelerin çekilmesini sağlattı. Efrîn'e izin vermesinin nedeni bundan dolayıdır. Yoksa sadece bazı ekonomik çıkarlarla ilgili değildir. Öte yandan Türkiye'yi ABD ve Avrupa ile çelişkili hale getirip kullanmak istiyor. Kürt zaafını kullanarak Türkiye'den yararlanabileceği kadar yararlanmak istiyor. Bu yönüyle Türkiye'nin Suriye'ye girmesinde esas rol sahipleri ABD ve Rusya'dır. Kendi çıkarları doğrultusunda Türkiye'yi kullanmak için izin vermişlerdir. Türkiye gerçekten sıkışmıştır. AKP-MHP iktidarı dışarda saldırgan olmazsa ayakta kalamaz. Belli bir savaşa, işgale ve bunun propagandasını yapmaya ihtiyacı var. İçerde iktidar olarak ayakta kalmak için buna şiddetle ihtiyaç duyuyor. Bu yönüyle tümden istediği amaçlara ulaşamazsa bile kendini içerde ayakta tutacak, propagandasını yapacak düzeyde adımları kiminle atabilirse onunla atıyor. ABD ve Rusya'yla yaptıkları anlaşmanın bir boyutunu da böyle değerlendirmek gerekir.

Suriye'de ABD-Rusya arasında genel bir çerçeve uzlaşması vardır

Günümüz dünyasında küresel kapitalist güçler bir bütünün parçasıdırlar. ABD, Rusya, Çin, Japonya, Avrupa aynı sistemin içindedirler. Bu açıdan uluslararası güçlerin Suriye, Ortadoğu politikalarını değerlendirirken bu gerçekliğin bilinmesi gerekiyor. Ortadoğu'nun küresel kapitalizme açılması konusunda hepsinin ortak çıkarı var. Geçmiş dönemdeki gibi, Birinci ve İkinci dünya savaşlarında olduğu gibi şiddetli biçimde karşı karşıya gelerek çatışmaları mümkün değildir. Bu bakımdan sistem içi güçler arasında hem bir mücadele vardır hem de bir uzlaşma vardır. Suriye üzerindekini de hem bir mücadele olarak hem de bir uzlaşma olarak görmek lazım. Suriye'nin kapitalist modernist, emperyalist güçlerin kendi çıkarlarına uygun bir biçimde şekillenmesini isterler. Bu yönüyle tümden birisinin hakim olması istisnai yerlerde söz konusu olur. Böyle olan yerlerde bile belli düzeyde bir uzlaşmayı yaşarlar. Bu yönüyle Suriye'de ABD-Rusya arasında genel bir çerçeve uzlaşması vardır. Ama bu mücadelenin olmadığı anlamına da gelmiyor. Örneğin; ABD geri çekildikten sonra Trump'ın ikide bir artık DAİŞ'e karşı mücadeleyi Rusya, İran, Suriye versin, diğer ülkeler versin, demesi gerçekten ilginçtir. Yani Suriye üzerinde sadece mücadele etmeyelim, uzlaşacağımız noktalar da olmalı yaklaşımıdır. DAİŞ'e karşı mücadele etsinler derken Suriye içinde var olmalarını kabul etmek anlamına geliyor. ABD Suriye'de kapitalist modernist dünyanın çıkarlarını korumada belli düzeyde Rusya'ya rol vermiştir. ABD ve Avrupa Suriye'de kendilerini etkili kılmak isterken belli bir çerçeve içinde Rusya'nın varlığını da kabul etmiş oluyor.

Geçmişte ABD Kore, İran, Suriye gibi ülkeleri kontrolsüz güçler olarak değerlendiriyordu. Şimdi buna DAİŞ ve benzeri güçler de girdi. Kapitalist modernist güçler artık kapitalist modernist sisteme zarar verecek güçleri istemiyorlar. Bu açıdan belli bir uzlaşma içine girebilirler. Özcesi günümüz dünyasındaki bu mücadelelerin daha sonra belirli bir uzlaşmayla ya da belirli bir paylaşımla sonuçlanacağını öngörmek gerekir. Birinin tümden süpürülüp atılacağı, birinin tümden bir alana, bir bölgeye hakim olacağı dünya 18. 19. ve 20. yüzyıl gerçeğinde vardı. 21. yüzyıl gerçeğinde, küreselleşmiş kapitalizm gerçeğinde siyasal mücadelelerin de farklı olduğunu görmek gerekir. Böyle görürsek o zaman herhangi bir yerde oluşan siyasal olayları, savaşları, çatışmaları, işgalleri, ilişkileri ve çelişkileri doğru değerlendirebiliriz.

Türkiye bu saldırıyla Rojava'da Önderlik çizgisini tasfiye etmek istemektedir

Ankara'da ABD-Türkiye, Soçi'de de Türkiye-Rusya görüşmelerini anlamak açısından öncesini de değerlendirmek gerekiyor. Türkiye uzun süreden beri Minbic'e, Fırat'ın doğusuna gireceğini tekrarlıyordu. Böylelikle kendisinin işgal harekatı karşısında ABD'nin, Avrupa'nın, Rusya'nın tutumlarını öğrenmek istiyordu, öğreniyordu da. Çünkü bu süreçte ABD'yle birçok görüşme yaptılar, Rusya'yla görüşmeler yaptılar, İran ve Rusya'yla birlikte yapılan görüşmeler var, Avrupa'yla yapılan görüşmeler var. Bu temelde Suriye'yle ilgili olan bütün güçlerin yaklaşımlarını öğrenmeye çalışmıştır. Bu durumu ABD'li yetkililer Kürtlerle de değerlendirmiştir. Hatta ABD yetkilileri bir Türkiye'yle görüşüyorlardı, ondan sonra da gidip Kürtlerle görüşüyorlardı. ABD Türkiye ile Kürtleri uzlaştıracak bir formül bulmak istiyordu. Kürtlere böyle yansıtıyordu. Nitekim Kürtlere Türk devletinin durdurulabileceği, Türk devletinin de memnun olacağı bir çözüm bulalım yaklaşımıyla hareket ediyordu. Kürt güçleri de, ABD Kürtlerle de Türkiye'yle de ilişkisinin bozulmasını istemiyor, bu nedenle ortak bir çözüm bulunabilir yaklaşımı içinde hareket etmiştir. Bu yönüyle Kürt siyasi hareketinin apolitik ve saf bir yaklaşım içinde olduğunu söylemek mümkündür. Nitekim bu görüşmeler sonucu ortak biz çözüm bulunduğu kamuoyuna açıklandı, deklare edildi. Daha çok Kürtlerin taviz vermiş olduğu bir güvenli bölge anlaşması yapıldı. Halbuki güvenliği tehdit eden Türkiye'ydi. Suriye'nin en güvenli bölgesi Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'ydi. Dolayısıyla bu tartışmalar, güvenli bölge anlaşması Türkiye'nin haksız taleplerini, haksız iddialarını, haksız politikalarını, haksız söylemlerini meşrulaştıran bir rol oynamıştır. Sanki Türk devletinin söylemleri doğruymuş, kendisine yönelik tehdit varmış, Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'de oluşan demokratik sistem Türkiye'de beka sorunu yaratıyormuş gibi bir algı yaratılmış oldu. Bu yönüyle ABD-Türkiye görüşmeleri aslında Türkiye'nin saldırgan politikasını meşrulaştırmaktan başka bir sonuç vermedi. Nitekim ABD Türkiye ile anlaşma yapıldı, Kürtlerle Türkiye'yi ortak noktada buluşturduk, dedi ve bunun propagandasını yaptı ama 9 Ekim'de ortaya çıktı ki böyle bir anlaşma, uzlaşma yok. Bu görüşmeler Türkiye'nin iddialarını, taleplerini, söylemlerini meşrulaştırmıştır. 9 Ekim saldırısı da bu meşrulaştırma temelinde gerçekleşmiştir.

Bu açıdan 9 Ekim saldırısının önünü ABD açmıştır. 9 Ekim'de gerçekleşmesiyse uluslararası komplonun yenilenmesi anlamına gelmektedir. Aslında Türkiye bu saldırıyla Rojava'da Önderlik çizgisini tasfiye etmek istemektedir. ABD de Türkiye'yi saldırtarak Kuzey-Doğu Suriye yönetiminin kendisine teslim olmasını, ancak teslim olursa yaşayabileceği mesajını vermiştir. Böylelikle Türkiye hem de ABD amacına ulaşacaktır. Bu yönüyle Ankara'daki görüşmelerin 9 Ekim'le sonuçlanması bir komplo, bir tuzak niteliğindedir. Kürt siyasi hareketi, Kürt halkı ve dünya halkları aldatılmıştır. Bir güvenlikli bölge anlaşması yapılmış, sorun çözülmüş gibi bir algı ve bir hava yaratılmıştır. Böylelikle Rojava halkının, siyasi güçlerin, devrimci ve askeri güçlerin gevşemesi sağlanmıştır. Çünkü ABD sürekli Rojava'daki siyasi güçlere Türk devletinin saldırısının olmayacağının, bir uzlaşma olduğunun mesajını vermiştir.

Rojava'da yürütülen işgal saldırılarında hem ABD'nin hem Rusya'nın rolü açıktır. Rusya politik yaklaşımlarıyla Türkiye'yi teşvik etmiştir, ABD de önünü açmıştır. Şu gerçek ortadadır, uluslararası güçlerin herhangi bir bölgede etkin olmaları için işbirlikçilere ihtiyacı vardır. İşbirlikçileri olmadan doğrudan uluslararası güçlerin bir yeri gidip işgal etmesi, buralarda egemenliklerini kurması söz konusu olamaz.

17 Ekim Ankara Anlaşması sıkışan Trump ve Erdoğan'ı kurtarma anlaşmasıydı

Ancak Türk devleti de ABD de bu saldırı karşısında güçlü bir direnişin olacağını beklemiyordu. Bu direnişle birlikte dünya halklarının ayağa kalkacağını hesaplamamışlardı. Bu açıdan hem Türkiye zor duruma düştü hem de Türkiye'nin önünü açan ABD zor duruma düştü. Direniş kısa sürede tüm dünya halklarına, Ortadoğu halklarına mal oldu. İşgalcilere karşı büyük bir tepki ortaya çıktı. Bu işgale onay veren ABD'ye, özellikle de Trump yönetimine büyük bir tepki ortaya çıktı. DAİŞ'e karşı mücadele edip 10 binden fazla şehit veren Kürtlere karşı ABD'nin işgalin önünü açması dünya halklarında öfke uyandırdı. Yine koalisyon güçlerinde tepkiye yol açtı. Türk devleti ise hiç olmadığı kadar teşhir oldu. Türk devletinin işgalci ve Kürt düşmanı olduğu bu saldırıyla açıkça belgelendi. Bugüne kadar dünyayı kandıran, dünyayaya karşı özel savaş yürüten Türk devletinin bu özel savaşı çöktü. Türkiye yalnızlaştı ve çok zor durumda kaldı. Trump yalnızlaştı, zor durumda kaldı. Trump'a ABD'den büyük bir tepki geldi. Kamuoyu, basın, siyasiler Trump'ın Türk devletinin işgaline yol açmasını tepkiyle karşıladılar. Bu durum karşısında Trump çok zorlandı. Zaten ABD'de sıkıştırılıyordu. Buna bir de Rojava'da Türk devletinin işgalinin önünü açmasına karşı gelişen tepkiler eklenince Trump yönetimi çok daha zor bir durumda girdi. Neredeyse bu tepkinin karşısında yıkılacak duruma geldi. Trump yönetimi birden bire zayıfladı. Ekonomik olarak gerçekleşen iyileşmelerin toplumda yarattığı olumlu etki birden silindi. Trump'ın imajı yıprandı, desteği azaldı. Bu Trump'ı telaşa düşürdü. Nitekim Trump Türk devletine çeşitli yaptırımlar, ekonomik ambargolar uygulama kararı aldı. Hatta sadece Türkiye değil bizzat Erdoğan ailesine yönelik de bir yaptırım kararı aldı. Bunlar ABD kamuoyunda desteklendi. Trump sıkıştığından dolayı böyle bir karar almak zorunda kaldı ve bunları Türkiye'ye dayattı. Türkiye'ye açıkça ekonomini çökertiriz, siyasi bakımdan zor duruma sokarız mesajı verildi.

Bir taraftan Trump zorlandı, bir taraftan Türkiye zorlandı ve bu zorlanmayı aşma çabası içine girdiler. 17 Ekim'de yapılan anlaşma aslında Trump ve Erdoğan'ı kurtarma amaçlıydı. Bu konuda yine Kürtlere vaatler ve sözler vererek böyle bir anlaşmayı Kuzey-Doğu Suriye yönetimine ve QSD'ye kabul ettirdiler. Kuzey-Doğu Suriye yönetimi, QSD bu anlaşmanın tümünü kabul etmedi ama bir ateşkes olmasını kabul ettiler. Kendilerinin savaştan yana olmadıklarını, bir çözüm yaklaşımı içinde olduklarını göstermek istediler. Ancak şu açık ki, yapılan anlaşma Rojva ve Kuzey-Doğu Suriye halklarının özgür ve demokratik yaşamını güvenceye almayan, onu çiğnemeyi hedef alan bir anlaşmadır. Serêkaniyê'nin ve Grê Spî'nin Türkiye'ye bırakılması, Türkiye'nin oralarda hakim olacağı bir anlaşmanın yapılması çok sıkışan Türkiye'yi de Erdoğan'ı da Trump'ı da kurtarmıştır. Çünkü direniş Türk devletini çok zor bir duruma sokuyordu. Dünya halklarının tepkisi giderek artacaktı. Bu direniş Türkiye'ye pahalıya mal olacaktı. Yine bu direniş sürseydi Trump mecburen yaptırımları uygulayacaktı ve bu yaptırımlar uygulanınca ABD ile Türkiye'nin arasının açılması gibi bir durum ortaya çıkacaktı. ABD'deki demokratik kamuoyunun, dünya halklarının ayağa kalkışı, Rojava Devrimine, direnişine destek olması ABD ile Türkiye'nin arasının açılmasını sağlayacaktı. Ankara'daki anlaşma bu durumu ortadan kaldırdı. ABD ile Türkiye'nin kavgasının artmasıyla sonuçlanacak bir durum varken bir uzlaşma ortaya çıktı. Direnişin belli düzeyde kesintiye uğraması, sözü tutulmayacak, yerine getirilmeyecek bir anlaşmanın olması böyle bir durum ortaya çıkardı. Böylelikle Trump da Erdoğan da belli düzeyde kendilerini kurtarmış oldu.

Ankara anlaşması bir yönüyle de oradaki Kürt yönetimini muhatap alma biçiminde bir durumu ortaya çıkardı. Ama esas olarak Türkiye'nin bazı yerlere girmesi onu iç kamuoyunda kurtardı, İç kamuoyunda bu bir başarı olarak gösterildi, Diğer taraftan da çatışmaların hafiflemesi, bazı yerlerde QSD güçlerinin geri çekilmesi dünya kamuoyunda oluşan tepkiyi belli düzeyde zayıflattı, en azından ivmesini düşürdü. Nasıl ki ABD ve Türkiye'nin güvenli bölge konusunda anlaştıkları ve bir çözüm bulunduğu yolundaki açıklamalar, değerlendirmeler ve taahhütler Kürtlere yönelik, Kuzey-Doğu Suriye halklarına yönelik tuzak olmuşsa 17 Ekim'deki anlaşma da bir tuzak olmuştur. Gayri meşru olan, saldırgan olan Türkiye böylelikle işgal ettiği bazı yerlerde kendisini meşrulaştırmıştır. Sanki bir anlaşmayla işgal yapılmış, oralar kendisine verilmiş gibi bir durum ortaya çıkmıştır. Kuşkusuz Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halkları, yönetimi bu işgali kabul etmemiştir, reddetmiştir. Çünkü sözü edilen anlaşmada oranın halklarının geri dönmesi ve çetelerin oradan geri çekilmesi de vardır. Ama bunlar gerçekleşmemiştir. Tümüyle uygulanmayan bir anlaşma olmuştur. Nitekim bu anlaşmadan sonra da Türk devleti saldırılarına devam etmiş, buna karşı da QSD güçleri direnişlerini sürdürmüşlerdir.

Soçi anlaşması Türkiye'nin işgalini meşrulaştırmıştır

Soçi'de Rusya ile Türkiye arasındaki yapılan anlaşma da ayrı bir konudur. Türkiye'nin ABD'yle yaptığı anlaşma Grê Spî, Serêkaniyê'yi, yani Dirbesiyê'den Kobanê'ye kadar olan alanı kapsıyordu. Böyle belirli bir sınır konulmuştu. Kobanê'yi ve Cizîrê bölgesini ele alan bir anlaşma değildi. Kuşkusuz Türkiye söz konusu anlaşmaya uymayarak sürekli saldırı içinde oldu ama yine de o anlaşma Kobanê ve Cizre bölgesini içermiyordu. Türkiye bu sefer de Kobanê ve çevresini işgal etmeye ve diğer alanlar üzerindeki hedeflerini Rusya üzeri sağlamaya çalıştı. Rusya Türkiye'nin sıkışıklığını görerek bazı tavizler verme temelinde kendisini etkin kılacak bir anlaşmayı Türkiye'ye kabul ettirdi. Ankara'daki anlaşmada olduğu gibi Soçi'deki anlaşma da Kürtler dışında yapıldı ve Kürtlere dayatılmak istendi. Ancak Kürtler bu dayatmayı kabul etmediler. Sınırda belirli bir devriyeyi kabul etmişler ama diğer talepleri ya da o anlaşmanın büyük bir bölümünü kabul etmemişler, ya da Türkiye'nin yorumladığı gibi kabul etmemişlerdir. Kuzey-Doğu Suriye yönetimi bu anlaşmanın tümünü kabul etmese de bu anlaşma da diğer anlaşmada olduğu gibi Türkiye'nin sanki buralarda hakkı olduğu gibi bir meşruiyet ortaya çıkarmıştır. Böylece bu anlaşmayla Türkiye işgalciliğini meşrulaştırmıştır.

ABD, Rusya ve Türkiye ortak çıkarlar temelinde Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi vahası olan, Ortadoğu demokratik devriminin zemini haline gelen, Ortadoğu'da demokratikleşmenin önünü açan bu demokratik devrimi boğmak istemişlerdir. Ancak 10 binden fazla şehidi, 20 binden fazla da yaralısı olan bu direniş tabii ki güçlü bir özgürlük ve demokrasi iradesine sahiptir, halkların desteğine sahiptir. Bu açıdan direniş beklenmedik düzeyde güçlü olmuştur. Fedaice bir direniş ortaya konulmuştur. Her türlü tekniğe rağmen saldırılar kırılmıştır.

Soçi anlaşması da Türkiye'yi Suriye'nin içine sokma anlaşması olmuştur. Ancak Rusya Türkiye'yle ABD anlaşmasının tehlikeli olduğunu, Türkiye'nin Suriye üzerinde etkili kılınmak istendiğini görmüştür. Rusya, bu işgalle Türkiye'nin Kürtlerle karşı karşıya geleceği ve her iki gücün yıpranarak kendi çıkarlarını kabul edeceği hesabı yapıyordu. Hatta böyle bir işgalle ABD ile Türkiye'yi karşı karşıya getirebileceğini düşünmüştü ama hesapladığı gibi olmamış, Türkiye ile ABD karşı karşıya gelme yerine uzlaşmışlardır. Rusya'nın hesapladığı olmamış aksine Türkiye'nin belirli bir alanda askeri hakimiyeti ortaya çıkmıştır. Bu askeri hakimiyet aslında çetelerin hakimiyeti anlamına gelmektedir. Bu çeteler de Rusya ve Rejim karşıtı çetelerdir. Bu durum ortaya çıkınca Rusya Türkiye'nin de sıkışıklığını görerek Türkiye'yle karşılıklı çıkara dayalı bir anlaşma yapmıştır. Burada hem Rusya'nın talepleri gerçekleşmiş olacak hem de Türkiye'nin talepleri gerçekleşmiş olacak. Rusya Kürtlerin hakları konusunda Türkiye'ye taviz verecek, anlaşmanın amacı bu. Rusya Kürtlerin özgür ve demokratik sistemini tırpanlayacak, Kürtlerin Suriye siyaseti üzerinde etkili olmayacağı, Suriye'nin demokratikleşmesinde temel olacak bir demokratik yapının olmayacağı bir Rojava ve Kuzey Suriye yaratılacak. Aslında Türkiye ile Rusya'nın bu yönlü anlaştıkları düşünülebilir. Biz burada hakim olacağız ama Kürtlerin özerkliğini törpüleyeceğiz, askeri ve siyasi etkisini ortadan kaldıracağız, anlaşmanın özü budur. Sınırda da Türklerle devriye atılarak böylelikle Türkiye bir de orası üzeri Suriye siyaseti içine sokulmuş olacaktır. Soçi mutabakatını böyle değerlendirmek gerekiyor. Ancak Ankara mutabakatında askeri güçlerin, çetelerin girmesi söz konusuyken burada Rusya çetelerin Suriye'ye girmesini kabul etmemiş, siz madem PYD'nin, QSD'nin alandan çıkmasını istiyorsunuz, o zaman ben alandan çıkaracağım, sizin askeri güçlerinizi ve çetelerinizi buraya koymanıza gerek yok, bunların gerçekleşmesi konusunda devreyiler atabiliriz yaklaşımı vardır. Her ikisinde de demokratik özerk sistemi ortadan kaldırma amacı vardır. Ama Rusya'nınkinde çeteleri koyma değil de, çeteler yerine Rusya ve Suriye ile birlikte Kuzey-Doğu Suriye'nin özerkliğini tasfiye etme hedeflenmiştir. Rusya-Türkiye anlaşmasını da bu eksende ele alıp değerlendirmek gerekmektedir.

Serêkaniyê Direnişi Türkiye ABD ve Rusya'ya büyük kaybettirmiştir

ABD, Rusya ve Türkiye ortak çıkarlar temelinde Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi vahası olan, Ortadoğu demokratik devriminin zemini haline gelen, Ortadoğu'da demokratikleşmenin önünü açan bu demokratik devrimi boğmak istemişlerdir. Ancak 10 binden fazla şehidi, 20 binden fazla da yaralısı olan bu direniş tabii ki güçlü bir özgürlük ve demokrasi iradesine sahiptir, halkların desteğine sahiptir. Bu açıdan direniş beklenmedik düzeyde güçlü olmuştur. Fedaice bir direniş ortaya konulmuştur. Her türlü tekniğe rağmen saldırılar kırılmıştır. Özellikle Serêkaniyê direnişi Kobanê direnişinin yarattığı etkiyi daha ilk haftasında ortaya çıkarmıştır. Bu direniş ABD'nin, Rusya'nın ve Türkiye'nin hesaplarını bozmuştur. Öyle ki direniş tüm bu güçlere pahalıya mal olmuştur. Her üç güç de kolay yollardan amaçlarına ulaşacaklarını düşünürken, ABD Türkiye'nin önünü açıp Türkiye'yi kullanmayı hesaplarken, birden bu direnişin yarattığı etkiyle dünyada tecrit ve teşhir olmuştur ve dünya halklarının öfkesini üzerine çekmiştir. DAİŞ'e karşı mücadelede Kürtlerle yapılan ilişki ABD'nin imajında olumlu durum ortaya çıkarmışken birden bu tersine dönmüş, ABD'nin çok çıkarcı, hiçbir değeri olmayan, özgürlük ve demokrasi karşıtı karakteri görülmedik düzeyde teşhir olmuştur. ABD'nin etkisini, imajını, dünya halkları içindeki konumunu bu kadar zayıflatan başka bir olay olmamıştır. Öyle ki, ABD'yi bu duruma düşürdüğünden dolayı bizzat ABD'liler tarafından Trump'a öfke duyulmuştur. Trump'a öfke duyulmasının nedeni ABD'nin imajının bu kadar halkların gözünde olumsuz duruma düşürülmesidir. Bu durumun verdiği zarar hiçbir kazançla karşılaştırılamaz. Bir ülke, bir halk, bir iktidar ve bir devlet için bundan daha büyük kayıp ve zarar düşünülemez. Gerçekten de bu direniş ABD'yi böyle büyük bir kayıp içine sokmuştur.

Türk devleti de bu direnişle birlikte büyük kaybetmiştir. Çünkü Kürtler üzerinde bir soykırım politikası izliyordu. Bunu da dünyaya farklı gösteriyordu. Kürtlerin özgürlük direnişi de kendini yeterince anlatamıyordu. Türk devleti de bundan faydalanarak Kürt soykırımını yürütüyordu. İlk defa bu düzeyde Türk devletinin soykırımcı Kürt düşmanı bir devlet olduğu anlaşıldı. Bu, Türk devletinin Kürtlere karşı yürüttüğü savaşta yenildiğinin ifadesi olmuştur, yenilmiştir. Bu kadar teşhir olan, bu kadar demokrasi ve Kürt düşmanı olduğu açığa çıkan Türkiye'nin artık dünyada hiç kimsenin savunamayacağı bir soykırımı yürütmesi söz konusu olamaz, sonuç alması da söz konusu değildir. Bu açıdan Türkiye bu direniş karşısında büyük bir başarısızlığa, yenilgiye mahkum olmuştur. Her ne kadar içeriye bir başarı gibi gösterse de bizzat kendileri tartışmaktadırlar; dünyada Türkiye ilk defa bu kadar tecrit oldu, sahada başarılı olduk ama masada yenildik, kamuoyunda ve propagandada yenildik, demektedirler. Bu aslında yenilginin itirafı olmaktadır. Siyasi olarak, propaganda da yenilen, bu kadar teşhir olan bir gücün hiçbir alanda kazanması mümkün değildir, kaybetmiştir. Bundan daha büyük bir kaybetme olamaz. Bir ülkenin, devletin, siyasi gücün büyük kaybı böyle gerçekleşir. Askeri çatışmalarda bazen kayıplar olabilir, bir güç çok kayıp verebilir ve bazı gerilemeler de yaşayabilir. Ama Türkiye'nin mevcut durumda yaşadığı bu kayıp, bu gerileme her türlü kaybın üstünde bir kayıptır. Nihai ve kesin bir yenilgidir. Ne kadar çabalarsa çabalasın böyle bir gücün kazanması ve sonuç alması mümkün değildir. Özellikle günümüz dünyasında sonuç alması mümkün değildir.

Bu işgalin bedeli Türk devleti için çok ağır olmuştur. Türkiye'deki faşist iktidar tüm meşruiyetini kaybetmiştir. Zaten dışarda fazla meşruiyeti yoktu, tümden kaybetti. İçerde de meşruiyetini kaybetmiştir. Her ne kadar propagandayla, baskıyla, devlet imkanlarıyla birçok gücü peşine takmış olsa da destekleyen birçok güç de bu işgalin kendilerine pahalıya mal olduğunu bilmektedirler. Ama faşist iktidar karşısında seslerini çıkaramıyorlar. Faşist iktidar baskısıyla, zulmüyle, propagandasıyla kendini ayakta tutuyor ama bu saldırı ona sadece dışarda değil içerde de çok pahalıya mal olmuştur. AKP-MHP iktidarı görülmedik düzeyde teşhir olmuştur. Trump'ın mektubu bile bu iktidarın bitişinin ifadesidir. Trump bu mektupla kamuoyunun üzerindeki baskısını azaltıp kendisini kurtarmak istemiştir ve belli düzeyde de amacına da ulaşmıştır. Ama AKP iktidarının böyle bir mektuba muhatap olarak ne kadar itibarsız, etkisiz ve dikkate alınmayan bir iktidar olduğu ortaya çıkmıştır. Türkiye'de itibarı olan, etkisi olan, güçlü olan bir iktidara, bir hükümete hiç kimse öyle bir mektup yazamaz. Karşısındaki çok güçsüz, aciz ve perişan görüldüğü için, kendilerine muhtaç olunduğu düşünüldüğü için bu mektup yazılmıştır. Bu mektup zayıflara, güçsüzlere, çaresizlere yazılır. Özcesi Türk devleti işgal harekatıyla kendini gizlese de öyle bir mektuba muhatap olarak karakterini gizleyememiş, işgalle birlikte güçsüzlüğü dışarda daha da fazlalaşmıştır.

Belki Türkiye işgalden önce daha fazla güçlü görünüyordu. Kuzey-Doğu Suriye halkları daha zayıf görülüyordu. Direnemez, çaresiz bir halk olarak görülüyordu ama bu direnişin ortaya çıkardığı sonuçlarla birlikte direnişin Türkiye karşısında güçleneceği, Türkiye işgal de etse ağır saldırılar da yapsa bu direnişin Türkiye'yi başarısız kılacağı dünya genelinde kabul görmeye başlamıştır. Bu direniş dünya halklarının desteğini alarak kendisini güçlendirmiştir. Bugüne kadar ABD ile ilişkilere, şu bu ilişkiye dayanarak yürüdüğü düşünülen Rojava Devrimi bu direnişle birlikte esas güç desteğinin, kaynağının dünya halkları olduğunu ortaya koymuştur.

Direniş Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarını ABD ve Rusya karşısında güçlü konuma getirdi

Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarının direnişi Rusya'nın da planlarını boşa çıkardı. Rusya, Türk devleti saldıracak, Kürtler de gidip Rusya'ya teslim olacak, diye düşünmüştür. Böyle bir şey olmamış aksine Kürtler direnmiştir. Öte yandan Türkiye ABD'nin izniyle girdi, bazı mevziler kazandı, bu da Türkiye'nin Suriye'de etkili olması anlamına geliyor. Rusya ve Rejim açısından ise ciddi olumsuzluklar yaratacak bir durumu ifade ediyor. Diğer taraftan Kürtler buna karşı direniyor, direnişi sürdürüyor ve işgale karşı direnen bir güç oluyor. Suriye'yi işgal eden Türkiye'ye karşı direnen bir güç tabii ki Rusya karşısında da Rejim karşısında da pozisyonunu güçlü bir konuma getirir. Bir taraftan Kürtlerin dünya halkları ve Ortadoğu halkları nezdinde konumunun güçlenmesi, Suriye'deki demokratik özerk yapısının meşru hale gelmesi, Suriye ve Rusya karşısında Kürtlerin konumunun güçlenmesi Rusya'yı telaşa düşürmüştür. Diğer taraftan da ABD ile Türkiye'yi karşı karşıya getireyim derken bu işgalle ABD ile Türkiye anlaşmış, bu da Rusya'nın politikalarının tersi bir sonuç doğurmuştur. Böyle olunca da Rusya'nın Kürtler karşısında konumu zayıflamıştır. Aksine Kürtlerle işbirliği yapmadan, Kürtlerle bir anlaşmaya varmadan Suriye'de etkili olmayacağını görmüştür. Direniş Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarını ABD karşısında da Rusya karşısında da güçlü konuma getirmiştir. Türkiye belki bazı yerlere girmiştir, işgal etmiştir ama bu direniş hiç olmadığı kadar Kuzey-Doğu Suriye halklarını Türkiye karşısında da güçlü konuma getirmiştir.

Belki Türkiye işgalden önce daha fazla güçlü görünüyordu. Kuzey-Doğu Suriye halkları daha zayıf görülüyordu. Direnemez, çaresiz bir halk olarak görülüyordu ama bu direnişin ortaya çıkardığı sonuçlarla birlikte direnişin Türkiye karşısında güçleneceği, Türkiye işgal de etse ağır saldırılar da yapsa bu direnişin Türkiye'yi başarısız kılacağı dünya genelinde kabul görmeye başlamıştır. Bu direniş dünya halklarının desteğini alarak kendisini güçlendirmiştir. Bugüne kadar ABD ile ilişkilere, şu bu ilişkiye dayanarak yürüdüğü düşünülen Rojava Devrimi bu direnişle birlikte esas güç desteğinin, kaynağının dünya halkları olduğunu ortaya koymuştur. Dünya halklarının iradesine, desteğine, moraline ve kendi öz gücüne dayanarak bir direniş yürüttüğü gerçeği ortaya çıkmıştır. Önderlik çizgisinde, kadın özgürlüğü temelinde Demokratik, Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'na dayalı bir direniş yürütülmektedir. Halkların yürüttüğü bir direniş olduğu ortaya çıkmıştır. Bu da Rojava Devrimi'nin halklar içindeki itibarını güçlendirmiştir.

Bu direnişin tabii ki çok önemli sonuçları olacaktır. En başta da Kürt halkının soykırımcı Türk devletine karşı yürüttüğü mücadelede çok önemli sonuçlar yaratacaktır. Teşhir olan, bu kadar tecrit olan, haksız ve soykırımcı gerçeği ortaya çıkan Türk devleti bugüne kadar Kürtlere karşı yürüttüğü soykırımcı savaşta aldığı desteği artık alamayacaktır. Öte yandan Türk devletinin Kürt karşıtlığı açığa çıkmıştır. Rojava'ya bu kadar saldırı Türk devletinin tüm Kürtler nezdindeki teşhirini artırmıştır, kapsamlılaştırmıştır. Özellikle Bakurê Kurdistan'da ve AKP etkisinde olan Kürtler

de AKP'nin Kürt düşmanı bir parti olduğunu görmüşlerdir. Nitekim Bakurê Kurdistan'daki bütün Kürt partileri bir araya gelerek bu işgali kınamışlar ve bu işgale karşı olduklarını göstermişlerdir. Böylelikle soykırımcı sömürgeciliğin Kürt düşmanı karakterini herkesin gözünde pekiştirmişlerdir. Nitekim Türk devleti şimdi o kadar teşhir olmuştur ki, her gittiği yerde ben Kürt karşıtı değilim, PYD'ye, QSD'ye, PKK'ye karşıyım diyor. Sürekli böyle demesi hem içerde hem de dışarda ne kadar teşhir olduğunu ve ne kadar zorlandığını ortaya koymaktadır. Bu açıdan Türk devletinin saldırılarına karşı direniş aslında soykırımcı sömürgeciliğin yenilgisinin başlangıcı haline gelmiştir. Artık tüm dünya Türk devletinin savaşının Kürtlere karşı savaş olduğunu, bir soykırım savaşı olduğunu bilince çıkarmıştır. Bundan sonra tüm dünya böyle görecektir. Artık dünyada Türk devletinin ben savaşı terör örgütüne karşı veriyorum demagojisine kimse inanmayacaktır. Bu yönüyle demokratik olan, Kürt sorunun çözümünü isteyen, soykırıma karşı olan herkes Türk devletine karşı bu direnişin içinde ve yanında yer alacaktır.

Bu direnişle beraber Kürtler stratejik ittifaklarına kavuşmuştur. Bu da çok önemli bir sonuçtur. Bir hareket stratejik ittifaklarına kavuşursa, stratejik ittifaklarını gerçekleştirirse o direnişi yenmek mümkün değildir. Bu açıdan bütün dünya halkları, demokratik güçleri bu direnişin müttefiki ve stratejik ittifakı olmuştur. Bu bakımdan Türk devleti nereye giderse gitsin karşısında Kürtlerin stratejik müttefiklerini ve dostlarını görecektir, onlarla karşı karşıya gelecektir. Bu direnişin yarattığı bu stratejik ittifaklar tabii ki ülkelerin ve devletlerin politikalarını da etkileyecektir. Çünkü dünyadaki devletler artık eskisi gibi değildir. Biraz demokrasiye duyarlı olan, sınırlı da olsa demokrasisi olan ülkelerde iktidarlar demokratik kamuoyunun taleplerine ve isteklerine duyarlı olmak zorunda kalıyorlar.

Türk devletinin saldırısı Kürt halkının ulusal birliğini sağlayan çok önemli bir gelişme sağladı

Türkiye'nin bu saldırısı Kürt Özgürlük Hareketi'nin dışarda stratejik ittifaklara kavuşmasını sağladığı gibi Kürt halkını da birleştirdi. Kürt halkının ulusal birliğini sağlayan çok önemli bir gelişme sağladı. Belki bir ulusal kongre gerçekleşmiyor, Kürt siyasi partileri bir araya gelerek ortak tutum takınamıyorlar ama bu direniş Kürt ortak duruşunu ortaya çıkardı. Hem halk düzeyinde hem de siyasi düzeyde ortaya çıkardı. Bazı siyasi partiler bu tutumlarını açık ortaya koymasalar, hatta KDP'nin bazı açıklamalarında olduğu gibi Türk devletinin işgalini meşrulaştıran yaklaşım içinde olsalar dahi bu durum Kürt siyasetinin genel yaklaşımını ve iradesini ortaya koymuyor. Kürt halkının genel iradesi Rojava Devrimi'ne karşı saldırıda Türk devletine karşı bir araya gelmiştir. Siyasiler açısından da böyledir. Herkes şunu görmüştür; Türk devleti sadece Rojava'ya değil, tüm Kürtlere düşmandır. Rojava Devrimini tasfiye ettiği takdirde başka güçlere de sıra gelecektir. Türk devletinin QSD, PKK, PYD karşıtı olduğu yalanı Rojava işgali ve buna karşı gösterilen direnişle çökmüştür. Artık hiç kimse Türk devletinin saldırılarının sadece PKK'ye, QSD'ye, YPG-YPJ'ye karşı olduğunu söyleyemez. Bunu söyleyenler de inandırıcı olamaz. KDP her ne kadar hala Türkiye devletinin işgaline gerekçe olarak PKK'yi, PYD'yi, QSD'yi, YPG-YPJ'yi gösterse de bu aslında KDP'nin teşhir olmasından başka bir sonuç vermemektedir. Artık Türkiye'nin bu söylemlerinin KDP tarafından tekrarlanmasının ne Kürt siyasetinde ne de Kürt halkında bir karşılığı vardır. Bu açıdan direniş böyle bir demagojiyi de yalanı da etkisizleştirmiş, Kürtlerin birliğini engelleyen bazı engeller de ortadan kaldırılmıştır. Özellikle Türk devletinin Kürt düşmanı olduğunun anlaşılması Kürt Özgürlük Hareketi'nin Türkiye'ye karşı verdiği mücadelede bütün Kürtleri yanına alma imkanını ortaya çıkarmıştır. Bunlardan daha büyük kazanç ve başarı da olamaz. ya da Türkiye'nin bundan daha büyük bir kaybetme gerçeği olamaz.

Türk devletinin işgalci saldırılarına karşı özellikle Avrupa Birliği'nin ve Arap Birliği'nin tepki göstermesi irdelenecek bir durumdur. Avrupa Birliği Türkiye'nin Suriye politikasına, Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'yi işgal etmesine tepki göstermiştir. Bunun birçok nedeni vardır. Tabii ki bir nedeni halkların direnişinin olması, Avrupa'da kamuoyunun büyük tepki göstermesi; özellikle DAİŞ'in Fransa başta olmak üzere Avrupa'nın her yerinde sivil insanlara saldırı yapması, böyle bir örgüte karşı da Kuzey-Doğu Suriye halklarının, SDG'nin direniş vermesi ve birçok şehadetin olması Avrupa'daki kamuoyunu, kamuoyu üzerinden de bu devletleri etkilemiştir. Zaten bu

> **Türkiye'nin bu saldırısı Kürt Özgürlük Hareketi'nin dışarda stratejik ittifaklara kavuşmasını sağladığı gibi Kürt halkını da birleştirdi. Kürt halkının ulusal birliğini sağlayan çok önemli bir gelişme sağladı. Belki bir ulusal kongre gerçekleşmiyor, Kürt siyasi partileri bir araya gelerek ortak tutum takınamıyorlar ama bu direniş Kürt ortak duruşunu ortaya çıkardı. Hem halk düzeyinde hem de siyasi düzeyde ortaya çıkardı. Bazı siyasi partiler bu tutumlarını açık ortaya koymasalar da Kürt halkının genel iradesi Rojava Devrimi'ne karşı saldırıda Türk devletine karşı bir araya gelmiştir.**

devletler DAİŞ'in saldırılarından çok zarar gördüklerinden PYD, YPG-YPJ ve QSD'ye sempatiyle yaklaşmışlardır. Fransa'da saraylarda ağırlanmıştır. Yine diğer Avrupa ülkelerinde de birçok görüşmeler yapmışlardır. Birden ABD'nin DAİŞ'e karşı mücadelede koalisyonda ortağı olan Kürtleri yüz üstü bırakarak Türk devletinin işgal saldırısının önünü açması bu devletler tarafından da kabul edilmemiştir. Onlar Suriye'de Kürtlerin belli bir statüye kavuşmasını, Suriye'de belli bir demokratikleşmenin olmasını istemektedirler. Çünkü Ortadoğu'daki gelişmeler ABD'yi, Rusya'yı tam etkilemiyor ama Ortadoğu'daki her siyasi gelişme doğrudan Avrupa'yı etkilemektedir. Zaten Avrupa'da milyonlarca Ortadoğulu yaşamaktadır. Araplar Avrupa'da en fazla yabancı nüfusu teşkil ediyorlar. Fransa'da, Belçika'da, Hollanda'da çok yoğun bir Arap nüfusu vardır. Bu yönüyle Ortadoğu'da ve Suriye'de yaşananlara yakından ilgi göstermektedirler. Orada belirli bir istikrarın olmasını ve aşırı unsurların etkisiz hale gelmesini istiyorlar. Çünkü aşırılığın ilk sonuçları Avrupa'da görülüyor. Bu bakımdan Avrupa devletleri kamuoyunun baskısıyla da DAİŞ'e karşı mücadele eden, 10 binden fazla şehit ve 20 binden fazla da yaralı veren QSD'ye sahip çıkmak zorunda kalmıştır. Bu sahip çıkış ciddi bir pratik sonuç vermese bile Türkiye'yi teşhir etmesi ve direnişi güçlendirmesi açısından önemlidir.

Kamuoyu, basın, demokratik kuruluşlar ve birçok siyasi parti bu konuda Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarının direnişinin yanında yer almışlardır. Bu da tabii ki Avrupa devletlerini etkilemiştir. Avrupa dünyada kamuoylarına en hassas yaklaşan ülkelerden meydana gelmektedir. Öte yandan Türkiye'nin özellikle mültecileri şantaj olarak kullanması tüm Avrupa devletlerinde bir tepki ortaya çıkarmıştır. Bunları çok sert ve açık dile getirmeseler bile Tayyip Erdoğan'ın mültecilerle ilgili söylemlerinden, politikalarından Avrupa devletleri çok rahatsızdır. Kendilerine karşı bir şantaj aracı olarak kullanıldığını düşünmektedirler. Direniş Erdoğan'ı sıkıştırınca ve zorlayınca direnişin yanında yer almışlardır. Aslında Avrupa ülkeleri Erdoğan'a, AKP-MHP hükümetine tepkilidirler. Yıllarca destek vermişlerdir ama Erdoğan güçlendikten sonra bunu Avrupa'ya karşı kullanmıştır. Avrupa Birliğine sürekli hakaret eden, Türkiye toplumunu Avrupa'ya, Batı'ya karşı kışkırtan despot Erdoğan Avrupa ülkelerinde çok ciddi rahatsızlıklara yol açmıştır. Bu yönüyle AKP'ye tepkili olan ve Erdoğan'dan memnun olmayan Avrupa Birliği ülkeleri, Türkiye'nin Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'yi işgal harekatına karşı direniş gelişince Türk devletinin yoğun teşhir olması karşısında rahatsız oldukları ve geriletmek istedikleri Erdoğan iktidarına karşı tepkilerini ortaya koymuşlardır. Avrupa'nın yaklaşımlarını böyle görmek gerekiyor.

Almanya-Türkiye ilişkileri kirli ilişkilerdir.

Almanya'nın durumu farklıdır. Almanya özellikle Türkiye'yle ilişki içindedir. Ekonomik, toplumsal ve kültürel ilişkilerle Türkiye'yi bütün diğer ülkelerden daha fazla kendisine bağlayıp yönlendirerek Türkiye'yi Ortadoğu'daki ekonomik, toplumsal, siyasal etkisine bir köprü yapmak istemektedir. Almanya nasıl ki Osmanlı İmparatorluğu üzerinden Ortadoğu'ya girmek, etkili olmak istemişse şimdi de Türkiye'yi etkisi altına almak, Türkiye üzerinden de Ortadoğu'da ekonomik ve siyasi etkisini artırmak istemektedir. Bu açıdan Almanya'yı diğer ülkelerden biraz farklı görmek lazım. Almanya Türkiye'ye özel yatırımlar yapmaktadır. Türkiye üzerinde hesaplar yapmaktadır. Almanya Türkiye'yi kendi Ortadoğu politikalarında kullanacağı bir partner haline getirmek istemektedir. Bu nedenle birçok devlet ciddi tepki gösterirken Almanya kısmi ekonomik bazı yaptırımlarla bu süreçten kendisini sıyırmak istemiştir. Kuşkusuz AKP'nin politikalarını tümden görmezden gelme Almanya'yı ve Alman hükümetini teşhir edecekti. Bu nedenle Türkiye hükümetini açıktan desteklemeyi kendi çıkarlarına uygun görmemiştir. Bütün Avrupa Türkiye'ye karşı bir politik tutum alınca o da mecburen belli bir tutum alma ihtiyacını duymuştur. Ama en hafif politik tutumu ve ekonomik yaptırımları uygulayan da Almanya olmuştur.

Almanya-Türkiye ilişkileri gerçekten kirli ilişkilerdir. Ermeni soykırımında olan kirli ilişkileri şimdi Kürt soykırımında da sürdürmektedir. Bu bakımdan gerçekten Alman politikalarının, Almanya-Türkiye ilişkilerinin iyi teşhir edilmesi lazım. Bunun ekonomik, kültürel, askeri boyutu gerçekten irdelenmesi gerekiyor. Türkiye'deki faşist iktidarlar her sıkıştığında Almanya'dan destek alıyorlar. Türkiye her sıkıştığında Almanya'dan destek alarak kendisini rahatlatıyor. Ama diğer Avrupa ülkelerinin Türkiye'ye karşı bir tutum aldığı görülüyor. Bu Türkiye'yi zorlamıştır. Çünkü Avrupa hala dünyadaki diplomatik ilişkilerin merkezi durumundadır, propagandanın merkezi durumundadır. ABD en büyük hegemonik güç olsa da dünya siyasetini etkilemede ve propaganda da Avrupa hala önemli merkez durumundadır. Avrupa'nın tutumu tüm dünyayı etkileyen bir sonuç ortaya çıkarmaktadır. Bu yönüyle Avrupa'nın bu tutumunun tabii ki önemli görülmesi gerekir.

Arap Birliğin'in Türk işgaline karşı duruşu Arap-Kürt ilişkilerinin gelişme zeminini güçlendirmiştir

Diğer taraftan Arap Birliği'nin tutumu çok çok önemlidir. Arap Birliğinin Türkiye'ye karşı tutum alması Türkiye'nin Ortadoğu politikalarının büyük darbe yemesidir. Ortadoğu'daki hayallerinin boşa çıkarılmasıdır. AKP iktidarı Arap dünyasında ekonomik, askeri, siyasi ve toplumsal olarak etkili olmak istiyordu. Osmanlı İmparatorluğu hayalleriyle Araplar üzerindeki etkisini ve otoritesini artırmayı düşünüyordu ama Arap Birliği açık tutum alarak Türkiye'nin sadece Ortadoğu değil, Suriye politikasına da büyük bir darbe vurmuştur. Arap ülkelerinin büyük çoğunluğunu karşısına alan Türk devletinin işgalinin başarıya ulaşma şansı yoktur. Her ne kadar Katar destekliyor olsa da Arap dünyasının yüzde 90'ının Türk devletinin politikalarına karşı olması direnişi güçlendirdiği gibi Türkiye'nin politikalarının başarısız kılınmasında da önemli bir etken durumdadır. Bunda tabii Türk devletinin yayılmacı politikasının etkisi vardır. Araplar hala Türk devletinin Araplar üzerinde baskı kurma, egemen olma, Ortadoğu'da etkin olma politikası yürüttüğünün farkındalar. Bunu da Arap dünyasına karşı bir saldırı, yeni Osmanlıcılık olarak görmektedirler ve buna tepki göstermektedirler. Bu yönüyle de Suriye'deki işgale açık ve net tepki göstererek aslında Türkiye'yi siyasi ve diplomasi alanında çok zor duruma düşürmüşlerdir. Suriye'ye müdahale eden bir gücün Arap Birliği tarafından kınanması tamamen onu işgalci duruma düşürür. Bu düzeyde dış dünyadan tecrit olmuş, işgalci duruma düşmüş Türk devletinin de Suriye'de rahat olmayacağı, Suriye'de siyasi yenilgiyi yaşayacağı açıktır.

Arap Birliğinin bu tutumu önümüzdeki dönemde Ortadoğu siyasi dengelerini de yakından etkileyecektir. Araplar Türkiye'nin hegemon yaklaşımlarını görüyorlar ve buna tepki gösteriyorlar. Bu durum aslında Kürt-Arap ilişkilerini de geliştirecek bir durumdur. Kürt-Arap ilişkilerinin gelişme potansiyeli vardır. Çünkü Irak'ta sorunlar belli düzeyde çözülmüştür. Suriye'de çözülmemiş olsa bile inkarcı bir yaklaşım yoktur. Bunlar Irak'ta ve Suriye'de Kürt sorununun çözümünü, bu temelde de Kürtlerle Arapların ilişkisinin gelişmesi zeminini ortaya çıkarmaktadır. Arap Birliği bu açıklamasıyla da Arap-Kürt ilişkilerinin gelişme zeminini güçlendirmiştir.

Şu an Rojava'daki en hassas konulardan biri Türkiye'nin işgal ettiği yerlerdeki direniştir. Diğeri de Rusya-Türkiye anlaşması temelinde Fırat'ın doğusunda Türkiye ile Rusya'nın devriye atmasıdır. Bunlar tabii iki boyutludur; Serêkaniyê ve Girê Spî alanlarının işgal edilmesi esas olarak ABD-Türkiye anlaşmasıyla oldu. Diğer yerlerde devriye atmalarıysa Rusya-Türkiye anlaşmasıyla oldu. Yine sınırdan QSD güçleri belli bir alana çekildiler. Türk devleti, anlaşmaları bir çatışmasızlık olmasın, sınırda barış olsun yaklaşımıyla ele almıyor. Çünkü sorun Türkiye'nin güvenliği sorunu değildir. Böyle bir şey de yoktur. Barışı, güvenliği ve istikrarı tehdit eden tek güç işgalci Türkiye'dir. Türkiye'nin söylediği gibi bana tehdit var, sınırlarımı güvenliğe alıyorum biçiminde bir durum yoktur. Türkiye tamamen Kuzey-Doğu Suriye

halklarının kurdukları demokratik sisteme karşıdır. Çünkü demokratik sistem demek Kürtlerin haklarının tanınması, özyönetim demektir. Zaten Türkiye de bunun için demokrasi karşıtlığı yapıyor. Demokrasi olursa Kürtler haklarını kazanır. Kürtlerin haklarını kabul etmediği için demokrasiyi de kabul etmiyor ve demokrasi düşmanlığı yapıyor. Demokrasi düşmanlığının temelinde yatan demokratikleşmeden Kürtlerin yararlanacağı konusudur. Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'ye de bunun için düşmanlık yapıyor. Bu düşmanlığı da sürdürüyor, sürdürecek.

İşgal ettiği halde, devriyeler attığı halde her gün ABD sözünü tutmadı, Rusya sözünü tutmadı, anlaşmaya uymadı, diyerek gerçek niyetini ortaya koyuyor. Niyeti Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını oralarda tamamen tasfiye etmektir. Bunun dışında başka bir amacı yoktur. Türkiye'nin beka sorunu dediği sorun Kürtlerin hak kazanması ve hak elde etmesidir. Bırakalım kendi sınırları içinde, kendi sınırları dışında da Kürtlerin hak kazanmasını istemiyor. Bu nedenle hala ABD'ye ve Rusya'ya kendi taleplerini dayatma durumu var. ABD ve Rusya da hala Türkiye'nin saldırılarına göz yumuyorlar. Anlaşılıyor ki, her iki devlet de bu saldırılar sonucu Kürtlerin kendilerine teslim olmasını bekliyorlar.

Türkiye'nin amacı Kürtlerin, Kuzey-Doğu Suriye halklarının siyasi iradesinin kırılmasıdır

Kürt halkının Türk devletinin işgalini ve devrime karşı sürdürülen komploları kabul etmesi söz konusu değildir. Kürtler zaten sınırdaki devriyelere tepkilerini açık bir şekilde ortaya koyuyorlar. Bu tepkiler şunu gösteriyor; Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halkları Türkiye'nin Suriye içine girmesini ve Suriye üzerinde askeri ve siyasi etkinliğini kabul etmiyor. Türk devletinin teröristler dediği halktır. Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'de şu anda bir seçim yapılsa yine mevcut yönetim seçimi kazanacaktır. Kaldı ki Buradaki halklar özgür seçimden yana. Batı'nın, dünyadaki birçok demokratik kuruluşun, BM'nin, tarafsız olacak herkesin gözetimi ve denetiminde seçim yapmaya hazırdır. Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'deki özerk yönetim seçimle belirleniyor. Türkiye açısından halkın ne istediği önemli değildir. Önemli olan orada özgür demokratik bir Kürt toplumu, Kürt coğrafyası ve Kürt yönetimi olmasın. İstediği tam da budur.

Suriye devletinin sınırlara gelmesi, devlet olarak ordusunu sınırlara yerleştirmesi kadar doğal bir şey olamaz. Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarının, Rojava devrimcilerinin, Kürtlerin Suriye'den ayrılma gibi bir dertleri yok. Suriye'nin birliği içinde, demokratikleşen Suriye içinde sorunlarını çözmek istiyorlar. Bu bakımdan sürekli Suriye'deki mevcut iktidara çağrı yapmışlardır. Sorunları demokratik temelde çözme çağrısında bulunmuştur. Bu konuda Kuzey-Doğu Suriye yönetimi sürekli tutumunu, isteğini ortaya koymuştur. Zaten basına yansıdığı gibi birçok görüşme de yapılmaktadır. Ama şimdiye kadar bir sonuç alınamamıştır. Şu anda sınırın belli yerlerinde Suriye askerleri var. Rusya devriyesi, askeri gücü de var ama birçok alanda Türkiye, Suriye askerlerinin gelmesini istemiyor. Bu da gösteriyor ki Türkiye'nin amacı Suriye'de mevcut devletin askeri gücünün olması, askeri hakimiyetinin olması değildir, Kürtlerin, Kuzey-Doğu Suriye halklarının siyasi iradesinin kırılmasıdır. Siyasi hiçbir hakkın tanınmamasıdır. Bu nedenle de bir yere Suriye askeri geldi, o zaman ben karışmayayım, oraya müdahale etmeyeyim, çetelerimi ve askerlerimi oradan çekeyim diye bir yaklaşımı yoktur. Bu durum ve yaklaşım bile Türkiye'nin Suriye'de işgalci olduğunun kanıtıdır. Bundan daha somut, açık bir kanıt olabilir mi? Bu yönüyle şu açığa çıkmıştır; Türk devletine karşı askeri ve siyasi mücadele yürütmeden Suriye devletinin kendi sınırlarını koruması bile söz konusu değildir. Suriye devletiyle sınır güvenliği anlaşması yapılmıştır ama birçok yere Suriye devleti ve askerleri gelmiyor. Çünkü geldiğinde Türk devleti saldırıyor, vuruyor, esir alıyor, öldürüyor. Bu açıdan Suriye devletiyle Kuzey-Doğu Suriye özerk yönetiminin yaptığı anlaşma çok sınırlı biçimde pratikleşmiştir.

Öte yandan aldığımız bilgilere göre Suriye devleti sınırlarını korumaktan çok gelip şehirlere girmek ve oraları kontrol etmek istiyor. Kuzey-Doğu Suriye'de halkın demokratik sistemini tanımadan şehirlere, kasabalara yerleşmek istiyor. Tabii halk bunu kabul etmiyor. Halk Suriye birliği içinde çözüm istiyor, Suriye ordusunun kendi sınırlarını korumasını istiyor ama Özerk Yönetimin bulunduğu şehirlerde, kasabalarda halkın kendi kendisini yönetmesini engelleyecek, halkın kendi kendisini yönetmesi önünde engel olacak askeri güçleri de kabul etmiyor. Askeri güçlerin şehirlerde, kasabalarda değil de sınırlarda, yine kırsal alanların belli yerlerinde olmasını kabul ediyor. Bu yönüyle Suriye devleti ve Rusya Türk devletinin saldırılarını fırsat bilerek birçok yere yerleşmek istemiştir. Ancak Kuzey-Doğu Suriye halkları siyasi bir çözüm olmadan fırsatçılıkla bu tür adımlar atılmasını kabul etmiyor.

Suriye devletinin bazı kurumlarının şehirlerde ve kasabalarda olmasına karşı değiller. Zaten Qamişlo'da Suriye devleti var. Qamışlo Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'nin en önemli şehri. Yine Hesekê'de de devlet güçlerinin bulunduğu yerler var. Bu açıdan Qamişlo'da, Hesekê'de ve belli yerlerde devlet güçlerinin bulunması Kuzey-Doğu Suriye yönetiminin ayrı bir devlet kurma, Suriye'yi parçalama gibi bir yaklaşımının olmadığının açık bir kanıtıdır. Öte yandan Halep'i Suriye ordusundan daha fazla Kürtler korumuştur. Daha doğrusu Kürtlerin direnişi çetelerin Halep'i tamamen işgal etmesini engellemiştir. Kürtlerin ve Kuzey-Doğu Suriye yönetiminin devletle bir uzlaşma, anlaşma yapma eğilimi var. Suriye devleti hala bir siyasi ve idari uzlaşmaya varmış değil. Kuşkusuz Kuzey-Doğu Suriye özerk yönetimi ordunun Suriye'ye hakim olmasına karşı değil. Ordu Suriye'nin güvenliğini sağlayabilir, Suriye'nin ordusu olabilir. Ama Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'de halkın özyönetimini de kabul etmesini istemektedirler. Halkın özerk yönetimini ortadan kaldıracak, halkın özerk yönetim olmasını engelleyecek askeri bir gücün de özyönetim ve özerk yönetim alanlarına müdahale etmesini kabul etmiyorlar. Bu konuda görüşmelerin sürdüğünü duyuyoruz. Belirli uzlaşma arayışı içinde olduğu görülüyor. Ama esas olarak ilk adım askeri anlamda ordunun sınırları koruması ve Türk devletinin işgalinin sona erdirilmesidir. Bu gerçekleşirse bundan sonraki adımda mevcut devletle Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarının siyasi ve idari olarak da bir anlaşma ve uzlaşmaya varmaları söz konusu olacaktır. Ama bu siyasi tartışmalar, siyasi ve idari anlaşmaların uzun süreceği anlaşılıyor. Çünkü bu konuda ayrıntılı tartışmaların olması gerekiyor. Fakat sınırların korunması çok sade ve açık bir konu. Bu konuda herhangi bir anlaşmazlık olamaz. Ordu gelip sınırları koruduğu takdirde buna itiraz edilmeyeceği zaten belirtilmiştir.

Bütün kazanımları koruyacak olan direniştir. Özellikle Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında, herkesin kendi pozisyonunu güçlendirmek istediği bir dönemde Kürt halkı da devrimciler de Ortadoğu halkları da ancak direnerek, mücadeleyi süreklileştirerek ve geliştirerek kazanabilirler. Bu yönüyle savunmacı, korumacı değil; mücadeleci, atak, devrimci yaklaşımlarla kazanımlar elde edilebilir. Nitekim Rojava Devrimi Türk devletinin her türlü saldırısı ve tekniğine rağmen direnmektedir.

Önder Apo önderliğindeki Özgürlük Hareketi halkların umudu haline gelmiştir

Kuşkusuz Türk devletinin Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'yi işgali ve buna karşı direniş çok tarihi ve önemli sonuçlar ortaya çıkardı. Bunun en önemlisi; dünya halklarının Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarının direnişine sahip çıkmasıdır. 2 Kasım Dünya Rojava gününde 1 Kasım Dünya Kobanê gününde olduğu gibi bu defa da halklar Rojava direnişini sahiplenmek için ayağa kalkmışlardır. Dünyanın her yerinde milyonlarca insan Rojava direnişiyle dayanışma içerisine girmişlerdir. Rojava'da oluşan demokratik konfederalist sistemi sahiplenmişlerdir. Rojava'daki Demokratik, Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nı sahiplenmişlerdir. Önder Apo'nun paradigması ve bu temelde ortaya koyduğu demokratik modernite çözümü tüm dünya halklarının umudu haline gelmiştir. Başka bir dünya mümkün sözü bütün meydanlarda haykırılmıştır. Her yer Rojava her yer direniş, her yer Kürdistan, sloganları atılmıştır. Bu yönüyle Kürdistan devrimi sadece 4 parçayı sarmamış, Ortadoğu halklarını etkilememiş, tüm dünya halklarını etkileyen bir düzey kazanmıştır. Önder Apo önderliğindeki Kürt Özgürlük Hareketi bugün Kürdistan ve Ortadoğu sınırlarını aşmış, dünya halklarının umudu haline gelmiştir. Bu çok önemli bir gelişmedir. Bundan büyük bir gelişme ve kazanım olamaz. Bir devrimci hareket bu sonuca ulaşmışsa, böyle bir hareket haline gelmişse o hareket yenilmez. O hareketin daha büyük başarılar kazanacağı açıktır. Kürt halkının özgürlük mücadelesi bundan sonra daha büyük başarılar kazanacaktır. Başarıları getiren para, silah, güç değildir. Başarıları getiren her zaman ideolojik güçtür, bu temelde ortaya koyduğu özgür ve demokratik yaşamdır, ortaya koyduğu modernitedir. Bu eğer halklar tarafından benimseniyorsa o zaman bu düşünce, bu ideoloji, bu paradigma, bu modernite mutlaka kazanacaktır. Bunun önünde herhangi bir askeri ve siyasi güç duramaz, durması da mümkün değildir. Nasıl ki Hz. İsa'nın, Hz. Muhammed'in çıkışı durdurulamamış, yine Avrupa'da gerçekleşen Rönesans ve Reform hareketleri durdurulamamış, halkların demokratik devrimleri durdurulamamış, Rusya'da gerçekleşen sosyalist devrim durdurulamamış, 20. yüzyılda halkların özgür ve demokratik mücadelesinin dünyadaki

Nasıl ki Hz. İsa'nın, Hz. Muhammed'in çıkışı durdurulamamış, yine Avrupa'da gerçekleşen Rönesans ve Reform hareketleri durdurulamamış, halkların demokratik devrimleri durdurulamamış, Rusya'da gerçekleşen sosyalist devrim durdurulamamış, 20. yüzyılda halkların özgür ve demokratik mücadelesinin dünyadaki gelişmeleri etkilemesi durdurulamamışsa, bugün de Önder Apo'nun ortaya koyduğu düşünce, ideoloji, paradigma ve modernitenin halkların umudu haline gelmesi de durdurulamaz.

gelişmeleri etkilemesi durdurulamamışsa, bugün de Önder Apo'nun ortaya koyduğu düşünce, ideoloji, paradigma ve modernitenin halkların umudu haline gelmesi de durdurulamaz.

Reel sosyalizmin kaybetmesi söz konusu oldu. Halklar 20. Yüzyılda buna umut bağlamışlardı. Ama devletçi karakteri, demokratik olamaması, kadın özgürlüğü temelinde özgür ve demokratik toplum gerçeğinin yeterince yaratılamaması, yine kapitalizmin en büyük sömürü kaynağı olan endüstriyalizme karşı tutum takınmaması, tüm bunlar reel sosyalizmin halkların özgür ve demokratik isteğini karşılamama durumunu ortaya çıkarmıştır. Önder Apo reel sosyalizmden çıkardığı derslerle, oradaki yanlışlıkları görerek, devletçi sosyalizmin olamayacağını, kadın özgürlüğü ve ekolojiyi esas almayan hiçbir ideolojinin halkları özgür ve demokratik yaşama kavuşturamayacağını vurgulamıştır. Bu bakımdan devlet dışı özgür ve demokratik yaşamın kurulmasını öngören demokratik konfederal sistem, özgür toplum, demokratik komün, özgür birey temelinde yeni bir toplumcu yaşam, toplumcu modernite ortaya koymuştur. Bu belirli oranda savaş koşullarında Rojava'da uygulanmaya konulmuştur. Kuşkusuz savaş koşullarında istenilen düzeyde pratikleştirilememiştir. Bir de ilk pratikleşme olduğu için tabii ki yetersizlikler, eksiklikler yaşanmaktadır. Ama bütün bunlara rağmen Rojava Devrimi'nin kadın özgürlükçü karakteri, demokratik ve toplumcu karakteri, bütün etnik ve dinsel farklılıklara özgürlük tanıyan karakteri, Demokratik Ulus anlayışı bütün insanlığa heyecan vermiştir. İşte bunun en somut sonucu da 2 Kasım Dünya Rojava gününde halkların ayağa kalkmasıdır. 60'larda Vietnam ve Küba devrimi halkların umuduydu. 'Bir iki üç daha fazla Vietnam, Ernesto'ya bin selam' sloganları atılırdı. Şimdi Rojava devrimine ve Rojava devrimcilerine selam gönderiliyor. 'Bir iki üç daha fazla Vietnam' sloganı artık 'Bir iki üç daha fazla Kürdistan ya da Rojava devrimi' biçiminde bu meydanlarda ortaya konuluyor. Bu gerçekten büyük bir onurdur. Kürt halkı açısından, PKK açısından onurdur. Kürt halk Önderinin insanlık önderi haline gelmesi, Ortadoğu halklarının önderi haline gelmesi Kürtler için onur ve gurur kaynağıdır. Bir halk böyle bir düşünce düzeyine ulaşmışsa, dünyayı etkileyen düşünce gücüne sahipse o halkın büyük başarılar kazanacağı açıktır.

Hele günümüzde, iletişim-bilişim çağında Önder Apo'nun kadın özgürlükçü çizgisi durdurulamaz. Kadın özgürlükçü ekolojik toplum paradigması kadınları, emekçileri, bütün toplumu heyecanlandırıyor. Dünyanın tüm ezilen topluluklarını, inançlarını, halklarını heyecanlandırıyor. Bu yönüyle kapitalist modernitenin insanlığa dayattığı çıkmaz karşısında insanlığa yol gösteriyor. Bu çok önemlidir. Biz belki Önder Apo'nun düşüncelerini dünyaya yaymada yetersiz kaldık. Önder Apo'ya karşı görevlerimizi tam yerine getiremedik. Belli çabalar olduysa da bu yetersiz kaldı. Ama Rojava'da gösterilen direniş, Rojava'da ortaya konulan pratikle Önder Apo'nun düşüncesinin tüm dünyaya tanıtılması durumu ortaya çıktı. Bundan sonra halklar daha fazla Önder Apo'yu, Önder Apo'nun çizgisini, Demokratik Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nı öğrenecekler ve böylelikle bütün halklar için umut ortaya çıkacak. Alternatif demokratik sistemler ortaya çıkacak.

Artık tecrit olan Kürtler değil soykırımcı güçlerdir

Halklar kapitalist moderniteye, sömürüye, baskıya tepki duyuyorlar ama kapitalist sisteme alternatif olacak bir özgürlükçü demokratik sistem, bir modernite ortaya koyamadıkları için bu muhaliflikleri, bu ayağa kalkışları sonuçsuz kalıyor, eriyor gidiyordu. Bundan sonra artık halkların ayağa kalkışının halkları zafere götürecek bir doğrultusu, ideolojik çizgisi, demokratik modernitesi bulunuyor. Devlet dışı, iktidardan uzak Demokratik Konfederalizm sistemi halklar için umut ışığı oluyor. Bu yönüyle artık halklar çaresiz değildir. Halkların bütün sorunlara çözüm gücü vardır, çözüm yaklaşımı vardır. Kadın sorununa, ekolojiye, etnik ve dinsel sorunlara, ekonomiye, bütün sosyal sorunlara çözüm yaklaşımı vardır. Bu, halkların direnişinin bundan sonra başarılı olmasının zemini oluyor. Halkların başarıya ulaşmasının güvencesi oluyor. Bu yönüyle Rojava Devrimi'nin direnişinin sonuçları gerçekten muazzamdır.

Kürt halkı hep tecrit edilerek tasfiye edilmiştir, hep dünyadan koparılmıştır. Bu nedenle Kürtlere 'avukatsız halk' denilirdi. Yani Kürtlere sahiplenen kimse yoktu. Ama şimdi bütün dünya Kürtlerin avukatı olmuştur. Artık tecrit olan Kürtler değil soykırımcı güçlerdir. 2 Kasım Dünya Rojava günü bunu fazlasıyla ortaya koydu. Bu açıdan Kürt halkının direnişini katbekat güçlendirirken soykırımcı sömürgeci sistemi ise aşil topuğundan vurdu. Artık soykırımcı sömürgeci sistemin başarılı olması söz konusu olamaz. Onun Kürtler üzerinde yürüttüğü tüm soykırım politikalarını deşifre ve teşhir etti. Öyle ki müttefikleri bile soykırımcı sömürgeciliğe sahip çıkamaz hale geldiler. Hala Türk devletini kullanmak için destek veriyorlar, Türk devletini Ortadoğu'da kullanmak istiyorlar, İran'a karşı kullanmak istiyorlar. Bugün Rusya'yla ilişkisi olsa da yarın Rusya'ya karşı kullanacaklar, başka güçlere karşı kullanacaklar. Bu bakımdan böyle kullanılacak bir gücü tabii kapitalist modernist emperyalist sistem hemen bırakmaz. Böyle bir maşayı, böyle bir işbirlikçiyi nerden bulacaklar? Bu bakımdan bırakmayacaklar ama açıkça savunmamaları önemlidir. Hatta halkların bu sahiplenmesi karşısında Türk devletini eleştiriyorlar. Almanya örneği vardır. Almanya Türkiye'yle en fazla ittifak içinde olan ülkedir, stratejik ittifakları vardır. Ama Almanya bile Türk devletini açıktan savunamıyor. İşte bunu Rojava direnişi etrafında büyüyen halkların direnişi ortaya çıkardı.

Mücadeleler ancak evrensel karakteri de varsa başarı kazanabilirler

Kapitalizm küreselleşmiştir ama Önder Apo'nun anti-kapitalist, anti-devletçi ve anti-iktidarcı ideolojik çizgisi de küreselleşmiştir. Artık mücadeleleri yerel yürütmek mümkün değildir. Tüm mücadeleler ancak evrensel karakteri de varsa başarı kazanabilirler. Hem evrensel hem yerel karakteri olacak. Evrensellikle yerelliği bütünleştiren, evrensellikle yerelliği sentezleyen, evrensellikle yerelin diyalektiğini iyi kuran hareketler kesinlikle başarıya ulaşacaklardır. İşte Rojava devrimi yerellikle evrenselliğin diyalektiğini çok iyi kuran, bunu somutta da ortaya koyan devrim olarak mutlaka başaracaktır. Sadece Rojava devrimi değil, Bakur'daki devrimci mücadele de kazanacaktır, Başûr'daki kazanacaktır, Ortadoğu demokratikleşme mücadelesi de başarı kazanacaktır. Çünkü halkların özlemlerine çözüm projesi vardır, çözüm paradigması vardır. Halklar kapitalist moderniteyi kabul etmiyor. Devletçi sistemi de kabul etmiyor. Ama alternatifini ortaya koyamıyor. 20. yüzyılda alternatifi oluşturmak istedi ama o gerçek alternatif olamadı. Eğer olsaydı zaten kapitalist modernitenin sömürü ve baskısının sonu gelirdi. Reel sosyalizm tümüyle alternatif olamadığı için, sorunlara çözüm olamadığı için dağılmış ve kaybetmiştir.

5 bin yıllık devletçi sistemi, bu kadar tecrübesi olan sömürücü sistemi alt etmek ancak çok etkili, tutarlı ve gerçekten alternatif olan bir demokratik sistemle, demokratik moderniteyle mümkündür. Yoksa iktidarcı devletçi sistem karşısında, kapitalist modernist sitsem karşısında ayakta kalmak mümkün değildir. Bu sistem karşısında ayakta kalabilmenin ilk koşulu doğru bir ideolojik teorik zihniyete sahip olmak, bunun demokratik siyasal yapılanmasını, ekonomik ve sosyal yapılanmasını ortaya çıkarmak, yani bu projeyi teorik ve pratik olarak güçlü biçimde ortaya koymaktır. Bu, 2 Kasım Dünya Rojava günüyle ortaya konulmuştur. Bu açıdan 2 Kasım Dünya Rojava günü sadece Rojava açısından bir dönüm noktası değil, bütün insanlık açısından bir dönüm noktasıdır. Artık bütün insanlık Önder Apo'nun çizgisiyle, paradigmasıyla tanışmıştır Önder Apo'nun çizgisi öğrenilecektir. Güçlü, çok boyutlu, bütünlüklü bir demokratik modernite çizgisi, demokratik toplumun modernitesi, demokratik sosyalizmin modernitesi ve yaşamı ortaya çıkarılacaktır.

Direniş hem Rojava Devrimi'nde hem de Rojava Devrimi'ne karşı olan bazı yanılgıları gidermiştir

Toplumcu sistem kendisinin yaşam anlayışını bütünlüklü ortaya koyamazsa kazanamaz. Yaşamın bütününde kazanmak lazım. Yoksa sadece reel sosyalizmde olduğu gibi fabrikaları ele geçirip bunları devletleştirmekle alternatif sistem olunamıyor. Kültürüyle, ilişkileriyle, özgürlük anlayışlarıyla, ekonomik anlayışlarıyla, kadın özgürlük anlayışlarıyla, ekolojik anlayışıyla bütünlüklü bir modernite, yani yaşam biçimi olursa kapitalizm karşısında başarıya ulaşılabilir. Aksi halde kapitalizmin, devletçi sistemin bin yıllara dayanan tecrübesi, deneyimi, yine kapitalizmin sömürüsünü ortaya çıkardığı maddi imkanlar, egemenlik araçları - askeri, siyasi, kültürel, ekonomik olsun- kendi alternatifini yutacak düzeydedir. Rojava Devrimi, 2 Kasım Dünya Rojava gününde kapitalist modernitenin yutamayacağı alternatifi dünya halklarının önüne koymuştur ya da dünya halkları kapitalist modernitenin yutamayacağı bu alternatife sahiplenmiştir. Bu da tabii ki insanlık açısından yeni bir dönemi, yeni bir süreci ifade etmektedir.

İki aya yaklaşan bu direniş önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Aslında direniş Rojava Devrimi'nde var olan çeşitli yanılgıları da gidermiştir. Hem Rojava Devrimi'ne karşı var olan yanılgıları gidermiştir hem de dünyada çeşitli kesimlerde Rojava Devrimi'ne yönelik yanlış algıları da ortadan kaldırmıştır. Rojava'da, Kuzey-Doğu Suriye'de Rojava devrimcileriyle koalisyon güçleri ve ABD DAİŞ'e karşı bir ittifak yapmışlardı ve bu ittifak nasıl ki Hitler'e karşı, faşizme karşı farklı ideolojik yaklaşımda ve düşüncede olan tüm toplumsal kesimleri, tüm siyasi kesimleri bir araya getirmişse DAİŞ'e karşı mücadele de böyle bir durum ortaya çıkmıştı. Bazı kesimler Rojava Devrimi'nin bu ilişkisini sanki ABD ile bir stratejik ittifak gibi anlamıştı. Ya da bilinçli olarak böyle değerlendirmeler yapılmıştı. Kürt ve Rojava Devrimi düşmanları bir de bu yönlü aleyhte propaganda geliştiriyorlardı. ABD'nin Türkiye'yle anlaşması, Türkiye'yi Kuzey-Doğu Suriye'ye sokmasıyla birlikte dünya halkları Rojava Devriminin gerçeğini bir daha anladılar. ABD-Türkiye ilişkisinin bir boyutunun da ideolojik olduğunu, bu devrimi sindiremediklerinden böyle bir saldırı ortaklığı içine girdiğini gördüler. Tabii ki Türkiye'nin karşıtlığı farklı, ABD'nin karşıtlığı farklı. Türkiye buradaki demokratik sistemi tasfiye etmek istiyor, ABD ise buradaki sistemi kendi çizgisine çekmek istiyor. Zaten Türkiye'yi bu yönüyle bir araç olarak kullanmaya yönelmiştir.

Öte yandan DAİŞ'e karşı ortaklık süreci, Rojava Devrimi'nin, Kürtlerin DAİŞ'e karşı mücadele verirken koalisyonla ilişki içinde olunması özgüce çok önem verme konusunda sıkıntılar ve zayıflıklar ortaya çıkarmıştır. Esas olarak özgüce dayanma anlayışında kimi zayıflıklar yaratmıştı. Halbuki Rojava Devrimi öz gücüne dayanarak gerçekleşmişti. Hiçbir yerden destek almadan özgür ve demokratik sistemlerini kurmuşlardı. El Nusra ve DAİŞ'e karşı da öz güçleriyle direnmişlerdi. Kobanê'de Kürt halkı, Rojava devrimcileri DAİŞ'e karşı büyük direnince insanlık bu direnişi sahiplendi, bu direnişle bir oldu. Bütün halklar DAİŞ'e karşı direnen Kürt halkına, Rojava devrimcilerine sahiplenince koalisyon güçleri de Kürt halkının yürüttüğü bu direnişten yararlanmak istedi. DAİŞ kendileri için de tehlikeli olunca Kobanê'deki direnişçilere hava desteği verdiler. İşte bu durum bazı yönleriyle özgüce önem vermeme, kolaycılığa kaçma, kolay yollardan kazanma, rehavete kapılma durumları ortaya çıkardı. Öte yandan birçok devrimde ortaya çıkan erken iktidar hastalığı, erken çözüm arama, erkenden rahata kavuşma, erkenden oturmuş bir sisteme sahip olma gibi yanılgılı anlayışlar nedeniyle öz gücü örgütleme, direnişe hazırlanma ve her şeyi direnişle kazanma yaklaşımında yetersizlikler ortaya çıktı.

Zor koşullarda direnme iradesi gösterilmeden Kürdistan'da hiçbir şey kazanılamaz

Halbuki Kürdistan'da en küçük kazanım bile büyük direnmeyle olabilir, ağır bedeller ödemeyle olabilir. Kürdistan'da bedel ödemeden en küçük kazanım bile elde edilemez. Kürt gerçeği bunu ortaya çıkarmıştır. Kürdistan devriminin tarzı zor koşullarda direnmenin tarzıdır. Zor koşullarda direnilmeden, zor koşullarda direnme iradesi gösterilmeden Kürdistan'da hiçbir şey kazanılamaz. Dört parçaya bölünmüş, dört parçada egemenlik kuran devletlerin de arkasında kırk tane devlet var, Kürdistan'ın üzerinde egemenlik kuranlar Ortadoğu'nun en eski devletçi despot geleneğe sahip imparatorluk kurmuş güçler olunca böyle bir Ortadoğu'da bu tür düşmanlara karşı mücadele ancak büyük direnmeyle olur.

Öte yandan Ortadoğu dünya dengelerinin kurulduğu yerdir. Dünya dengelerinin kurulduğu yerde sadece bölge devletleri değil uluslararası güçler de kendi çıkarlarıyla hareket ediyor. Kendi çıkarlarını bölgedeki işbirlikçi güçlerle yürütüyorlar. Bugüne kadar da bu işbirlikçi güçler Türkiye olmuş, Arap devletleri olmuş, İran olmuş, Irak olmuş, başka ülkeler olmuş. Böyle bir coğrafyada kolay yollardan kazanmak mümkün müdür? Bu açıdan erken iktidar hastalığı, kolay yollardan kazanma isteği, kısa sürede kurulu bir düzen olsun isteği gibi yanlış eğilimler görülmüştür. ya da çatışma ve savaş var buna göre hazırlanma, buna göre mücadele etme değil de aman bir çözüm kısa sürede nasıl olur gibi direnişe değil de ağırlığını gerçekçi olmayan koşulları oluşmamış bir çözüm üzerinde yoğunlaşmak gibi zayıflıklar ortaya çıkmıştır. Rojava Devrimine Türk devleti saldırdığında bu tür zayıflıklar ortaya çıkmış, bu tür yanlış eğilimlerin yarattığı kayıplar olmuştur. Örneğin; direniş tüm dünya halklarını etkilemişken, büyük bir sonuca doğru gidiyorken, ABD ile Türkiye'yi bile karşı karşıya getirmişken, bütün dünyayı, halkları, devletleri Türkiye'nin üzerine yürüten bir direniş ortaya çıkmışken yanılgıyla ABD'yle Türkiye'nin tuzak olan anlaşmasını görememe, buna göre tutum almama ve direnişi geliştirmeme gibi yetersizlikler, eksiklikler ortaya çıkmıştır.

Kapitalizm küreselleşmiştir ama Önder Apo'nun anti-kapitalist, anti-devletçi ve anti-iktidarcı ideolojik çizgisi de küreselleşmiştir. Artık mücadeleleri yerel yürütmek mümkün değildir. Tüm mücadeleler ancak evrensel karakteri de varsa başarı kazanabilirler. Hem evrensel hem yerel karakteri olacak. Evrensellikle yerelliği bütünleştiren, evrensellikle yerelliği sentezleyen, evrensellikle yerelin diyalektiğini iyi kuran hareketler kesinlikle başarıya ulaşacaklardır. İşte Rojava Devrimi yerellikle evrenselliğin diyalektiğini çok iyi kuran, bunu somutta da ortaya koyan devrim olarak mutlaka başaracaktır.

Kazanımlar taviz verilerek değil ancak direnişle korunabilir

Ancak bütün bunlara rağmen direniş gerçekten çok büyüktür, fedaicedir, kahramancadır. Yüzlerce gerilla, savaşçı şehit düşmüştür. Bu yönüyle büyük ve kutsal bir direniş yürütülmektedir. Zayıflıkları olmuştur ama süreç içerisinde bu zayıflıkları görerek daha doğru bir çizgide, daha doğru tutumda direniş geliştirilmiştir, geliştirilmektedir. Mevcudu koruyalım anlayışı vardı, hep korumacı bir yaklaşım vardı. Bu yaklaşım yanlıştı. Kazanımlar direnerek korunabilir, uzlaşarak, geri adım atarak devrimleri korumak mümkün değildir. Çünkü Türk devleti inkarcıdır. Kapitalist modernite Önderlik çizgisi karşısında inkarcıdır, kabul etmemektedir. Böyle bir gerçeklik karşısında direnmekten başka kazanımları koruyacak bir yol yoktur. Düşmanların, egemenlerin, işgalcilerin belirli yerlere girmesi dünyanın sonu değildir. Hatta Türkiye'nin daha fazla yere girmesi onun için bir başarı olarak görülmemelidir. Bataklığa daha fazla saplanması anlamına gelir.

Bu bakımdan savaşçılarda da halkta da hatta dostlarda da düşman belirli yere girdi, sanki kaybedilmiş, başarısızlık var gibi direnişin başarısı konusunda kaygılara kapılan, kuşkulara kapılan yaklaşımlar olmuştur. Bunlar da yanlıştır. Bunlar da direnişi güçlendiren değil zayıflatan yaklaşımlardır. Dünyadaki devrimlerin nasıl olduğu biliniyor. Bazen bir cephede, iki cephede kaybedilebilir, bazı mevziler kaybedilebilir, bunlar büyük mücadelenin, büyük savaşın içinde her an olabilecek gelişmelerdir. Bunlara değil, direniş iradesi var mı, mücadele iradesi ortaya konuluyor mu, bunlara bakmak gerekir ve buna göre yaklaşmak gerekir. Bu bakımdan halkımız da dostlar da dünya halkları da savaşa, direnişe böyle yaklaşmalıdırlar. Düşmanın da askeri, siyasi gücü ve belirli imkanları vardır, bazı saldırılar yapabilir. Zaman zaman bazı mevziler elde edebilir ama sonucu belirleyecek olan haklılıktır, meşruiyettir, halkların direniş iradesidir. Bu kadar teşhir olmuş, meşruiyeti olmayan bir güç bir yeri, bir şehri, bir kasabayı işgal etse de belirli alanlara girse de kazanması mümkün değildir. Bu bakımdan bir de direnişe doğru bir yaklaşımın olması gerekiyor. Bu yönüyle direnişe yaklaşımda da zayıflıklar vardır. Savunmacılıkla, eşkıyaya taviz vererek, teslim olarak hiçbir şey korunamaz. Bütün kazanımları koruyacak olan direniştir. Özellikle Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında, herkesin kendi pozisyonunu güçlendirmek istediği bir dönemde Kürt halkı da devrimciler de Ortadoğu halkları da ancak direnerek, mücadeleyi süreklileştirerek ve geliştirerek kazanabilirler. Bu yönüyle savunmacı, korumacı değil; mücadeleci, atak, devrimci yaklaşımlarla kazanımlar elde edilebilir. Nitekim Rojava Devrimi Türk devletinin her türlü saldırısı ve tekniğine rağmen direnmektedir.

Kürdistan'da bedel ödenmeden hiçbir şey kazanılamaz. Bedel ödemeyelim denilemez. Bir kişinin yaşamı dünyaya bedeldir, o zaman bir kişi bile yaşamını kaybetmemelidir, gibi teslimiyetçi, pasifist, teslimiyete kılıf arayan yaklaşımlar kabul edilemez. Tabii ki hiç kimse bir kişinin de ölmesini istemez, hiçbir kaybın olmasını istemez ama dünya gerçekliği böyle değildir. Bu dünyada ancak direnirsen, bedel ödersen ayakta kalabilirsin. Bedel ödemekten kaçınmak teslim olmaktır, köleliği kabul etmektir. Bu yönüyle bir değil binlerce, on binlerce bedel ödemeye hazır olmak lazım. Rojava Devrimi 10 bin şehit ve 10 binlerce gaziyle gerçekleştirildi. O zaman saldırıldığında bu 10 bin şehidin özlemleri sahiplenilmeyecek mi, bunlar savunulmayacak mı? 10 bin şehit verilerek bu devrim kazanıldıysa gerekirse 10 bin, 20 bin, 30 bin şehit verilerek bu devrim korunacaktır. Bu açıdan kayıp veriyoruz, bedel öderiz, bedel ödemeyelim gibi yaklaşımlar, bedel ödemekten kaçınan yaklaşımlar direnişçi yaklaşımlar değildir. Özgürlükçü demokratik yaklaşımlar değildir. Özgürlük de demokrasi de mücadele edilerek kazanılır. Bu açıdan şu kaybı veriyoruz, bu kadar kaybı vermeyelim, kayıp vermemek için şununla anlaşalım, diyen ama hiçbir şeyi kurtaramayacak yaklaşımlar açığa çıkıyor; bunlar tabii ki doğru değildir, kabul edilmemelidir. Şu anda direniş gerçekten kahramanca sürmektedir. Zaten kahramanca, fedaice bir direniş sürdüğü için birçok gücün oyunu bozulmuştur. Türkiye'nin de ABD'nin de Rusya'nın da Rejimin de bütün Kürt düşmanı, devrim düşmanı ve demokrasi düşmanlarının da oyunları bozulmuştur. Bu açıdan yapılması gereken bu direnişe destek vermek ve bu direnişi kararlıca sürdürmek olmalıdır.

■■■

PKK, her şeyi karartılan bir halkın aydınlanma hareketi olarak doğdu

Duran Kalkan

Serxwebûn: *Önder Apo öncülüğünde 41. yılını tamamlayan PKK'nin geliştirdiği devrimci çizgi, çıktığı koşullarda ve sol çevre içerisinde nasıl bir özgünlüğü temsil etti?*

Duran Kalkan: 26-27 Kasım 1978 tarihinde Amed'e bağlı Licê'nin Fîs köyünde yapılan bir kongre ile kurulan PKK'nin 41. resmi kuruluş yıldönümünü yaşıyoruz. Hareket ve halk olarak 42. PKK yılana giriyoruz. Bu vesileyle başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın parti bayramlarını kutluyorum. 42. Parti yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyorum. Hakilerden, Mazlumlara, Egîdlerden, Zîlanlara, Saralara, Delallere, Helmet, Sinan, Cemil ve Demhatlara kadar uzanan tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyorum.

Her şeyden önce PKK'nin bir Önderlik ve şehitler partisi olduğunu vurgulayarak soruya vereceğim cevaplara başlamam gerekiyor. Dolayısıyla İmralı direnişi öncülüğünde özellikle Rojavayê Kurdistan başta olmak üzere Bakur'da, Başûr'da, Rojhilat'ta, yurtdışında faşist-sömürgeci ve soykırımcı zihniyet ve siyasetin işgal ve saldırılarına karşı gelişen kahramanlık direnişini selamlıyorum. Bu direniş Önderlik ve şehitler gerçeğini temsil ediyor. Önderlik Apo ve kahraman şehitlerimizin öncülüğünde ve komutasında gerçekleşiyor. Dolayısıyla 41 yıldır bizi bugünlere getiren dört parça Kürdistan ve yurtdışında, dünyanın dört bir yanında özgürlük ve demokrasi için mücadele eder kılan; tüm ezilenlerin, kadınların ve gençlerin özgürlük arayışlarına öncülük eden bir Hareket ve halk konumuna getiren Parti gerçekliğimizi yani Önderlik ve şehitler gerçekliğimizi elbette her zaman selamlamamız gerekiyor.

Onunla birlikte kuşkusuz doğru anlamaya ve başarılı uygulamaya da ihtiyaç ve gereklilik vardır. Bunu yapabilmek için de elbette PKK gerçeğini, temel özellikleri ile doğru ve yeterli anlamak gerekiyor. Özellikle onun ortaya çıkış koşullarını, PKK'yi PKK yapan temel özellikleri iyi bilmemiz, doğru anlamamız ve yaratıcı bir uygulamasını geliştirmemiz kesinlikle gerekli oluyor.

Önder Apo, PKK tarihinin bir kahramanlık tarihi olduğunu söyledi. PKK'nin her yılının, her ayının, her haftasının, her gününün, her saatinin, her anının soluk soluğa amansız bir mücadeleyle kazanıldığını belirtti. Dolayısıyla her anının çok anlamlı ve değerli olduğunu ifade etti, ama şunu da söyledi: "Bir de resmi kuruluştan öncesi 5 yıllık hazırlık mücadelesi var. PKK'nin resmi tarihinin anlaşılması çok çok önemlidir, ama ondan çok daha önemli olan da resmi kuruluştan önceki süreci doğru ve yeterli anlaşılmasıdır" dedi. PKK'yi PKK yapan temel ölçü ve değerler o dönemde ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla Önderlik çıkış döneminin, PKK'nin ideolojik grup ve gençlik hareketi döneminin, partileşme sürecinin özeliklerinin doğru ve tam anlaşılması kuşkusuz çok daha büyük önem arz etmektedir.

PKK bir Önderlik Hareketi olarak ortaya çıktı

Bu çerçevede birkaç somut ayrıntıya kısaca değinmek gerekirse şunları ifade edebiliriz: PKK bir Önderlik hareket olarak ortaya çıkarken kuşkusuz Türkiye ve Kürdistan'da sol ve sosyalizm adına, devrim ve devrimcilik adına; Kürtlük ve ulusal kurtuluşçuluk adına kurulmuş, mücadele etmiş, çeşitli adlar isimlerle anılmış örgütler ve hareketler vardı. PKK'nin temelleri 12 Mart 1971 faşist askeri darbesinin hüküm sürdüğü koşullarda oldu. 1973 ilkbaharı tamamen darbe koşullarının hakim olduğu bir süreci ifade ediyor. Böyle bir ortamda kuşkusuz daha önce kurulmuş, kendi çizgisine göre mücadeleye kalkmış olan örgütler dağıtılmış, ezilmiş, liderleri katledilmiş, militanları tutuklanıp cezaevlerine doldurularak ağır bir baskı, işkence ve yargılama içine alınmıştı. Bu anlamda neredeyse pratikte işleyen örgütsel yapılar yoktu, herkes var olan örgütlerini dağıtıyor veya var olan örgütten kaçıyordu. İşte böyle bir ortamda örgütlerin ezildiği, dağıtıldığı, örgütlerden kaçıldığı, örgüt liderlerinin katledilip militanlarının zindanlara doldurulduğu bir ortamda Önder Apo devrimci örgüt kurmak için ilk adımı attı, tarihi kararını verdi.

Bu oldukça önemli bir karardır, cüretli bir karardır. Esas olarak da 12 Mart darbesinin katlettiği, devrimci liderlerin, önderlerin anısına sahip çıkma kararıydı. Yani Mahir Çayanların, Deniz Gezmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların anısına sahip çıkma, o anıyı örgüte ve eyleme dönüştürme, faşist oligarşik diktatörlüğün 'devrimi ezdim, yenilgiye uğrattım' iddialarına karşı devrimci mücadeleyi, örgütlenmeyi ve eylemi var etme, yaşatma, büyütme ve geliştirme adımıydı. Dolayısıyla şehitlerin anısının yaşatılması böyle bir çıkışta çok temel bir etkendi.

Daha sonra Önder Apo, "PKK bir şehitler partisidir, büyük öncü devrimci Haki Karer'in anısının örgütlenmesidir. Şehitler, PKK biçiminde yaşıyorlar. PKK şehitler zincirinden oluşan sağlam bir devrimci hareket oluyor" dedi. Bu, PKK gerçeğinin temel boyutunu ifade ediyor. Şehadetle bağını ortaya koyuyor, ama önce önderliksel çıkışın da şehitlerin anısının yaşatılması çıkışı olduğunu bilmemiz ve vurgulamamız gerekiyor. Buradan görüyoruz ki, esasında önderliksel çıkış şehitlerin anısının yaşatılması, yenilginin önlenmesi, devrimci hareketlerin ve mücadelenin var edilmesi çıkışı oluyor. Bir bütün Önderliksel çıkış şehitlerin anısına bağlı kalmayı, doğru sahip çıkmayı ifade ediyor. İşte PKK Önderliğinin ve partileşmesinin şehadetle, şehitler gerçeğiyle bağını bu temelde görmek ve anlamak lazım. PKK'yi PKK yapan doğru ve derin düşünce geliştirmeye, güçlü duygular oluşturmaya, cesur ve fedakâr bir pratiğin içine girmeye yönelten gerçekliğin şehadet gerçekliği olduğunu hiçbir zaman unutmamamız gerekiyor. Bunu

Kürt toplumunda PKK, haramı, hurdası, hilesi, hırsızlığı, yağması, talanı olmayan; hakkı, adaleti, toplum gerçekliğini temsil eden bir hareket olarak tanınmıştır. PKK militanları hep böyle görülmüştür. Dolayısıyla halk sevmiştir, bağrına basmıştır. Önder Apo "Ne söylediklerine değil, nasıl yaşadıklarına bakarak onlara inandı ve bir kere inanınca da sonuna kadar bağlandı. Her şeyini PKK'lilerle paylaştı" dedi. Halk kendine inanmadı, çevresine inanmadı, ondan çok daha fazla PKK'ye inandı.

birinci dereceden PKK özgünlüğü olarak görmemiz, anlamamız kesinlikle gereklidir. PKK'yi ve onun önderliğini şehitler gerçeğiyle bütünleştiremeyen, birleştiremeyen onu doğru anlayamaz ve başarılı uygulayamaz. Hele hele şehitler gerçeğinden koparan tamamen PKK ve Önderlik gerçeğine ters düşmüş olur. Esasında düşünce olarak ondan kopmuşluğu ifade eder. Birinci olarak dikkat çekmemiz gereken temel önemde bir özgünlüğün bu olduğunu belirtmemiz lazım.

İkinci husus olarak şunu ifade edebiliriz: Başta belirttiğim gibi, Önderliksel çıkış olurken, PKK ideolojik grup ve gençlik hareketi olarak kendisini şekillendirirken, kendisinden önce şekillenmiş birçok sol-sosyalist devrimci, örgüt, hareket hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da vardı. Onlar olumlu-olumsuz ya da az-çok belli bir mirasa sahiptiler. Dolayısıyla öyle bir mirası esas alıyorlardı. Bu onlar için bir güçlülük etkeni olarak görülüyordu. PKK çıkışının böyle bir mirası yoktu. Önder Apo, THKP-C hareketinin bir sempatizanı olarak Mamak cezaevine girdi, cezaevinden çıktıktan sonra da THKP-C ile belli bir ilişkisi olsa da esas olarak kendi önderliksel çıkışı ve grupsal oluşumunu geliştirmeye, örgütlemeye yöneldi. Bu bakımdan bir THKP-C mirası üzerinden var olan, gelişme gösteren bir hareket olarak kendisini tanımlamadı. Bu açıdan öyle bir mirası yoktu. Türkiye'deki örgütler gibi dayanacağı devrimci mücadele mirasına sahip değildi. Yine Kürdistan'daki ilkel milliyetçi ve reformist milliyetçi örgütlenmeler gibi geçmişteki Kürt direnişlerini ve isyanlarını olduğu gibi kendisine temel almıyordu. Kuşkusuz Kürt halk varlığı ve özgürlük direnişi mirası üzerinde şekilleniyordu, ama dikkat edilirse Kürt direnişlerinin hepsi yenilmiş ve ezilmişti. Başarılı olmuş, zafere gitmiş bir direniş yoktu. O halde onları olduğu gibi esas almak demek daha baştan yenilgiyi kabul etmek, zaferden kopmak demekti. Zafere bağlanabilmek, zaferi amaçlayabilmek için o halde eleştiri-özeleştiri yapabilmek, geçmişteki Kürt direnişlerinin eleştiri-özeleştiriyle derslerini çıkarabilmek lazımdı.

Yine Türkiye solunun da belli bir mücadele mirası olsa da sonuçta başarısız kalan hareketler olduğu açıktı. En son 12 Mart 1971 faşist askeri darbesine karşı oldukça anlamlı ve güçlü bir devrimci çıkış yapmış olsalar da kısa sürede liderler katledilerek devrimci çıkışlar aslında ezilmişti, bir tür yenilgi yaşanmıştı. O halde o da olduğu gibi miras görülüp esas alınamazdı. Öyle olunursa yenilgiden kurtulamayan bir zihniyet, ideolojik-politik çizgi, pratik tarz ortaya çıkardı.

Bütün bunlardan çıkaracağımız sonuçlar şunlardır: Diğer örgütlerin, hareketlerin hepsi kendisini böyle bir mirasa dayandırdı. Kısa sürede öyle bir durum onlara güç kazandırdı, gelişme sağlattı. PKK böyle bir doğrudan mirasa dayanmadı. Böyle bir durum PKK'yi iki yönde gelişme sağlar hale getirdi. Başlangıçta grupsal gelişimi zayıf oldu, zamana yayıldı, diğer grup ve örgütler kadar güçlü olmadı. Ama daha sonrası açısından o zorlukları yenmek için doğru çizgide mücadele PKK'nin güçlü bir gelişimine yol açtı. Bu neydi? Birincisi, hem tarihteki Kürt direnişlerine hem de Türkiye sol-sosyalist hareketinin geçmişine eleştirel-özeleştirel baktı, olduğu gibi kabul etmedi. Hata ve eksikliklerini, onları yenilgiye götüren nedenleri hem teori ve felsefede hem de pratik, örgütsel tarz ve yönetimde bulup açığa çıkartmaya çalıştı ki, bu PKK'yi daha dinamik, daha canlı kıldı, yanlışlardan kurtardı, yeni düşünceler ve tarzlar geliştirmeye yöneltti.

PKK'yi hata ve eksikliklerden kurtaran, başarıyı arar kılan eleştiri-özeleştiri çizgisi oldu

Sonunda yenilgiye yol açmış zihniyet ve tarzdan kendisini kurtarmasını getirdi. PKK'yi daha o zamandan eleştiri-özeleştiriyle pratikten dersler çıkartarak öğrenen ve o dersler temelinde yürüyen bir hareket yaptı ki, bu daha sonraki gelişmesinin temel dinamiği oldu. Aslında PKK diyalektiğinin temel bir unsurunu bu durum oluşturdu. Günümüze kadar da getiren gerçeklik budur. İşte diğer örgüt ve hareketler dikkat edilirse eleştiri-özeleştiri yapamıyorlar, pratiklerinden ders çıkartamıyorlar, kendilerini bu nedenle yeterince yenileyemiyorlar, düzeltemiyorlar. Ama PKK bunu çok güçlü bir biçimde her dönemde yapıyor. Şimdiye kadar böyle yaptı ve kendisini sürekli hata ve eksikliklerden kurtaran, doğruya ulaştıran, başarıyı arar kılan kesinlikle bu eleştiri-özeleştiri çizgisi oldu. Bu noktada çok önemli bir farklılık, özgünlük böyle bir eleştiri-özeleştiri temelinde Önderliksel ve partisel doğuşu gerçekleştirmiş olmasıdır.

Bu konuda diğer husus ise; baştan itibaren PKK, Kürt kimliğini sahiplenme ve Kürt sorununu çözmeyi, bunu başta Türkiye devrimci demokratik güçleri olmak üzere İran'ın, Irak'ın, Suriye'nin, Ortadoğu'nun devrimci demokratik güçleriyle yapmayı esas alsa da, yine

ulusal orjinli bir hareket olsa da zafer çizgisini muzaffer dünya halklarının, ezilenlerinin devrimci mücadelelerinde aradı. Rus Devrimi'ni böyle tahlil etti, Doğu Asya'nın Vietnam öncülüğündeki, Çin öncülüğündeki devrimlerine, Afrika halklarının kurtuluş mücadelelerine, Latin Amerika'daki gerilla savaşlarına bu temelde yaklaşım gösterdi. Bir ulusal orjinli, ulusal kimliği esas alma, açığa çıkartma temelinde doğup gelişen bir hareket olmasına rağmen, düşüncesinin temelinde evrensellik yattı, enternasyonalizm yattı, küresellik yattı. Tarihte ve günümüzde dünya halklarının mücadelelerini esas alma, zaferlerini kendi zaferleri olarak bilme, böylece o zafer pratiklerini kendisine miras yapma gerçekleşti. Bunun da günümüzdeki sonuçları bugün her tarafta başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilen halkların bütün kıtalarda, bütün ülkelerde PKK öncülüğünde gelişen Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni kendi mücadelesi olarak görmesi, sahip çıkması biçiminde oluyor. PKK, Önderliksel ve partisel doğuş sürecinde bütün dünya halklarının ve ezilenlerinin özgürlük mücadelesini kendisine temel dayanak, miras aldığı için bugün de bütün ezilenler ve halklar PKK öncülüğündeki Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni kendi mücadelesi olarak görüyor ve esas alıyor, kendine dayanak yapıyor. Böyle bir diyaleksel gelişme de vardır. PKK özgünlüğü açısından bu da ifade edilebilir.

Evet; PKK, her şey karartıldığı için bir aydınlatma hareketi olarak doğdu. Fakat söylediğini anı anına yapan bir hareket olmayı da esas aldı. Bu da önce öğrenelim, söyleyelim, başkalarını yapmaya teşvik edelim, ama biz düzen içinde yaşayalım biçiminde olmadı. Pratikte de PKK temel bir tutarlılığı kesinlikle esas aldı. Söz olarak ne söylediyse onu yaptı, ağzından ne çıktıysa, kulağı onu duydu bedeni de onu yaptı. Başkasına bırakmadı, sonraya ertelemedi.

Apocu grup bir bilinç ve aydınlanma hareketi olarak şekillendi

Bir başka husus ise bilinçle ilgilidir. Gerçekten de bir Kürdistan devrimcisi olarak 1970'lerin başında ortaya çıkmak çok kolay gerçekleştirilebilecek bir durum değildi. Çok ciddi olmayı, tutarlı, dirençli, yaratıcı ve çaba sahibi olmayı gerektiriyordu. Bütün bu özellikler Önder Apo'nun kişiliğinde somutlaşmış özelliklerdi. Bunlarla birlikte son derece yaratıcı olmak, bilinçlenmeye de önem vermeyi gerektiriyordu. Çünkü inkâr ve imha sistemi yani soykırımcı sistem Kürt'e dair her şeyi yasaklamıştı. Dile, kültüre, tarihe, coğrafyaya ve isme dair her şeyi yasaklamıştır. Belgelerden silmişti. Kürt soykırımını gerçekleştirebilmek için, Kürt dilini, kimliğini, tarihini, ülkesini, yer isimlerini, insan isimlerini Kürtlüğü ifade edecek akla gelebilen ne varsa her şeyi yasaklamış suç saymış ve hepsini de belgelerden silmişti. Dolayısıyla Kürt tarihine, toplumsallığına, ortada hiçbir biçimde Kürt toplumunun özelliklerine dair somut, yeterli, bütünlüklü bir bilinç yoktu. Sadece dilden söylenen çok eklektik, parçalı, büyük çoğunluğu da kof milliyetçilik içerikli bazı anlatımlar vardı. Bunlara dayanarak da bir toplum tanımlamak, kimlik oluşturmak, ulusal kurtuluş hareketinin teorisini, programını, strateji ve taktiklerini yaratmak elbette mümkün değildi. O halde bunları yapabilmek için Önder Apo'nun değimiyle "İğne ucuyla kuyu kazarcasına" araştırma-inceleme yapmak bilgi toplamak gerekiyordu.

Önder Apo bunu yaptı. Önder Apo ile birlikte grubu oluşturan devrimciler, Önder Apo öncülüğünde iş bölümüne dayalı örgütlü bir çalışmayla böyle bir yoğun araştırma-inceleme yürüttüler. Kütüphaneleri dolaştılar, var olan kitapların hepsini karıştırdılar. Kürtlüğü ve Kürdistan'ı ifade eden ne varsa cımbızla bilgi çıkartır gibi araştırma-inceleme yaptılar. Tahrif edilmiş metinler içerisinden Kürtlük ve Kürdistan'a ait bilgiler çıkartmaya çalıştılar. Bu önemli bir bilinçlenmeyi getirdi. Dolayısıyla Önder Apo başta olmak üzere Kürdistan devrimciliği bir bilinç hareketi olarak, bir aydınlanma hareketi olarak, bir araştırma-inceleme hareketi olarak şekillendi. Bilinçsizliği kesinlikle reddetti. Bilinçlenmeyi, kendini eğitmeyi esas aldı ve esas itibariyle bir eğitim hareketi oldu.

Diğer grup ve örgütler az ya da çok hazır bilgilere sahiptiler. Türklüğe dair bilgileri devlet veriyordu. Kürt milliyetçiliğinin böyle çok teori oluşturmak, çizgi geliştirmek gibi sorunu yoktu, kof bir milliyetçi övünme onlar için yeterli oluyordu ki, zaten bundan dolayı fazla bir gelişme de sağlayamıyorlardı, ama devrimciler, özgürlükçüler, sosyalistler, böyle olamazlardı. Önce düşüncede bir aydınlanma, bilinçlenme, zaferi görmeyi yaratabilmeliydiler ki, ardından da o ufukta görünen zaferi yakalamak için gerekli strateji, taktikleri, örgüt yaşam ve mücadele tarzını ortaya çıkarsınlardı. Önder Apo ve arkadaşları bunu esas aldılar. Bu da PKK'yi gerçekten de bir aydınlanma hareketi, bir bilinç hareketi yaptı. Bir araştırma-inceleme hareketi kıldı. Baştan itibaren bir eğitim hareketi haline getirdi. Kendini eğitmeyen, bilinçlenmeyen, güçlü derin bir tarih bilincine, çağ değerlendirmesine, gelecek ütopyasına sahip olmayan hiç kimsenin Önder Apo'yla, PKK hareketiyle birlikte olamayacağını bir ilke olarak ortaya çıkardı.

PKK söylediğini anı anına yapan bir hareket olmayı da esas aldı

PKK'ye katılmak bir bilinç gücü haline gelmeyi, kendini bu temelde eğiten ve çevresini de böylece aydınlatan, etrafını sürekli eğiten bir ışık, bir aydınlatıcılık, öncülük olarak hareket etmeyi getirdi. Bu da çok önemli bir durum ve özellikti. Türkiye'nin sol-sosyalist hareketleri okullarda, hazır kitaplarda öğrendiklerini yeterli görüyor ve onları ezberlemekle yetiniyorlardı. Çok fazla araştırma-inceleme, yeni şeyler öğrenme ihtiyacı duymuyorlardı. O da onları yüzeysel kıldı, ezberci kıldı, sistem içi kıldı. Egemen sınıfları kavram olarak reddediyor olsalar da zihniyet olarak, felsefe ve ideolojik olarak temelden aşan bir hareket olmaktan uzaklaştırdı. Evet kısa sürede hazıra dayanarak hızlı gelişme sağladılar, ama süreç ilerleyince, koşullar zorlaşınca, daha derin büyük ve kapsamlı mücadeleler gündeme gelince doğru yolu bulamadılar, devrimci yolda yürümenin cesaret ve fedakârlığını gösteremediler, darbe yediler, geri çekildiler, zayıf kaldılar. Ama başlangıçta zorluklarla, zayıf ilerlese de temellerini doğru attığı için, yine önünü bilinçle aydınlattığı için PKK her koşulda doğru yolu bulma ve o yolda kahramanca, kararlılıkla yürüme cesaret ve fedakârlığını gösterme durumuna ulaştı. Böyle bir ön açan, direnç geliştiren hareket oldu.

Son bir özellik olarak da pratik duruş konusu üzerinde durmamız lazım. Evet; PKK, her şey karartıldığı için bir aydınlatma hareketi olarak doğdu. Fakat söylediğini anı anına yapan bir hareket olmayı da esas aldı. Bu da önce öğrenelim, söyleyelim, başkalarını yapmaya teşvik edelim, ama biz düzen içinde yaşayalım biçiminde olmadı. Pratikte de PKK temel bir tutarlılığı kesinlikle esas aldı. Söz olarak ne söylediyse onu yaptı, ağzından ne çıktıysa, kulağı onu duydu bedeni de onu yaptı. Başkasına bırakmadı, sonraya ertelemedi.

Geçen gün 1984'te Yılmaz Güney ile yapılmış bir röportaj yayınlandı. Daha o zamandan Yılmaz Güney de bunları söylüyordu.

Solculuğun, sosyalist akımın o dönemdeki en büyük zaaflarından biri, her şeyi devrimden sonraya erteliyorlardı. 'Kadın sorunu devrimden sonra hal olacak, Kürt sorunu devrimden sonra hal olacak, işçinin bilmem şu sorunu devrimden sonra hal olacak' peki bu devrim nasıl hal olacak? Devrimi kim, nerede ve nasıl yapacak? Bu sorulara cevap verilmiyordu, böyle ezbere bir yaklaşım vardı. PKK bunu reddetti, hiçbir şeyi devrimden sonraya bırakmadı. Devrimi sadece iktidarı ele geçirme olarak görmedi. İktidarcı ve devletçi paradigmayla hareket ettiği dönemde bile öyle görmedi. Devrimi bir düzenden kopma olayı, devrimci düşünce edinme olayı olarak gördü ve edindiğini yaşamayı öngördü. Önder Apo bir düşünceye ulaşmışsa ona göre kendini yaşattı. Üç kişi olmuşsa, Haki Karer ve Kemal Pir ile birleşmişse onlarda aynı yaşamı ifade etti. Bir ideolojik grup olmuşsa, başka örgütlerin 'devrimden sonra olacak' dediklerini daha o zamandan anı anına yaşar oldu. Dolayısıyla özgürlüğü, eşitliği, dayanışmayı, kardeşliği, adaleti, sosyalizmi, komünalizmi daha baştan devrimci militanlık içinde yaşamayı öngördü. Hareket, örgüt, onun ideolojisi buna göre şekillendi. Bu da anında var olan iktidarcı-devletçi sistemden, onun okulundan, işinden, yaşamından kopmayı getirdi.

PKK yeni bir aydınlanma, düşünce hareketi olduğu gibi daha baştan itibaren düzenden kopan hareket oldu. Kopuş teorisini geliştirdi. Alternatif bir yaşamı, iktidar ve devlete karşı demokratik toplum yaşamını kendi parti öncülüğü, önderlik şahsında ortaya çıkardı ve geliştirdi. Bu da oldukça önemli bir durumdu. PKK'yi hem teori ve pratiği, söz ve davranışı bağlamda tutarlı hale getiriyordu hem de alternatif bir sistem durumuna getiriyordu. Yani var olan kapitalist modernite sisteminden, iktidarcı-devletçi düzenden koparak öngördüğü ütopya olarak belirlediğini kendi şahsında anı anına yaşayan yeni bir sistemin tohumları, gözenekleri olarak var ediyordu. Böylece kendi yaşamında sosyalizmi, devrimi başlattı. Özgür yaşamı, özgür Kürtlüğü daha baştan itibaren kendi kişiliğinde var etti ve başlattı. Bu da diğer örgütlerden oldukça özgünlük arz eden, farklılık arz eden bir özelliğiydi. Sistemden kopmak, ayrı bir sistem olmak, iktidar ve devlet sistemine karşı doğru ve başarılı mücadele etmeyi getirdi. En zor durumlarda bile PKK'yi mücadele eder kıldı. Diğer hareketler mücadele edemezlerken PKK mücadele etti.

Bunların sonucunda PKK bir bilinç hareketi, sistemden kopmuş, özgürlüğü ve eşitliği kendi içinde yaşayan bir öncü hareket oldu. Söz ve davranışıyla oldukça tutarlı oldu. Hem bilinci hem de mücadeleciliğiyle öne çıktı. Örnek oluşturdu, işin ciddiyetini bildi. Dolayısıyla birlikçi oldu. Diğer örgütler geçmişteki bazı mücadele miraslarına dayanırken, o miraslar o örgütleri son derece dar, tutucu, örgütçü ve grupçu yapıyorlardı. Kendi tekkesini kurmak gibi, mezhebini oluşturmak gibi bir duruma götürüyordu. Son derece dar, tutucu, savunmacı oluyorlardı. Buna karşı PKK öyle olmadı. Öyle dar bir mirası esas almadığı için Türkiye'de, Kürdistan'da, dünyanın dört bir yanında özgürlük, eşitlik, paylaşım, demokrasi için düşünce ve eylem olarak doğru bir biçimde üretilmiş ne varsa onların hepsini esas aldı, onların hepsinde birleşti hem düşüncesinde hem de eyleminde onların yeni bir sentezini ortaya çıkardı.

Bu anlamda doğru olanları, başarı getirenleri birleştirdi. Yanlış ve hatalı olanlardan, zarar verenlerden ise uzak durdu, koptu. Bu da PKK'yi doğruda birleştirici ve birlikçi kıldı. Kürdistan'da ayrı örgütlendi, baştan itibaren PKK'ye 'ayrılıkçı' örgüt dediler, ama işin özü ve gerçeği kesinlikle bunun tersiydi. Evet, iktidarcı ve devletçi sistemden, soykırımcı zihniyet ve siyasetten koptu, uzaklaştı, onlara karşı mücadele etti. Onlara göre ayrılıkçıydı, ama toplumlara göre, özgürlük ve eşitlik içinde yaşamak isteyenlere göre, devrimcilere göre son derece birleştirici ve toparlayıcı oldu.

ADYÖD pratiği bunun çok önemli bir boyutudur. 80'lerin başında "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" pratiği bunun ikinci çok önemli bir boyutudur. Benzer biçimde Kürt örgütleriyle de ulusal cephe temelinde hareket etmeyi daha 1975'ten itibaren Önder Apo esas almış ve temel bir örgütsel yaklaşım olarak geliştirmek istemiştir. Ama bütün bu yaklaşımlara rağmen hem Türkiye'nin sol-sosyalist örgütleri hem de Kürt örgütleri daha çok grupçu, dar örgütçü davrandılar. Birliklere karşı çıktılar. Kendilerini hakim kılmaya çalıştılar. Bu da PKK'yi daha çok Kürdistan'a yönelmeye, kendi parti öncülüğünü ve halk hareketini geliştirmeye yöneltti.

Yine sözüne ettiğimiz röportajında Yılmaz Güney gerçekten de çok önemli bir noktaya vurgu yapıyordu ki, bunu çözümlemelerinde, savunmalarında Önder Apo'da bir çok kez söyledi. 'Türkiye solunun, sosyalist hareketinin sosyalşoven tutumu Kürt gençlerine, devrimcilerine güven vermedi. Onlara kendilerini özgürce kimlikleriyle katılacakları bir devrimci ortam vermedi. Bu nedenle ayrı örgütlenmeye, Kürdistan'da mücadeleyi geliştirmeye bu biçimde yöneldiler' dedi. Bunu Önder Apo da birçok kez böyle değerlendirmişti. Sosyal şovenizmin bölücü, dağıtıcı, parçalayıcılığına karşı; devrimci zihniyet, özgürlükçü, eşitlikçi zihniyet ve siyaset birliği, dayanışmayı, ortak hareket etmeyi esas aldı. Bu yaklaşım PKK'yi ve onun önderliğini hep çekim merkezi yaptı. Gençlik içinde, kadınlar içinde, işçi ve emekçiler içinde oldukça çekici kıldı. Bu da giderek artan oranda insanların PKK saflarına katılmasını, PKK'ye kadro, sempatizan, taraftar olmasını getirdi. PKK'ye katılanlar öyle basit yaklaşmadılar, kolay bırakıp gitmediler, dağılıp parçalanmadılar. Tarihi bir işi yapmanın derin sorumluluğuyla hareket ederek günümüze kadar gelen bu büyük yenilmez devrimci hareketin şekillenmesini ortaya çıkarttılar.

Serxwebûn: *PKK'nin geliştirdiği ve halk tarafından çok hızlı kabul gören devrimci tarz, halka yaklaşım, dil, üslubun yani Apocu militanlığın temel özellikleri nelerdir? Kürdistan toplumunda ulusal bilinç temelinde nasıl bir etki ve değişim yarattı?*

Duran Kalkan: Bu soruya cevap verirken öncelikle Kürt toplumunun bazı temel özelliklerini vurgulamak belki daha yararlı olabilir.

Bunlardan birincisi, Kürt toplumunun tarihin derinliklerinden gelen kadim bir halk olduğu gerçeğidir. Yani Kürt toplumsallığı çok güçlüdür. Bu da Kürtlerin zengin bir kültür birikimine sahip olduğu anlamına gelir. İkincisi, iktidarcı-devletçi sistem tarafından çok fazla ezilmiş, katledilmiş, zarara uğratılmış olmasıdır. Özellikle de son iki yüz yılda yani 19. ve 20. yüzyıllarda hem Osmanlı ve İran İmparatorluklarının hem de 20. yüzyılda küresel kapitalist hegemonya ve onun yarattığı ulus devletlerin çok yoğun ve acımasız soykırımcı katliamlarına maruz kalmıştır. Bu bakımdan çok zarar görmüş, ezilmiş, horlanmış, küçük görülmüş, aşağılanmış bir halk olma durumunu yaşıyor. Bu da Kürtlerde önemli özellikler ortaya çıkartmıştır. Öyle gösterişe, egemen, cilalı olana aldanmayan, onlara fazla ilgi duymayan özellikleri geliştirmiştir. Kürt toplumunda söz, davranış bütünlüğüne dayanan tutarlılık çok önemli olmuştur. Buna bazıları "Kürtler gördüğüne inanır" diyorlar. Bu çok pragmatist ya da çok olgucu, deneyci olmaları anlamına gelmiyor. Aslında tutarlılık arama anlamına geliyor.

Önder Apo, PKK devrimciliğini geliştirirken kuşkusuz özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, özgür birey ve demokratik komün ölçüleri, paylaşım, dayanışma ilkelerini esas almıştır. Ama bunları toplumsallıkla birleştirme, demokratik toplum olarak tanımlamaya çok büyük önem vermiştir.

Şöyle diyordu: "Eğer kendi kişiliğimi Kürt toplumsallığıyla birleştiremeseydim, yine Kürt toplumsallığını kendi kişiliğimde somutlaştıramasaydım bu kadar gelişmeyi yaratmam mümkün olmazdı." Yani ne Kürt toplumunu doğru ve yeterli anlayabilirdi ne de onun gerektirdiği bir devrimci kişiliği, yaşamı, ideolojiyi ilke ve ölçüleri ortaya çıkarabilirdi. İşte Önder Apo Kürt toplumunun temel özelliklerini çok iyi duydu, anladı, gördü, bilince çıkardı, onları benimsedi, devrimci amaçlarını onlarla çok usta bir biçimde birleştirmeyi bildi. Buna sosyolog İsmail Beşikçi de dikkat çekiyordu. Önder Apo'nun Kürt toplumunun özelliklerini çok derinden anladığını vurguluyordu. Bu boyutuyla "Çok güçlü bir sosyolog olduğunu" ifade ediyordu. Önder Apo da bir sosyal bilimci olarak kendisinin anılmasının, tarif edilmesinin daha doğru olacağını nitekim ifade etti.

Bunları şunun için belirtiyorum: PKK'nin devrimci tarzı, halka yaklaşımı, dili, üslubu yani yaşam özellikleri ve ideolojisi bu temelde şekillendi. Neye göre şekillendiğinin anlaşılması ve bilinmesi açısından belirtiyorum. Bu noktada Önder Apo, "Benim çıkışım değil, sonuca gidişim görülmeye değerdir, şahanedir. Çünkü çıkış yaparken imkanım yok, fırsatım yok, koşullarım

dar, o koşullarda öyle çok büyük iddia ortaya koyamam, ama kendi çabam ve mücadelemle öyle gelişme yaratırım ki, sonu muhteşem olur. Tarihin en büyük kazanımlarını, geliştirmelerini ortaya çıkartır" dedi. Bu bakımdan PKK öyle çok popülist, gösterişçi, küçük burjuva cilasını çok önemseyen, esas alan bir hareket olmadı, tam tersine bunlardan nefret ederek, bunlardan koparak, kendini bunlardan kurtararak yeni bir toplumsallaşmış kişilik oluşturmayı esas aldı.

PKK'de en ağır, affedilmez suçlar, halka karşı işlenen suçlar oldu

Birinci Manifestoda kadroların önüne şunu koydu "Halktan biri gibi yaşamak, onlardan üstün, ayrıksı bir yaşam sahibi kesinlikle olmamak, halka kendi diliyle hitap etmek, halkın kültürü içinde erimek, halkın değer yargılarına, dinine, mezhebine, namusuna, ahlaki değerlerine saygı göstermek, benimsemese bile onları değiştirebilmek için toplum tarafından dinlenir hale gelebilmek için saygı göstermek gereklidir." İşte böyle bir devrimciliği öngördü. Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümünde "Bir lokma bir hırka felsefesiyle yaşama ilkesi" dedi. Tamamen varlığını topluma, onun özgür ve demokratik yaşamına adamış kişilikten söz etti. Halka hizmet eden kişiliği öngördü ve "ben olsam Amed sokaklarını süpürürüm" dedi. İşte dışarıda namaz kılan topluluklar vardı, İslam'ın demokratikleşmesi çerçevesinde "Beni de kendi aranızda sayın" dedi. Bir toplumsal kültür ve ahlaki ölçüler olarak onlarla bir bütün olduğunu, ortaya koydu.

Tabii kadroları da buna göre eğitti. Bu temelde şekillendirdi. Halka karşı işlenen suçları affetmedi. PKK'de en ağır suçlar, affedilmez suçlar, halka karşı işlenen suçlar oldu. Toplumdan kopuk duruşu, toplumun üstünde bir ayrıksı duruşu doğru bulmadı, kabul etmedi. Egemen sınıf özellikleri birde küçük burjuva cilacılığı olarak onları değerlendirdi ve eleştirdi, mahkum etti. Toplumsal ölçülerle yaşam gerçeğini özgür birey ve demokratik komün ideolojisinin ilke ve ölçüleriyle usta bir biçimde birleştirerek yeni özgür yaşam felsefesini ve ideolojisini yarattı. Bu, PKK'nin her şeyine hakim oldu. Diline, üslubuna, militan özelliklere, halka yaklaşımına, devrimci tarzına hakim oldu.

PKK'nin oluştuğu dönemlerde TKP/ML için böyle şeyler söyleniyordu. İbrahim Kaypakkaya'nın halkın hiçbir şeyini kullanmadığını, bunun halk tarafından yanlış anlaşılır saydığını söylüyorlardı. 'Halkın eşyalarını kullanmamak için propaganda yaptıktan sonra çıkmış gitmiş en olumsuz koşullarda kalmış' diyorlardı. Halka saygılı yaklaşmak, halktan alınan her şeyin karşılığını verme yaklaşımı Mao'da da vardır. Ondan da esinlenerek böyle bir durum geliştirmişti. PKK bunları da değerlendirdi. Bir sentezleme yaptı, öyle kendini çok zayıf zavallı gören olmayı kabul etmedi, ama toplumun üstünde, toplumdan kopuk bireyci halde olmayı da kesinlikle kabul etmedi. Hep toplumun içinde eriyen, toplumdan bir parça olan, ama bilinciyle cesaret ve fedakârlığıyla demokrasi mücadelesine, özgürlük mücadelesine, toplumsal yürüyüşe de öncülük eden bir kişilik duruşunu doğru buldu, esas aldı. Kendisini halkın öncüsü, savunucusu, koruyucusu, halkın kültürel değerlerinin sahibi, yaşayıcısı ve yaşatıcısı yaptı. Bu oldukça önemlidir. Çalışma tarzını ve militan özelliklerini buna göre oluşturmuştur. Halka hiçbir zaman hiçbir biçimde zarar veren olmamıştır, halka zarar vermeyi, ona ters düşmeyi en ağır suç saymıştır. Böylece kendisini halka kabul ettirerek, kendini dinlenir kılarak halktaki geri, yetersiz, zayıf olan yanları aştırtmayı, yani toplumu eğitmeyi, geliştirmeyi öngörmüş ve sağlamıştır.

Bu tutum gerçekten de toplumda son derece değer görmüş bir tutumdur. Kürt toplumunda PKK, haramı, hurdası, hilesi, hırsızlığı, yağması, talanı olmayan; hakkı, adaleti, toplum gerçekliğini temsil eden bir hareket olarak tanınmıştır. PKK militanları hep böyle görülmüştür. Dolayısıyla halk sevmiştir, bağrına basmıştır. Önder Apo, "Ne söylediklerine değil, nasıl yaşadıklarına bakarak onlara inandı ve bir kere inanınca da sonuna kadar bağlandı. Her şeyini PKK'lilerle paylaştı" dedi. Halk kendine inanmadı, çevresine inanmadı, ondan çok daha fazla PKK'ye inandı. Bu tutumundan, davranışından, ideolojik duruş ve tarzından dolayı PKK militanlığına inandı. Bu da Kürt toplumunda önemli bir bilinçlenme, ideolojik değişim, devrim yarattı ve geliştirdi.

Her türlü paylaşımcılığı, dayanışmayı, kaynaşmayı ortaya çıkardı. Demokratik Ulus bilincini, iradesi, bütünlüğünü, yardımlaşmasını, aynı şeyleri duyan, aynı şeylere sevinen, aynı şeylere üzülen yeni bir toplumun ortaya çıkmasını getirdi ki, Demokratik Ulus devrimi, zihniyet ve vicdan devrimi temelinde böyle güçlü bir gelişme yaşadı. Bu durum da sürüyor. Toplumsal devrim süreci devam ediyor, toplum sürekli mücadele içerisinde yeni değerler, yeni özellikler kazanarak kendisini yeniden şekillendiriyor.

Önder Apo, özgür yaşamın kişilik özelliklerini kendi şahsında yaratandır

Serxwebûn: *PKK'nin 41. yıldönümünde hem halkımıza hem hareketimize yönelik tüm saldırıların Önder Apo'ya yönelik saldırı (mutlak tecrit) ile başlatılması, Önderlik gerçeğinin hangi özelliklerinden dolayıdır? Düşmanın geçmişte kullandığı "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganı nasıl bir gerçekliği ifade ediyordu? Bugün de "Parçalardaki oluşumlara evet, PKK'ye hayır" yaklaşımının sebepleri nelerdir?*

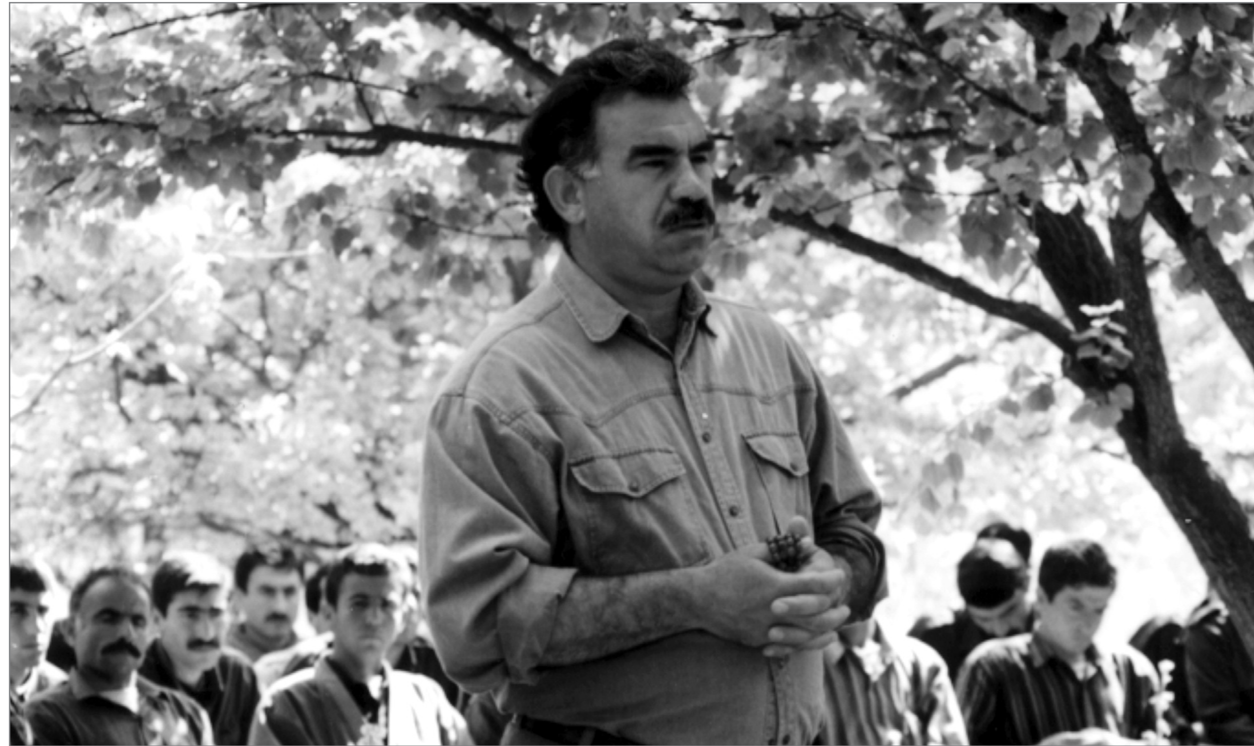
Duran Kalkan: Bu konuda öncelikle Önder Apo gerçeğini doğru ve bütünlüklü anlamak gerekiyor. Dar, parçalı anlamalar yaşananları yeterince anlamlandırma ve sonuç çıkartma imkanı vermez. Önder Apo böyle birilerinin seçerek önder yaptığı bir önder değil, birilerinin görev verdiği bir önderlik de değildir. Öyle herkesin oyunu alarak başa gelen bir başkan da değildir. Önder Apo kendi önderliğini tarihi toplumsal bilinçten, sorumluluktan alan, kendi çabası ve kişiliğiyle bunu yaratan, toplum için yeni özgür eşit yaşam değerlerine kopmaz bir biçimde bağlanan, bu temelde her türlü duyguyu, düşünceyi üreterek toplumun önünü aydınlatan, topluma özgür yaşam yolunu gösteren ve bu yolda yürümenin cesaretini, fedakârlığını, tarzını, örgütünü, eylemini, komutasını, yönetimini ortaya çıkartan; bütün bunları kendi şahsında gerçekleştiren bir önder kişiliktir.

Bu bakımdan da şöyle söylememiz gerekiyor: Kuşkusuz Önder Apo, Kürt toplumu içerisinde ortaya çıktı, Kürt toplumsallığını, onun tarihsel özelliklerini, güncel ezilmişliğini temsil etti. Bütün bunlar Önder Apo'nun kişiliğinin şekillenmesinde etkide bulunan unsurlar oldular. Ama Önder Apo bu tarihsel toplum gerçeğini, onun kültürel değerlerini esas almak, kendi kişiliğinde şekillendirmekle birlikte, onları özgür birey, demokratik komün ideolojisinde yeniden şekillendiren, sistemleştiren, dolayısıyla yeni özgür insan ve toplum yaşamının temel özelliklerinde ortaya çıkartıp kendi kişiliğinde şekillendiren bir gerçekliği ifade ediyor. Bu bakımdan özgür yaşamın ilkelerini ortaya çıkarıcıdır. Özgür yaşam kişilik özelliklerini kendi şahsında yaratandır. Bu da yeni bir toplum yaratmayı, özgür birey ve demokratik komün ilkelerine dayalı yeni bir toplumsal doğuşu, şekillenmeyi ortaya çıkartmayı ifade ediyor. Önder Apo'nun toplum açısından anlamı kesinlikle böyledir. Her bakımdan yeni felsefi, ideolojik ilke ve ölçülerle donanmış yeni bir toplum oluşturmayı ifade ediyor.

Önder Apo, Kürt toplumunun özgürlük iradesinin sembolüdür bileşkesidir

Diğer yandan Özgürlük Mücadelesi açısından ise, her şeyin bilinçte ortaya çıkaranı, örgütleyeni, yürüteni oluyor. Hem toplumsal hareketi hem de onun kurmayı olarak parti öncülüğünü bir bütün olarak şekillendiren bir gerçekliği ifade ediyor. Bu da Hareketin ve halkın tüm özelliklerinin, iradesinin Önder Apo'da somutlaşmasını getiriyor.

Önder Apo, Kürt toplumunun özgürlük iradesinin sembolüdür, bileşkesidir. Bu iradenin temsilcisidir. Kürt toplumu bunu katılımıyla, mücadelesiyle, sahiplenişiyle her gün her zaman zaten ortaya koyuyor. "Önder Apo siyasi irademdir" kampanyaları düzenledi. Her yerde "Bijî Serok Apo" sloganları attı. "Barışın elçisi İmralı'dadır" dedi. Önderliksel çıkışı, Önder Apo'da somutlaşan özellikleri benimsedi. Kendini o özellikler temelinde yeniden somutlaştırmayı kabul etti. Bu bakımdan Önder Apo, hareket ve halkın iradesinin temsilcisidir. Bunun için de tabii ki özgür birey, demokratik toplumun varlığına dönük saldırılar ne biçimde olursa olsun, nerede olursa olsun Önderliği hedefler. Bu saldırıların hepsi Önderliğe yöneltilmiş saldırılardır.

Önder Apo, Kürt toplumunun özgürlük iradesinin sembolüdür, bileşkesidir. Bu iradenin temsilcisidir. Kürt toplumu, mücadelesiyle, sahiplenişiyle her gün her zaman ortaya koyuyor. "Önder Apo siyasi irademdir" kampanyaları düzenledi. Her yerde "Bijî Serok Apo" sloganları attı. "Barışın elçisi İmralı'dadır" dedi. Önderliksel çıkışı, Önder Apo'da somutlaşan özellikleri benimsedi. Kendini o özellikler temelinde yeniden somutlaştırmayı kabul etti. Bu bakımdan Önder Apo, hareket ve halkın iradesinin temsilcisidir.

Bir de Önder Apo bu mücadeleye öncülük ettiği için eğer bu Hareket ve halka saldırılacaksa elbette saldırının ilk oklarının Önder Apo'ya yöneltecektir. Nitekim soykırımcı güçler her zaman böyle yapmışlardır. Bütün saldırıları Önderlik merkezli olarak geliştirmişlerdir. Neden? Çünkü Önderliği hedeflemezlerse diğer alanlarda yürütülecek saldırıları Önder Apo yürüteceği çalışmalarla hemen başarısız kılar, boşa çıkartır, teşhir eder, bu da onların başarısız kalmalarını getirir. Geçmişte aslında öyle yaptılar. 80'li yıllarda Önderlik merkezli PKK'yi tasfiye etmek istediler. 87-88'de NATO düzeyinde bir saldırı planı oluşturdular, Almanya'da PKK'ye dönük bir yargılamayı geliştirmeye çalıştılar. Onun merkezine Önder Apo'yu koymak istediler. Fakat bütün bunları duruşuyla, politikalarıyla, mücadelesiyle Önder Apo boşa çıkardı. Başarısız kıldı. İstediklerine ulaşmalarını engelledi. Küresel kapitalist modernite güçleri bu noktada başarılı olamayınca 90'lı yıllarda gerillaya saldırmayı, halka saldırmayı esas aldılar. Önderliğe saldırıyı Harekete ve halka saldırıyla birlikte yürüttüler. Önderlik gerçeğini biraz daha iyi anlamak istediler. 90'lı yılları bu temelde geçirip bir tecrübe oluşturmaya çalıştılar. Sonra gördüler ki, bu biçimde asla başarılı olunamaz. Yani Harekete, topluma saldırarak PKK'nin özgürlükçü ideolojisi, mücadelesi, gelişimi engellenemez. Önderlik duruşu, çabası var oldukça her türlü saldırıyı boşa çıkartıp başarısız kılma gücünü gösteriyor. Her koşulda mücadeleyi geliştirmeyi biliyor.

Şahin Dönmez gibi, Şemdin Sakık gibi parti hainleri düşmana şunu söylediler: "Siz Apo'yu yok etmedikçe PKK'yi kırk sefer de tasfiye etseniz kırk birinci sefer yine Apo yeni bir PKK kurup sizin karşınıza getirir" dediler. İşte düşman hem kendi tecrübesinden hem de bu hainlerin verdiği bilgilerden çıkardığı sonuca dayanarak 9 Ekim 1998 günü ABD, İngiltere ve İsrail öncülüğü doğrudan Önder Apo'yu hedefleyen ve küresel düzeyde sürdürülen Uluslararası Komplo dediğimiz bir saldırganlığı ortaya çıkardılar. Önder Apo'yu böyle bir saldırıyla imha etmek istediler. Bunu başaramayınca 15 Şubat komplosuyla İmralı işkence ve tecrit sistemi altına almayı öngördüler. 22 senedir de böyle bir baskı ve işkence altında tutuyorlar. O zaman tutumları şöyle oldu: "Apo'ya hayır, PKK'ye Evet" biçiminde oldu. Aslında PKK'ye çok 'evet' dedikleri de yoktu. Fakat Önderliği geriletebilmek, zayıflatabilmek, mümkünse yenilgiye uğratabilmek için PKK ile Önderliği birbirinden koparmak istediler. Bu bir hileydi. Önderlik ve Parti'yi birbirinden koparmayı, dolayısıyla her ikisini de zayıf kılmayı amaçlıyordu. Nitekim Uluslararası Komplo saldırı oklarının hepsini Önder Apo'ya yöneltti. İmha etmek ve yok etmek istedi. Buna karşı Parti militanlığı, halk yurtseverliği "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarı temelinde büyük bir fedai hareketini geliştirerek Önder Apo etrafında kendisini ateşten siper yaptı ve Önderlik savunmasını geliştirdi.

Küresel kapitalist sistem ve Kürt soykırımını yürüten güçler, 22 yıldır Önder Apo üzerinde Uluslararası Komplo temelinde bir saldırı yürüttüler. İmralı soykırım sistemi altında bunu hala yürütüyorlar. Fakat 22 yıla ulaşan pratikte gördüler ki, PKK'yi tasfiye etmeden, Kürt halkının ulusal demokratik birliğini, Demokratik Ulus oluşumunu dağıtmadan, tasfiye etmeden Önderliği yenilgiye uğratmak mümkün değildir. Bu temelde zaten Önderliği İmralı işkence ve tecrit sistemine alarak etkisiz kıldıklarını hesap ederek Önderliği yenilgiye uğratabilmek için PKK'nin tasfiyesini gerekli gördüler. Önderliği yenilgiye uğratmak, Kürt toplumunun özgürlükçü duruşunu dağıtabilmek için, bunları birleştiren PKK öncülüğünü yok etmeyi öngördüler.

Bu temelde de son birkaç yıldır PKK'yi imha ve tasfiye edebilmek için yoğun bir saldırı yürütüyorlar. 6 Kasım 2018'de ABD bunu komplonun güncellenmesi olarak da somutlaştırdı. PKK hareketini koordine eden arkadaşlara yönelik tıpkı 22 yıl önce Önderliğe yöneltildiği gibi bir saldırı yönelterek PKK'yi koordine edilmez kılmaya çalıştı. TC'yi destekleyerek, KDP-YNK'yi harekete geçirerek PKK'nin önde gelen yönetici kadrolarını imha eden saldırıyı geliştirmeye çalıştı. İşte AKP-MHP faşizmi çeşitli listeler oluşturmuş, doğrudan kişilerin peşine takılıyor, yönetici kadroyu katlederek PKK'yi tasfiye etmeyi, PKK'yi tasfiye ederek de bir yandan Kürt demo-

Küresel kapitalist sistem ve Kürt soykırımını yürüten güçler, 22 yıldır Önder Apo üzerinde Uluslararası Komplo temelinde bir saldırı yürüttüler. İmralı soykırım sistemi altında bunu hala yürütüyorlar. Fakat 22 yıla ulaşan pratikte gördüler ki, PKK'yi tasfiye etmeden, Kürt halkının ulusal demokratik birliğini, Demokratik Ulus oluşumunu dağıtmadan, tasfiye etmeden Önderliği yenilgiye uğratmak mümkün değildir. Bu temelde Önderliği yenilgiye uğratabilmek için PKK'nin tasfiyesini gerekli gördüler.

kratik toplum oluşumunu, gelişimini tasfiye etmeyi, bir yandan da Önder Apo'yu yenilgiye uğratmayı hedefliyor.

'PKK'yi, öncülüğü imha edelim, parçalardaki gelişmelere el koyalım' planı bozulmuştur

Bu temelde son derece bütünlüklü, planlı ve örgütlü bir saldırıyı yürütüyorlar. Saldırının ideolojik boyutu var, politik ve askeri boyutu var. İdeolojik boyutlar tümüyle PKK'nin felsefesini ve ideolojisini hedefliyor. Çünkü küresel kapitalist sistem gerçekten de PKK'nin özgürlük felsefesinden ve ideolojisinden vebadan korkar gibi korkuyor. Bu temeldeki ideolojik saldırılarını her türlü yalanı, hileyi, oyunu geliştirerek PKK kadrolarını kapitalist modernitenin liberal etkileri altına almaya çalışarak gerçekleştirmek istiyor. Bu noktada medyayı kullanıyor, sanatı ve edebiyatı kullanıyor, baskı yanında yeşil ışıkta yakıyor, bunun için PKK öncülüğünü tasfiye etme açısından diğer alanlardaki oluşumlarla, parçalardaki gelişmeler ile ilişki kurmaya yöneliyor. 22 yıl önce gördü ki, Önder Apo'yu imha ve tasfiye etmeden Kürt soykırımını başarıya götüremez. Şimdi de görüyor ki, PKK'nin felsefi, ideolojik çizgisini ve bu çizgiyi temsil eden parti örgütlülüğünü dağıtmadan Önder Apo'yu yenilgiye uğratamaz, Özgürlük Hareketi'ni, Kürt demokratik toplum duruşunu tasfiye edemez ve dolayısıyla soykırımı uygulayıp başarıya götüremez. Onun için Önder Apo'ya en ağır baskı ve tecridi uyguluyor. PKK'ye en ağır ideolojik, askeri saldırıları yapıyor.

Diğer yandan ise parçalardaki çeşitli toplumsal gelişmeleri kendi içinde eritebilmek amacıyla da onları kendi çizgisine çekmeye, kendi içine almaya çalışıyor. Önderliği ve partiyi ezerek Özgürlük Hareketi'ni kendi içine çekip eritip Kürt soykırımını bu temelde tamamlamak istiyor. Bu gayet açık ve anlaşılır bir durumdur. Özellikle küresel kapitalist öncülüğü, ABD ve ortakları söz konusu felsefi ve ideolojik saldırıları yürütür iken, başta AKP-MHP faşizmi olmak üzere soykırımcı güçler de askeri saldırıları yürütüyorlar, katliamları yürütüyorlar. Bunlar birbiriyle koordine halindedirler. Ortak bir planlama ve program temelinde yürütüyorlar. Birbirine destek veriyorlar. Bu güçler her ne kadar başka konularda birbiriyle çelişseler de PKK'ye ve onun geliştirdiği özgürlük hareketine karşı mücadelede ortaklık halindedirler. Birbirlerine destek veren konumdadırlar.

Bunda yeterince sonuç alamayınca Önderlik-Parti-halk birlikte direnerek özellikle gerillanın kahramanca direnişi öncülüğünde direnişi en üst düzeye çıkartarak bu tür saldırıları başarısız kılıp planları boşa çıkartınca bu sefer işgal saldırıları oluyor. Özellikle AKP-MHP faşizmi temelinde böyle bir imha saldırısını geliştirmek istiyorlar. Bakurê Kurdistan'daki katliamlar, seçilmiş belediyeleri gasp etmeye kadar giden saldırılar, tutuklamalar bunu gösteriyor. Rojava'ya dönük işgal bunu gösteriyor. Gördüler ki, aslında o plan da tutmayacak. 'PKK'yi, öncülüğü imha edelim, parçalardaki gelişmeleri el koyalım' planı bozulmuştur. Son gelişmeler bunu gösteriyor. Bunun için topluma bu kadar saldırıyorlar. Bakur'da, Rojava'da, Başûr'da bu kadar saldırı geliştirmeleri aslında bu amaçladır. Söz konusu planlı saldırının da çok büyük ölçüde boşa çıkartıldığı, başarısız kılındığı söylenebilir.

Tayyip Erdoğan şahsında çılgınlaşan bir tutumun ve duruşun ortaya çıkması esasta buradan kaynaklanıyor. Çünkü ne yaptıysa da başarılı olamadı. Kendisini ne kadar pazarladıysa, dünyanın dört bir yanından ne kadar destek aldıysa da, hiçbir hukuk ve ahlak kuralı tanımadan ne kadar katliamcı saldırıyı yaptıysa yaptı, ama sonunda hiçbirisinde istediği sonucu bulamadı, ulaşamadı. Ne İmralı tecridi kendisine bir şey kazandırdı ne PKK'ye dönük ideolojik, askeri saldırı ve katliamlar istediği sonuca ulaştırabildi. PKK'yi ne ezebildi ne de ideolojik çizgiden saptırabildi. Yine parçalardaki hareketlere, toplumlara dönük kendini yarandırma çalışmalarında da sonuç alamadı. En son Rojava halkının Başûr halkımızın bu tür güçleri nasıl taşladığını gördük. Nasıl onları reddeden büyük bir tepkiyle dolu oldukları ortaya çıktı. Dikkat edilirse bütün bunlar aslında söz konusu planların hepsinin bozulduğu, başarısız kılındığı anlamına geliyor.

Yeni bir Parti yılına girerken aslında geçen süreçte yürütülen bu zorlu ama kahramanca direnişle devrimci halk savaşı temelinde geliştirdiğimiz kahramanlık direnişiyle hareket ve halk olarak bir çok imha ve tasfiye planını bozmuş, başarısız kılmış, inkar ve imha sistemini tamamen dağılma, çözülme ve çökme konumuna getirmiş durumdayız. Dolayısıyla yeni gelişmelerin olması doğaldır, zorunludur. 42. PKK yılanda bu yönlü çok yeni ideolojik, siyasi gelişmeler mutlaka olacaktır.

Önder Apo'nun geliştirdiği özgürlük felsefesinden ve ideolojisinden korkuyorlar

Serxwebûn: *Kapitalist modernite ve sömürgecilerin başta Önderlik olmak üzere PKK çizgisine, yaşam ilkelerine, militanlığına bu kadar büyük bir kin ve düşmanlıkla saldırmasının temelleri nelerdir?*

Duran Kalkan: Kapitalist modernite sisteminin, onun dayandığı iktidarcı-devletçi sisteminin Önderlik gerçeğinde ve PKK'de somutlaşan çizgiye bu denli vahşi saldırmasının tek ve temel nedeni hiç kuşkusuz felsefi ve ideolojiktir. Bu nedeni başka hiçbir yerde aramamak gerekiyor. Hem kapitalist modernite güçleri ABD başkanı Trump şahsında böyle bir felsefi ve ideolojik karşıt duruşu somut bir biçimde ortaya koyuyorlar hem de sömürgeci-soykırımcı güçler Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli şahsında böyle bir soykırımcı düşmanlığı net bir biçimde uygulayıp ortaya koyarak gösteriyorlar. Bu gayet açık ve anlaşılır bir durumdur. Trump ve Erdoğan'ı bu kadar sözde samimi yapan gerçekliğin bir yanı da bu olsa gerekir. "Ortak ticaret yapıyorlar. Trump'ın Türkiye'de yatırımları var. Erdoğan çevresiyle de ticari ilişkileri var, ortak kazanç sağlıyorlar. Bu durum siyasi ilişkilere yansıyor. Özellikle de Kürt karşıtlığında birbirine yakın olmaları, birleşmelerini getiriyor" gibi şeyler söyleniyor. Olabilir, bu doğru, ama felsefi ve ideolojik duruş bundan daha önde geliyor. Esas yan kesinlikle felsefi ve ideolojik duruştur. PKK'de somutlaşan Önder Apo'nun geliştirdiği ve Kürt toplumunun benimseyerek esas aldığı, adım adım yaşanır kıldığı özgürlük felsefesinden ve ideolojisinden ürküyor ve korkuyorlar. Bunun Ortadoğu toplumlarına, bütün insanlığa, başta kadınlar ve gençler olarak yayılacağından, benimseneceğinden; böylece söz konusu özgürlük ideolojisi ve felsefesi temelinde bölge ve dünya düzeyinde yeni bir özgürlük ve demokrasi devrim hareketinin gelişip etili olacağından korkuyorlar. Bu gayet açık ve anlaşılır bir durumdur.

PKK ideolojisinin özgürlükçü ilkesinden korkuyorlar. Farklılıklara dayalı eşitlikçi ilkesinden korkuyorlar. Özellikle kadın özgürlüğünden korkuyorlar, özgür kadına dayalı yeni bir özgür ve demokratik toplum oluşmasından vebadan korkar gibi korkuyorlar. Bu güçler erkek egemen baskı ve tahakküm zihniyetini ve siyasetini temsil ediyorlar, onu esas alıyorlar. Aslında felsefi ve ideolojik duruşları bakımından bir yanıyla faşisttirler. Dolayısıyla özgür kadın öncülüğüne dayalı yeni bir demokratik toplum gelişiminden, kadın özgürlük devriminin bütün dünya kadınlarına yayılıp gelişmesinden çok fazla korkuyorlar. Komünalizmden korkuyorlar, demokratik komünden korkuyorlar. Özel mülkiyete, bireyci mülkiyete, bunun harama, talana, yağmaya, sömürüye, yalana, hileye dayanarak geliştirilmesinden ve tekelleşmesini esas alıyorlar. Beş kuruşu yokken Tayyip Erdoğan şimdi dünyanın sayılı zenginlerinden biri haline geldi. Trump'a "4-5 milyar sermayesi olan bir kişi" deniyor. Habire sömürüyle yağma ve talanla baskı siyasetini kullanarak kendi zenginliklerini arttırmaya, dolayısıyla da başkalarını da yoksullaştırmaya, fakirleştirmeye çalışıyorlar. Onların yaşam felsefesi, ideolojisi budur. Maddi zenginlik elde edebilmek, daha fazla sermaye edinebilmek için her türlü hileye, oyuna, baskıya, sömürüye başvurabiliyorlar. Bundan kesinlikle çekinmiyorlar.

Bugün PKK'ye karşı ABD ve TC'nin ortaklaşa gerçekleştirdikleri kelle avcılığıdır

PKK'nin paylaşımcı, demokratik komünal ideolojisi ve yaşam gerçeği, dinlerde de temsilini bulan son derece komünal dayanışmacı bir toplumsal yaşam gerçeğinin yeniden gelişeceğinden korkuyorlar. Öyle olursa bu kendi baskı, sömürü düzenlerine, yağma-talan düzenlerine fırsat kalmaz. O zemini kaybetme korkusunu derinden yaşıyorlar. Esas olan budur. Şimdi PKK'lilere "vahşi, haydut, terörist" diyorlar, bilmem "Dünyada yok edilmesi gereken kişiler" olarak ortaya koyuyorlar. Mesela önce Amerika bizim Parti yönetimimizin mal varlığını dondurma kararını aldı. Bir baktı ki bu karar hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü hiçbir mal varlıkları yoktur. 'Bir lokma bir hırka' felsefesiyle yaşıyorlar. Halka hizmet için yaşıyor ve çalışıyorlar. Bunun üzerine her bir arkadaşın başı için bilmem 3 milyon, 5 milyon dolar ödül koyma kararı aldılar. Böylece başkalarını teşvik ederek, ihbarcılığı geliştirip söz konusu yoldaşları imha etmeyi öngördüler. Bunu bizzat Amerika yapıyor. AKP-MHP faşizmi ise, yüzlerce yoldaşı içine alan çeşitli düzeylerde farklı renklerle tanımlanan katliam listeleri oluşturmuştur. Her bir listenin rengine göre bir yoldaşı ihbar edene ödül veriyor, bilmem 500 bin dolar, 1 milyon dolar, 2 milyon dolar veriyor. Tam bir kelle avcılığı var. Bugün PKK'ye karşı ABD ve TC devletlerinin ortaklaşa gerçekleştirdikleri bütün dünya devletlerini, KDP-YNK'ye kadar bütün kesimleri içine çekmeye çalıştıkları sistemin kendisi kesinlikle kelle avcılığıdır. Bunun görülmesi lazım.

Kendisini Kürt halkının ve insanlığın varlığı ve özgürlüğü için fedai yapmış bu insanlara niye bu kadar düşmanlar? Çünkü bu insanlar yeni bir felsefeyi ve ideolojiyi temsil ediyorlar. Özgür, eşit, paylaşımcı, demokratik, cesur, fedakâr bir yaşam tarzını ve ideolojik duruşu temsil ediyorlar. Böyle bir öncülüğün, particiliğin, siyasetin de var olabileceğini gösteriyorlar. Bu tümüyle baskıya, harama, hırsızlığa, yolsuzluğa, yağmaya, talana dayalı olarak göbeğini şişirenleri korkutuyor. Toplum bu insanları görürse buna göre bilinçlenir ve bize düşman olur, bu dünyada bize o zaman yaşam hakkı tanımaz korkusu ve kaygısını yaşıyorlar. Bu korku ve kaygıyla da bu kadar saldırgan oluyorlar, düşman oluyorlar, bu kadar öfke, kin, nefret duyuyorlar, bu kadar imkan seferber ediyorlar. Aslında tam bir canavarlık yapıyorlar, katliamcılık yapıyorlar. Terörün, şiddetin, katliamın hepsini kendileri uyguluyorlar, ona göre bir sistem kuruyorlar. Ondan sonra da katletmek istedikleri insanların bilmem terörist olduğunu, bilmem şiddet uyguladıklarını, zarar verici olduklarını söylüyorlar. Peki neye zarar veriyor? Kendilerini teşhir ediyor, gençleri, kadınları, işçi ve emekçilerin bilinçlenip kendilerine karşı mücadeleye teşvik ediyor. Bundan korkuyorlar. Bunun için de böyle insanlar olmamalılar diyorlar.

ABD başkanı Trump, Rojava'daki özgürlük militanlarını tanımlarken "Onlar da melek değiller" dedi. Halbuki melektirler. Bütün dinlerin, kutsal kitapların tanımladığı 'melek' kavramına bugün PKK'de somutlaşan özgürlük militanlığı kadını-erkeğiyle tamı tamına uyuyor. Yüzde yüz melekler. Öbür dünyada var olacak denen, görünmez denen melekler aslında PKK'de bugün görünür hale gelmişlerdir, yaşanır hale gelmişlerdir, somutlaşmış durumdadır. Bunu kendileri de biliyor ve çok iyi görüyorlar. Fakat itiraf edemiyorlar. 'Melek değiller' derken aslında melek olduklarını kendi zihninde düşündüğünü de ortaya koymuş oluyor. Fakat ifade edemiyor, itiraf edemiyor, çünkü öyle yaparsa kendini değiştirmesi lazım, zihniyet ve vicdan devrimi yapması lazım. Bu yağmacı, talancı, hırsızlığa, çalmaya-çırpmaya dayalı yaşam felsefesinden ve ideolojisinden kendisini kurtarması lazım. Ama onunla dolmuş ve şekillenmiştir, kurtulamıyor, kendisini kurtaramıyor, onun için de maddi imkanları, teknik imkanları sonuna kadar kullanarak her türlü araçla gerçekten de kutsal kitapların ifade ettiği, tanımladığı melek düzeyinde özgür yaşamı sürdüren ve insanlığın özgürlüğü için cesaret ve fedakârlıkla tam bir fedai çizgisinde mücadele eden militanları karalamaya, kötülemeye çalışıyorlar, ama başarılı olamayacaklar. Bir defa o kırılmıştır. PKK onu aştı. Maskeler düştü gerçekler ortaya çıktı, herkesin ne olup olmadığı net görünür kılındı ki, bundan sonra artık hiçbir yalan, hile, şiddet bu güçleri kurtaramayacaktır. Artık ya kendilerini değiştirecekler ya da başkaları için öngördükleri sonu kendileri yaşayacaklar. Onlar aşılacaklar, yeni bir zihniyet ve vicdan devrimi, buna dayalı yeni bir özgürlük devrimi bütün dünyada gerçekleşecek. Özgür birey, demokratik toplum hareketi güçlü bir biçimde her alanda kesin gelişme gösterecek.

Serxwebûn: *Düşmanda böylesi bir yaklaşıma yol açan kadrosal ve örgütsel zayıflık ve yetersizliklerimiz nelerdir? Önderliğin sık sık vurguladığı, soykırım kıskacındaki bir halkın Önderliği-kadrosu olma gerçeğini, 41 yıllık devrimci gelenek ve birikim düzeyi ne kadar temsil edebiliyor?*

Duran Kalkan: Kuşkusuz Önderlik ve Parti ideolojisisin ve özgürlük felsefesinin çok güçlü bir biçimde anlayan ve uygulayan bir militanlar topluluğu 47 yıllık Önderlik çalışmasıyla ortaya çıkartılmış durumdadır. Hakilerden başlayıp Helmetlere kadar, Saralara, Delallere kadar gelen büyük kahraman şehitler ordusu gerçeği kesinlikle bunu ifade ediyor, bunu temsil ediyor. Bir defa 'PKK'de hep felsefi-ideolojik sorun var, kadro sorunu var, tarz sorunu var, örgütsel zayıflık ve yetersizlik var' dememek gerekiyor. Böyle bir yaklaşım ve anlayış çeşitli biçimlerde içten içe geliştirilmek isteniyor. Bu doğru bir yaklaşım değildir. Dahası eğer önlenmezse düşmana hizmet eden bir yaklaşım olur. Bu nedenle de tehlikelidir, zararlıdır, yanlıştır. Bundan kurtulmak gerekiyor.

Önder Apo, Haki Karer yoldaş için "Benim gizli ruhum gibiydi" dedi. Kemal Pir için "Yarım saat beni dinledi son nefesine kadar gittiği her yerde başarıyla uyguladı" dedi. Onlarca şehit için bu değerlendirmeleri yaptı. Şehit Zilan için "Zilan komutan, biz onun emir erleriyiz" dedi. Yüzlerce, binlerce özgürlük savaşçısı için "Bizi görmediler, eğitimimizi almadılar ama çizgimizin inceliklerini Kürdistan'ın dağında, taşında büyük bir cesaret ve fedakârlıkla hayata geçiriyorlar" dedi. Dolayısıyla büyük bir partileşmenin, kadrolaşmanın, PKK gelişiminin olduğunu görmemiz ve kabul etmemiz gerekiyor. En başta sayıları 45-50 bine yaklaşan şehitler ordusu var. Şehitler gerçeğimiz var ki, bunların çok büyük oranı kesinlikle başarılı Apocu militanlığı temsil ediyorlar.

Kuşkusuz hatalar ve eksiklikler sonucunda tuzağa düşen, şehit olan yoldaşlar da var, zayıflıklarımızın yol açtığı şehadetler de söz konusudur. Bunları Önder Apo da değerlendirdi. Her zaman bir eleştiri ve özeleştiri konusu yaptı. Bu tür şehadetleri kabul edilmez gördü. "Yerinde mücadelenin bedeli olarak gerçekleşen şehadetler bizim onurumuzdur, yaşam gerçeğimizdir, bizim her şeyimizdir" dedi. Ama "Hata ve eksikliklerden kaynaklananlar kabul edilmezdir ve mutlaka ona yol açan hata ve eksiklikler aşılmalıdır" dedi. Bu anlamda Hakik Karer'den başlayarak günümüze kadar şehitler ve dört bir yanda başarıyla mücadele eden militanlarda somutlaşmış bir kadrosal gerçeklik söz konusudur. Partileşme ve onun ideolojik-örgütsel gelişimini öncelikle burada görmek gerekiyor.

Peki bir yan buyken ideolojik-örgütsel zayıflık ve yetersizlikler dediğimiz, hata ve eksiklikler olarak pratikte ortaya çıkan durumlar da yok mudur! Kuşkusuz vardır. Bir defa pratikteki hata ve eksiklik ideolojik ve stratejik düzeyde olmazsa da her zaman ortaya çıkabilir. Pratik hatalar, taktik hatalar mücadelenin gelişim süreçlerinde acemi olunan dönemlerde yaşanabilirler. Hatasız insan olmaz deniliyor. Bunu Lenin bile kabul ediyor. "Böyleleri bulunmaz" diyor. "Önemli olan hatasız insan olmak ya da onu aramak değil, az hata yapan insan olmak; bir de büyük hatalar yapmayan, küçük hatalar yapan, ama yaptığı hataları herkesten önce görerek özeleştiriyle düzeltebilen doğru ve akıllı insan olmaktır" diyor. Bunlar önemli değerlendirmelerdir.

Bu nedenle dört parça Kürdistan'da, Ortadoğu ve dünyada bu kadar kapsamlı mücadele yürüten, savaşan bir hareketin pratiği içerisinde hata ve eksikliklerin hiç olmaması, zayıflığın yaşanmaması düşünülemez. Bunların olması doğal bir durumdur. Bunlar var olduğu için hareket kötülenmez ve de kıyamet kopmaz. Burada esas olan bu hata eksikliklerin ideolojik ve stratejik olmamasıdır. İkincisi, çok fazla tekrarlanmamasıdır. Üçüncüsü, bireysel ve örgütsel düzeyde eleştiri ve özeleştiriyle bunların yerinde ve zamanında geciktirilmeden düzeltilebilmesidir, aşılabilmesidir. Bunlar olursa Hareket bu temelde pratikleşirse yaşanan hata ve eksiklikler çok büyük bir tehlike arz etmezler, aşırı zarar verici olmazlar. Tam tersine daha fazla bir düşünme ve pratikleşme dinamizmi geliştirebilirler. Arayışçılığa ve yaratıcılığa yol açabilirler, eleştiri-özeleştiri yenilenmeyi ve güçlenmeyi de açığa çıkartabilir. Monotonluğu, tekdüzeliği, yüzeyselliği aşmaya yol açabilir. Meseleye bir de bu yönüyle bakmak lazım. Bir de zayıflıkları, yetersizlikleri böyle değerlendirmek gereklidir. Bunlar önemlidir. Bunları düzeltmek öyle zor da değildir.

Parti içerisinde ideolojik, örgütsel çizgi mücadelesini sürekli ve etkili bir biçimde yürütmek gerekiyor

Üçüncü olarak da ideolojik ve stratejik düzeyde hareketi zorlayan, esas itibariyle de iktidarcı-devletçi sistemden, milliyetçi devletçi ideolojiden, kapitalist modernite liberalizminden kaynaklanan bireysel düzeyde küçük burjuva ruh hali, duyguları, anlayış ve davranışları biçiminde ortaya çıkan ya da tanımlanan hata ve eksikliklerin Parti ve mücadele içerisinde var olmasıdır. Esas zarar veren, tehdit oluşturan durum bu oluyor. Küçük burjuva bireyciliği, maddiyatçılığı, keyfiyetçiliği, hayalciliği, ben merkezciliği, kendine sevdalılığı, komünal yaşam ve kolektif çalışmaya gelmeyişçiliği olarak tanımladığımız durum Parti içerisinde bir tehdit ve tehlike oluşturuyor. Bu hem ideolojik, stratejik çizgiyi saptırmaya götürebiliyor hem de pratikte fazla zarar verici hata ve eksikliklerin yaşanmasına yol açıyor. Bu orta sınıf etkileri ya da özellikleri olarak tanımlanan ruh haline, duygu düşünce ve davranışlara karşı çok güçlü felsefi ve ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini Parti içerisinde her yerde her zaman sürekli ve etkili bir biçimde yürütmek gerekiyor. Çünkü bu tür anlayış ve tutumlar son tahlilde kapitalist modernite sisteminin, sömürgeci-soykırım zihniyet ve siyasetin ideolojik saldırısı olarak parti içerisinde ortaya çıkıyorlar. Küçük burjuvalık öyle maddi bir sınıf ya da maddi bir yapı değildir, daha çok bir felsefi, ideolojik ve pratik duruşu ifade ederler. Farklı kişilerde çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilir. Aslında kişiler üzerinde sömürgeci-soykırımcı kapitalist modernite zihniyet ve siyasetinin ideolojik saldırısıyla özgürlük, eşitlik felsefesi ve ideolojisinin mücadelesi arasında kalan, sıkışan bir anlayış ve davranış şekli olarak küçük burjuvalık tanımlanabilir. Kapitalist modernite ile Demokratik Modernite arasındaki felsefi ve ideolojik mücadelenin arasında sıkışıp kalma durumunu oluşturur. Bu da devrimci hareket içerisinde oldu mu harekete zarar verir. Kapitalist modernitenin etkilerini taşır, o etkileri hareket içerisine sokar, hareketin özgürlük, eşitlik felsefesini ve ideolojik duruşunu bozar saptırır, revize eder, değiştirir. Dolayısıyla zarar verir. Felsefi ve ideolojik savrulmalar pratik tarz, üslup ve tempoda tersliklere, zayıflıklara yol açar ki o da başarısızlığa yol açar, kaybetmeye götürür.

Nitekim PKK içerisinde de çok çeşitli biçimlerde bunlar yaşanmaktadır. Bunların küçük burjuva anlayış ve davranışlar olduğunu net bir biçimde ortaya koyuyoruz. Bu küçük burjuva anlayış ve davranışların da sömürgeci-soykırımcı kapitalist modernitenin ideolojik saldırısından, liberalizmin, soykırımcılığın ideolojik saldırılarından kaynaklandığını iyi biliyoruz. Dolayısıyla her türlü küçük burjuva etkilere karşı ideolojik mücadele sömürgeci-soykırımcı kapitalist modernite sistemine karşı ideolojik, politik, askeri mücadeleden kesinlikle ayrılmıyor, onunla iç içedir, bütün halindedir. Bu, küçük burjuvalık olarak tanımladığımız, erkek egemen zihniyet ve siyaset olarak tanımladığımız ideolojik, felsefi ve örgütsel duruşu, onun özelliklerini iyi ortaya koymamız, açığa çıkarmamız, onlara karşı 24 saat kendi içimizde örgütsel ortamda, Parti ortamında sürekli bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürüten konumda olmamız gerekiyor. Böyle bir ideolojik saldırıya karşı ayakta kalabilmek ancak 24 saat kesintisiz bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmekle başarı kazanabiliyor. Bu gerçekliği görüp anlamamız lazım.

Kendini eğiterek, kişilik devrimini kendinde yaratmak gerektiriyor

Küçük burjuva özellikler, anlayış ve davranışlar nasıl gelişiyor? Kendini eğitememiş, toplumsallaştıramamış, özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, dayanışma ilkelerini benimsememiş, özümseyememiş, dolayısıyla kişiliğini toplumsallaştıramamış, komünalleştirememiş kişilik duruşlarında yaşanıyor. Böyle kişilikler bir de kapitalist modernitenin bin bir suratlı liberalizminin saldırılarıyla karşılaşınca kendisini kaybediyor, farklı ölçüler, özellikler kazanıyor, basit yaşama ve maddiyatçılığa göz dikiyor. Kısaca topluma hizmetten 'Bir lokma bir hırka' felsefesiyle yaşamaktan, cesaret ve fedakârlıktan kopuyor. Bir takım maddi şeyler elde ederek, ucuz, bedava, başkasının sırtından kendini yaşatma felsefesi, anlayışı gelişiyor, bu doğru gibi görünüyor, algılanıyor. Bu da söz konusu savrulmalara, sapmalara, parti içinde parti dışı anlayış ve davranışların ortaya çıkmasına yol açıyor. Partide hata ve eksiklikler, dolayısıyla zayıflık, başarısızlık, yetersizlik bu temelde gelişiyor.

Burada kendini yeterince Önderlik ve Parti çizgisinde eğitmeme, onları özümsememe durumu yaşanıyor, daha önemlisi Önderlik ve Parti felsefesinin, ideolojisinin özgürlükçü, eşitlikçi, paylaşımcı ilke ve ölçülerini yeterince benimsememe, basit bireyci, maddiyatçı yaşam ilke ve ölçülerinin etkisi altında kalma buna yol açıyor. İktidar ve devlet düzeninin, kapitalist modernite sisteminin küçük yaştan okullarda, sokaklarda verdiği anlayışların etkileri, kalıntıları bu tür durumlara yol açıyor. İnsan kendini özgürlük, eşitlik ilke ve ölçüleriyle güçlü bir biçimde eğitmez, değiştirmez, donatmaz, onları derinden özümseyip benimsemezse her türlü savrulmaya, başka anlayışlara, başka ideolojileri benimsemeye açık olur. Dahası o tür anlayışlar beyninde ve yüreğinde var olduğu için sürekli kendini beğenme 'Ben de biliyorum, benim anlayışım' diye ortaya çıkma 'ben-ben' diyerek kendisini beğenme, kendisini her şeyin üstünde görme gibi narsist tutumlar ortaya çıkabilir. İnsan gerçeğinin buna açık bir yapısı vardır. Bunları gidermesinin yolu eğitim oluyor. Özgürlük, eşitlik ve demokrasi ideolojisi temelinde kendini eğitmek, doğru anlayışlar edinerek toplumsal bilinci ve yaşam ölçülerini kişiliğinde somutlaştıran bir kişilik devrimini kendinde yaratmak gerektiriyor.

Böyle bir devrimsel düzeyde değişim, dönüşüm yaşanmazsa ham kişilikler her zaman dışa meyilli oluyor, dıştan etkilenmeye açık oluyor. Tekrarı yaşamak kendisini bıktırabiliyor, ağzına bir parmak bal çalma gibi güzüne, duygularına hoş gelen bazı cilalanmış şeyler başını döndürebiliyor; duygularını, davranışlarını değiştirebiliyor. Bunlar insanları dogmaların ve güdülerin esiri haline getirebiliyor. Bu durumlarda savrulmalara yol açıyor. O halde bu tür durumları önlemenin yolu, 24 saat ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmektir. Sınıf ve cins mücadelesine dayalı sürekli bir ideolojik mücadele, nefs mücadelesi içerisinde olabilmek gerekir. Yeniye, özgürlükçü, eşitlikçi olana daha çok açık olmak gerekir. Bir de kendini eğitme, özgürlükçü, demokratik bilinci edinme, onun cesaret ve fedakârlığını kazanma, bu uğurda mücadele etmek için sürekli bir çaba gerekir, duruş, tutum sahibi olmak gerekir. Böyle bir duruş, mücadele yürütülürse bu tür erkek egemen zihniyet ve siyasetin yine küçük burjuva anlayış ve davranışların etkilerinden kurtulmak, onları aşmak, kendini onlardan kurtararak eğitip yenileyip kişilik değişimi ve dönüşümüne uğratarak güçlü Apocu militanlar haline getirmek kesinlikle mümkündür.

41. kuruluş yıldönümünü yaşadığımız bu süreçte tüm Parti kadroları, sempatizanları olarak, tüm yoldaşlar topluluğu olarak Önderlik ve Parti çizgisinde ve kahraman şehitlerimizin izinde her zamankinden daha fazla böyle bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmemize, felsefi ve ideolojik çizgide kendimizi yenileyip her bakımdan kendini doğruya çekmiş başaran Apocu militanlar haline getirmemize kesinlikle ihtiyaç vardır. 42. Parti yılını çok daha güçlü başarılı kılabilmek için, güçlü savaşan, büyük başaran militanlar, kadrolar, parti öncülüğü haline gelebilmek için tüm kadroların, partili yoldaşların böyle bir eleştiri-özeleştiri temelinde çizgi mücadelesini yürütmeleri, kendilerini yenileyip değişime, dönüşüme uğratarak 42. Parti yılına her bakımdan kendilerini güçlendirmiş, başarıya kilitlemiş Apocu militanlar olarak girmelerine ihtiyaç kesinlikle vardır. Hepimiz böyle yaparsak 42. yılı Parti öncülüğü olarak, dolayısıyla hareket ve halk olarak daha güçlü karşılayacağız. O zaman 42. Parti yılı boyunca daha güçlü savaşacağız ve daha büyük kazanacağız. İddiamız ve irademiz bu temeldedir. Başaracağımız da kesindir.

Bu esas üzerinde bir kere daha başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşları, halkımızın ve dostlarımızın 27 Kasım Parti Bayramlarını kutluyor herkesi 42. Parti yılına daha güçlü ve kendini donatmış olarak girmeye çağırıyor, özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyorum.

■■■

ABD başkanı Trump, Rojava'daki özgürlük militanlarını tanımlarken "Onlar da melek değiller" dedi. Halbuki melektirler. Bütün dinlerin, kutsal kitapların tanımladığı 'melek' kavramına bugün PKK'de somutlaşan özgürlük militanlığı kadını-erkeğiyle tamı tamına uyuyor. Yüzde yüz melekler. Öbür dünyada var olacak denen, görünmez denen melekler aslında PKK'de bugün görünür hale gelmişlerdir, yaşanır hale gelmişlerdir, somutlaşmış durumdadır. Bunu kendileri de biliyor ve çok iyi görüyorlar.

Reber Apo'nun hem genel dünya devrimlerine ve hem de kadın özgürlük hareketlerine getirdiği çok önemli yeniliklerden biri de kadının kendi iradesi, kendi öz bilinci ve renginde devrim çalışmasında derinleşmesidir. Bu devrim, toplumsal devrimin kendi doğal karakterine kavuşabilmesi için vazgeçilmezdir.

PKK, kadınlar için özgürlüğün solunduğu bir yaşam kapısını açmıştır

PAJK Koordinasyonu

Her özgürlük çıkışı, tarihi toplumsal bir ihtiyacın ürünü olarak gelişir. Ve bu çıkış salt ideolojik boyutuyla değil, örgütsel, eylemsel, felsefi ve ahlaki yanlarıyla da toplumun yüreğine, beynine yaşam ihtiyaçlarına kendi izini bırakmışsa, görkemli bir yürüyüş olarak kendi yolunu bulmuş demektir. Her gelişim gösteren olgu sonradan eklenen dışsal etkenlerden de etkilenir ancak esas olarak özündeki karakterin etkisindedir. PKK'nin ilk grup aşamasında da ve partileşme kararlaşmasında da egemenliğe karşı özgürlüğe cesaret, ideolojik mücadele ve bunun örgütlülüğünü yaratma inadı yoğundur. Başka türlü de mücadelenin başarıya gitmesi mümkün değildir. Mücadelenin gelişim seyri bir tohumun serpilip gelişmesi gibi bu özgürlük tohumunu beslemiş, büyütmüş ve dallandırmıştır. Özgürlüğe susamışların örgütü haline gelmiş ve tabii ki en çok özgürlüğe ihtiyacı olan kadınlar da bu partileşmedeki yerlerini her geçen gün artarak almaya başlamışlardır. Bu yer alış önceleri ağırlıkta özgür Kürt kimliği ve genel mücadele ekseninde gelişti. Kürdistan'da Kadın Özgürlük Hareketi, özgür Kürt kimliğini yaratma mücadelesinin içinden doğdu. Bir yeniden doğuşun içinde yeniden doğuş oldu. Bu nedenlerle 27 Kasım'da PKK'nin kuruluşu Kürtler açısından bir milat ise, kadınlar açısından da milat niteliğini taşımaktadır.

Kadın devrimi vazgeçilmezdir

PKK'nin ilk grup aşamasından itibaren kadının katılımına hep özel bir önem verildi. Sara yoldaşımızın bu ilk grup döneminde katılarak kırk yıl boyunca amansız bir mücadele vermesi, giderek kadın katılımlarının artması, kadın cephe örgütlenmesinin, sonra kadın ordulaşmasının, kadın partileşmesinin, Kadın Kurtuluş İdeolojisi ve kadın konfederal sisteminin geliştirilmesi, Kadın Devrimi'nin temel köşe taşlarını oluşturur. Burada Reber Apo'nun kadınlar için hiç kimsenin yapmadığı biçimde çok yönlü ve derinlikli yoğunlaşması ve kadınların da bu yoğunlaşmaya kendi öz iradeleri ile canla başla katılması, her ikisinin birbirini tamamlaması ve büyütmesi söz konusudur. Şunu da mutlaka belirtmeliyiz ki bu yoğunlaşmalar öyle klasik bir biçimde masa başında yaşanmamış acımasız bir savaşın ortasında, şiddetle, işkenceyle düşmanın kadın bedenlerine vahşice saldırısı, buna karşı fedaice kendini adama ve büyük şehadetler, büyük emekler biçiminde gelişen bir kadın katılımıyla gerçekleşmiştir. İşte bu katılım biçimine cevap olmak isteyen, her şehadete ve düşman saldırısına yeni bir kadın hamlesi ile yanıt oluşturmaya çalışan bir Önderlik vardır. Burada büyük bir sanat inceliği vardır, bir aşk eylemi vardır. Yoksa sokağa bile çıkma cesareti olmayan kadınların, dünyanın en vahşi saldırgan güçlerine karşı mücadele eden, kendi iradesini geliştiren bir düzeye varması mümkün olamazdı. Ortada kadın açısından var olan dengesizliği mutlaka aşmak gerekliliği vardı. Bu da kadının kendi öz bilincinde, renginde bir devrim çalışmasında derinleşmesi ile olabilirdi. İşte Reber Apo'nun hem genel dünya devrimlerine ve hem de kadın özgürlük hareketlerine getirdiği çok önemli yeniliklerden biri de bu noktada olmuştur. Bu devrim, toplumsal devrimin kendi doğal karakterine kavuşabilmesi için vazgeçilmezdir. Erkek egemen sistem karşısında bu kadar kendine yabancılaşmış, güçsüzleşmiş kadının kendi devrim alanını yaratarak güçlenmesi, bilimini, duygusunu, etik ve estetiğini, aşk anlayışını, eril zihniyet anlayışını, ret ve kabul ölçülerini, devletsiz-iktidarsız ilişki ve yaşam anlayışını geliştirmesi oldukça önemli ve değerlidir. Yaşam; özgürleşen, dil ve düşünce gücü kazanan, büyük duygu sahibi kadınla güzeldir, renklidir, canlıdır, akışkandır. Aksi ise korkunç, yaşanmaz, bıktırıcı ve öldürücüdür.

Kadını görmeyen devrim, devrim olamaz

Ancak ezilenler adına hareket eden birçok devrim bu gerçekliği görme de, yeterli düzeyde anlamada eksik ve yanılgılı yaklaşımlar içerisinde olmuştur. Nitekim tarih boyunca gelişen isyanlara ve 19. yüzyıldan itibaren sosyalizm adına gelişen devrimlere baktığımızda bunu çok net bir biçimde görürüz. Bu erkek egemenlikli sistemin geliştirdiği karşı devrimin körleştiren etkisidir. Kadını görmeyen devrim, devrim olamaz. Çok büyük ve anlamlı direnişlere yol açar, ancak toplumsal yaşamın temel dinamiği olan kadın, devrimin temel dinamiği olarak görülmeyince devrim süreklileşemez, toplumsal bir yaşam sistemine dönüşemez. Uygarlığın, iktidarın, erkek egemenliğinin bir tekrarı olmaktan kurtulamaz. Belki bazı dönüşümlere yol açar, köleleşmeyi çok kaba yönlerinden çıkartır ancak ortadan kaldırmaz, aksine daha da incelerek devam etmesine yol açar. Bu nedenlerle kadın devrimimiz açısından sistem karşıtı hareketlerin deneyimlerinden çıkarmamız gereken sonuçlar vardır. Bunlardan birincisi, özgürlük hafızamızda devrim kavramını kadın renginde bir kavram olarak görmek, ikincisi de giderek bundan yola çıkarak kadın açısından gelişen büyük yaşam dengesizliğini aşmak için kadın devrimi mücadelemizin merkezine koymaktır. Bu, gerçekten de çok önemlidir. Nitekim Kürdistan Devrimi'nin bu açıdan yaşadığı deneyim, gerçekten de incelenmeye ve anlaşılmaya değer bir deneyimdir. Belki ilk grup aşamasından ya da PKK'nin ilk kuruluş tarihinden itibaren böylesi bir kavramsallaştırmaya gidilmemiştir ancak, bu devrimde kadın renginin mutlaka katılması gerektiğine dair sürekli bir ısrar ve inat görülmüştür. Özellikle de Reber Apo'nun özgürlük arayışı, devrim mücadele anlayışı, ne olursa olsun kadın iradesinin katılmasına yönelik olmuştur. Devrimi bu biçimde ele alış, toplumun ana damarını yakalama anlamına gelirken bu damar, sürekli büyüyen ve kendini sürekli tazeleyen bir devrim dinamiğine yol açmıştır. Erkek egemenlikli sistemle alt üst edilen, çirkinleştirilen ve efendi-köle ilişkisine dönüştürülen kadın ve erkek ilişkilerinin özgür ve eşitçe ele alınması, yeniden inşa edilmesi anlamını içermiştir. Toplumun iki temel farklı kimliği olan kadın ve erkek kimliğinin düşürülmesi, birbiri ile karşıtlaştırılması, toplumsal yaşamı da çekilmez bir hale getirmiş, çirkinleştirilmiş, ahlaktan yoksun hale getirmiştir. Dolayısıyla bu iki cins de, özellikle de en ağır sömürüye tabi tutulan kadın değişim, devrim gerçekleştirmeden bir toplumsal devrimin gerçekleşmesi mümkün olamaz. Dikkat edilirse tarih boyunca gelişen devrimlerde, isyanlarda kadın hep varolmuştur, kahramanca direnmiştir. Ancak yeni diye tabir edilen yaşamda yerini bulamamıştır ve yer verilmemiştir. Devrim, toplumsallık adına yola çıkmış ve bunun için mücadele etmiştir. Ancak egemen erkek sisteminden kopamamışlık devletçi ve iktidarcı zihniyet kodları, devrimin erkek karakterli gelişmesine ve aynı zamanda yenilgi yollarını döşemesine yol açmıştır. Yeni dönemde kadın açısından çok da değişen bir durum olmamıştır. Dolayısıyla yeni ve özgür toplumsallık da inşa edilmemiş, devrim hep yarıda kalmıştır. Bu biçimiyle ezilenlerin mücadelesinde hep bir yarımlık yaşanmış, kesintiler olmuş ve yenilgiler yaşanmıştır. Yine aynı nedenle devrim, niyetlerin ve hedeflenenlerin de öteside askeri bir mücadele, iktidarın egemenlerden ezilenlere geçişi gibi iktidarın bir el değiştirme savaşımı gibi yüzeysel ele alınmıştır. Başlangıçta amaç elbette ki böyle değildi, niyetler de çok kutsal ve anlamlıydı. Ancak devrime kadın iradesinin katılamayışı, toplum yaşamındaki yerinin özgürce ve eşitçe geliştirilemeyişi, devrimin de sadece askeri mücadele ile savaşılıp kazanılacak bir iktidar alanı gibi algılanmasına yol açmıştır. Oysa devrim ve devrimcilik kavramlarına kadının iradi katılması, kadın devrimi alanının açılması, devrim kavramına da yeni ufuklar kazandırmakta yeni roller yüklemektedir. Böyle ele alındığında devrim hem egemene karşı silahlı mücadele hem de toplumsallığı kadın iradesinin katılımı ile yeniden inşa etme gibi iki temel yöntem üzerinden yeniden anlam kazanmaktadır. Nitekim Kürdistan mücadelesinin en temelde ortaya koyduğu anlamlardan ve deneyimlerden biri de bu olmuştur.

Genel anlamda da devrim algısında bir yenilenmeye ihtiyaç vardır. Devrimi kadın renginde algılamak ve yine yaşamdaki dengesizliği aşmak için kadın farklılığını gözeterek, kadın devrimini gündeme almak her devrimci hareketin temel bir yaklaşımı olabilmelidir. Paradigmasal değişim ve başarı kazanma buradan başlamaktadır.

Hiçbir önder kadın sorununa Rêber Apo kadar cesur yaklaşmamıştır

Kadın devrimi açısından bazı değerlendirmeleri yaparak derinleştirmeye çalışalım. Madem ki, devrimin bir kadın karakteri var, neden ayrıca kadın devrimine ihtiyaç vardır diye, sorulabilir. Bu hem çağımızda kadın sorununun gelmiş olduğu vahim düzeyle ve hem de toplumun bir farklı kimliği olarak kendi özgünlüğünde örgütlenme hakkı ile bağlantılıdır. Kadın kırımının, aile içinde, yaşamın her alanında, korkunç düzeylerde yaşandığı, kadın sömürüsünün akıl almaz, bir düzeye geldiği bu çağda kadınların kendi öz iradelerini kazanmaları, bilinçlenmeleri, örgütlenmeleri, mücadele araçlarını oluşturmaları, özsavunmalarını yapabilmeleri için kendi cins kimliğinde derinleşmesi zorunludur. Daha doğrusu bozulan, yok edilmeye çalışılan, yozlaştırılan kadın kimliğini yeniden kazanma, farkındalığını oluşturma, kendi cinsiyle birlikte yıkılmaz, çözülmez bir örgütlülük gücünü oluşturma ve bununla erkek egemenlikçi

sisteme karşı kendi özgürlükçü sistemini geliştirerek, mücadele etme zorunluluğu vardır. Bu, olmazsa olmazdır. Çünkü adı üzerinde, bir kırımdır. Her gün tecavüz edilen, öldürülen, iliklerine kadar sömürülen, dövülen, aşağılanan, tüm cinsel kimliği metalaştırılan bir kadınlık, kadınlıktan ve insanlıktan uzaklaşmadır. Kadınlığı kırmadır, yok etmektir. Ve tabii ki bu aynı zamanda yaşamın ve toplumsallığın da kırılması, yok edilmesidir. İşte bu evrensel ve tüm dünyada yaşanan temel bir sorun olurken, Kürdistan'da bu sorunun çözümünün kaçınılmazlığını ilk elden gören ve cesaretle üzerine giden, Reber Apo olmuştur. Başka hiçbir önder, özellikle de bir erkek kimliğiyle bu sorunun köklü çözümüne, böylesine cesur yaklaşamamıştır. Bu tehlikeli ve mayınlı alana cesaretli olduğu kadar, sezgili, bilinçli, umutlu ve aşkla bir yaklaşım geliştirmiştir. İlk ezilen sınıf, ulus ve cinsin kadın olması tespiti, kadın mücadelesini çok yönlü kıldığı gibi demokratik ve özgür yaşamın da temel faktörü haline getirmiştir. Tüm bu mücadele alanlarına, kadının özgürlük ideolojisi ve mücadelesi ile katılımı bu kavramların genetik şifrelerini çözmüş ve özgürlük esaslarında yeni bir şifrelemeyi şekillendirmiştir. Bu, özüne daha da yakınlaştıracak tarzda özgürlüğü, demokrasiyi ve eşitliği getiren bir yenilenme karakterine sahiptir. 21. yüzyılda giderek gelişen bu bilinç, binlerce yılın egemenlikçi değer yargıları kadar, ezilenlerin de binlerce yıllık eşitlik- özgürlük- kardeşlik mücadelelerini de yeni bir içeriğe ve biçime kavuşturur. Bu anlamda çok tarihi ve belirleyici bir muhtevaya sahiptir.

Devrimin başarısı kadının katılımına bağlıdır

Kadın açısından 27 Kasım ve PKK öncülüğündeki Özgürlük Hareketi özgürlüğün solunduğu bir yaşamın kapısını açmış, kendi kimliği, varlığı ve mücadelesi ile onur duyduğu bir yaşamı inşa etmiştir. Kendi içinde dönüşüm yaşayan PKK hareketi bugün özgürlük mücadelesini, egemen zihniyetten kopuşlarını daha köklü gerçekleştirerek vermeye devam etmektedir. Geçmişin doğru ve kalıcı öğelerini bir miras olarak bugün de yaşamsallaştırmaya çalışırken, egemen zihniyetin yansıması olan ve 20. yüzyılın konjonktürüne dayalı ama bugüne hitap etmeyen yanlarını ise aşmaya çalışmakta bu yaklaşımda Ortadoğu halklar mücadelesine damgasını vurmaktadır. Bu özgürlükçü yaklaşımlar PKK hareketini daha da güçlendirmekte ve aynı doğrultuda Kadın Özgürlük Mücadelesinin gelişimini de etkilemektedir.

Çağımız yaşamının doğal olmayan ve dengesini yitirmiş gerçekliği, kadın devrimini belki de tüm çağlardan daha fazla yaşamsal bir ihtiyaç haline getirmiştir. Ağır bir bellek yitimi, duygu ve düşüncelerin hem birbirinden uçurumlar ölçeğinde uzaklaştırılması hem de bilimsel, dinsel kandırmacalarla silikleştirilip, şartlı reflekslere indirgenmesi, sadece insan açısından değil, doğa açısından da büyük kayıplara neden olmaktadır. İnsanlığın özgürlüğe, eşitliğe ve adalete yani güzelliğe olan özlemi, kadın devriminin de sosyalizm mücadelesinin de özünü ifade eder. Tarih boyunca gelişen sosyalizm mücadelesi, adeta insanlığın özgürlük, eşitlik, adalet belleği olmuştur. Çeşitli aşamalardan geçerek, bilimsel diye nitelendirdiğimiz aşamaya geldiğinde de temel amaç hala budur. Tabii ki çelişkilerin ortaya çıkış biçimi, süreçler açısından çelişkiyi yorumlama ve temel çelişkiyi çözme yaklaşımı, sosyalizm mücadelesine de rengini veren temel boyut oldu. 19. yüzyılda Marks-Engels ve ardından da Lenin'le bilimsel aşamaya ulaşan sosyalizm, yükselen proleterya ve burjuva sınıflarının kızgın çelişkisini ve amansız çatışmasını temel alarak, teorik tanımlamaya kavuştu. Mevcut öne çıkan çelişkiyi tanımlama anlamında elbette ki doğru belirlemelerdi. Ancak toplum ve birey yaşamının karmaşıklığı, çeşitliliği ve iç içeliği düşünüldüğünde eksik tespitlerdi. Ve yetersizliği pratikleşmesiyle de birlikte yanlışları ortaya çıkardı. Toplum yaşamının eşitsizliğini, farklılıkların karşıtlaşmasını, birey-toplum, kadın-erkek, toplum-birey-doğa ilişkisini ve çelişkisini, hücrelere sinmiş egemen-köle zihniyetini vs. salt proleterya ve burjuva sınıfı arasındaki çelişkinin çözümüne bağlamak tüm bu sorunları çözmek açısından yeterli değildi. Çözüm adına proletaryanın diktatörlüğünü devletleştirmek, sosyalizmin çözmek üzere omuzladığı sorunlara deva olamadı.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın asıl alanı Kürdistan'dır

Çünkü, sosyalizm mücadelesi yaşama, doğaya, topluma, bireye, cinslere hitap edebilme her birine ayrı ayrı yaklaşım belirleyebilme mücadelesidir. Örneğin burjuvaziyi devirip de proletaryanın iktidarını kurduğunuzda, bir kadının ev içinde ya da sokakta, okulda, iş yerinde maruz kaldığı inanılmaz sömürüyü, neredeyse genlere taşırılmış kadın köleliğini ve erkek egemenliğini çözmüş olmuyorsunuz. Kadının maddi üretimden tutalım da toplumun yeniden üretimine kadar vermiş olduğu büyük emeklere eşitçe cevap oluşturamıyorsunuz. Nitekim gerçekleşen sosyalizm, en fazla da bu gerçeği bize trajik örnekleriyle gösterdi. Ezme-ezilme olgusu bir zihniyet olarak toplumun dimağına yerleştiğinde, artık bu zihniyet iktidarda olan ve iktidarda olmayan kesimlere göre, büyük bir çeşitlilik ve karmaşıklık içerisinde uygulana gelen bir alışkanlık haline geldi. Kadın bu gerici zihniyetin en başat kurbanı oldu.

İşte devrim mücadelesini düşünürken, pratikleştirme mücadelesini verirken bu nedenle dengesini en başta kadın olgusunda, onun iradesinde kaybetmiş bu iktidarcı zihniyet gerçekliğini çözümleyebilmek ve ona göre çözüm geliştirebilmek çok stratejik değerdedir. Önce kadının duygusu, düşüncesi ve fiziği vurularak, ortaya çıkarılmış bir egemen sistem gerçekliğine karşı, mücadele ediyorsak, o zaman önce kadının duygusunu, düşüncesini, fiziğini, iradesini, özgür yaşam felsefesi ile canlandırma mücadelesini vermek zorundayız.

Bu, elbette ki erkek iktidarı yerine kadın iktidarını kuralım demek değildir. Bahsettiğimiz her türlü iktidar zihniyetinden uzak bir özgür yaşam mücadelesidir. Zaten iktidar, tekleşen bir olgunun -bu cins de olabilir, sınıf da olabilir, ırk da olabilir- gücü kendinde merkezileştirerek, baskı ve zor kurumları ile tahakküm oluşturmasıdır. Bu nedenle çağımız devrim mücadelesinin en temel karakteri, iktidarcı zihniyetten kendini arındırmış ve toplumun çeşitliliğini gören ve çeşitliliğin iradesine saygılı, eşitlikçi ve özgürlükçü yaklaşan bir zihniyeti giderek geliştirmesidir. Şimdi sosyalizm mücadelesine kadın iradesinin katılımı,topluma özgürlükçü ve eşitlikçi yepyeni bir yaşam olanağı sunması çok önemlidir. Gerçekleşen sosyalizm, kadın iradesinin yeşermediği bir sosyalizmin başarıya gidemeyeceğini kanıtlamıştır. Kürdistan kadın hareketi gerçeğinde ise kadın iradesinin katıldığı bir devrimin süreklileştiği, merkezi uygarlık sistemine alternatif bir yaşam inşa ettiği ve özgürlükçü karakteriyle ahlaki-politik toplum değerlerinin güncelleşmesine alan açtığı, çarpıcı ve görkemli bir biçimde görülmektedir. Kadın özgürlük mücadelemizle kadın iradesinin yeşerdiği bir devrimin mutlaka başarıya gideceği açık ve net bir biçimde ortaya çıkmıştır. Saralarla tüm ilklerin adımlarını atmaya başlayan, ardından Azime, Berîvan, Zekiye, Rahşan, Yıldız ve Mizgînlerle ivme kazanan, sonrasında Zîlan, Rewşen ve Bermallerle fedai çizgisinde partileşen, Delal, Aze, Berçem ve Arînlerle zirveleşen, Ronahî, Uta, Amara, Legerîn, Ceren Güneş, Aynur Ada'yla tüm kadınların ve halkların yüreğine yayılan özgürlük mücadelemiz, yaratılan cins değerleriyle yenilmezliğini kanıtlamıştır.

Toplumsallığa ve kadınlara karşı siyasal, sosyal, örgütsel, ahlaki her boyutuyla savaş sistemi olan kapitalist sistemin geliştirdiği, Üçüncü Dünya Savaşı her ne kadar kaba savaş gerçekliğiyle yansıyor olsa da yaşamın bütün alanlarında yürütülmektedir. Bilimden sanata, düşünce merkezleri olan akademilerden üniversitelere, ekonomik sahalardan siyasal alanlara kadar, toplumun tüm hücrelerine sızmış olan bu gerçeklik, toplumlar ve halklar nezdinde bir iflası da yaşamaktadır. Bu alanlarda yaşanan toplumsal problemler, sistemin sonu olduğu kadar, dünya devriminin nedenlerini de oluşturmaktadır. Modernitenin kendi krizini aşma amacı aynı zamanda Üçüncü Dünya Savaşı'nın da gerekçesidir. Bu anlamda Önderliğimizin geliştirdiği, Üçüncü Dünya Savaşı tespitini ve nedenlerini doğru anlamak ve bu savaşa karşı ideolojik, kültürel, politik, askeri mücadeleyi büyütmek temel amacımız olmaktadır. Üçüncü Dünya Savaşı'nın geliştirildiği asıl alan Kürdistandır. Önderliğimiz Üçüncü Dünya Savaşı'nın Uluslararası Komployla başladığını değerlendirirken bu savaşın niteliğini, tarafların kimler olduğunu ve olası gelişmeleri de büyük bir öngörüyle ortaya koymuştu. Ortadoğu'da yürütülen bu soykırım sistemi ve savaşının hedefi, Önderliğimiz şahsında özgür Kürtlük, özgür Kürdistan, özgür yaşam ve özgür kadın olmaktadır.

Kadın açısından 27 Kasım ve PKK öncülüğündeki Özgürlük Hareketi özgürlüğün solunduğu bir yaşamın kapısını açmış, kendi kimliği, varlığı ve mücadelesi ile onur duyduğu bir yaşamı inşa etmiştir. Kendi içinde dönüşüm yaşayan PKK hareketi bugün özgürlük mücadelesini, egemen zihniyetten kopuşlarını daha köklü gerçekleştirerek vermeye devam etmektedir.

Devrime yürüyen Kürt Kadın Hareketini durdurmak kesinlikle mümkün olmayacaktır

En son AKP faşist rejiminin Rojava'ya ABD-Rusya desteği ile saldırması da bunu bir kez daha teyit etmiştir. Serêkaniyê ve Grê Spî'yi işgal ederek, halkın malını-mülkünü, evlerini talan ederek, özgür Kürt'e karşı ne kadar düşman olduğunu bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. Tüm dünyanın gözü önünde Suriye ve Irak'tan topladığı DAİŞ artığı çete, kontra ne kadar faşist grup varsa, Katar eliyle besleyip Rojava'ya saldırtmış ve yarıda kalan Kürt soykırım planını, 9 Ekim Uluslararası Komplosu'nun yıldönümünde güncellemek istemiştir. Kürtler, 1998 yılındaki Kürtler değildir. Kürt Kadın Hareketi ve mücadelesi de o dönemdeki gibi değildir. Dolayısıyla AKP-MHP faşist rejimi ve tüm çeteleri karşılarında her zamankinden daha ideolojik, daha örgütlü, inançlı ve öfkeli bir güç görmüştür. Özgürlük saflarını canları pahasına koruyan ve meşru savunma haklarını kullanan özgürlük savaşçıları YPJ öncülüğünde yeni bir direniş destanına imzasını atmıştır. Kürt kadın mücadelesi karşısında direnç gösteremeyen AKP faşist rejimi, Bakurê Kurdistan'da Kürdistan kadın mücadelesinin bir kazanımı ve değeri olan eşbaşkanlık sistemine saldırmıştır. Kürt kadınının demokratik siyaset alanındaki kazanımlarını bir tehdit olarak görmüştür. AKP erkek egemen partisinin, Kürt kadınlarının nerede bir kazanımı varsa oraya hunharca saldırması hiç kuşkusuz kimse için sürpriz olmamıştır. Dolayısıyla Rojava şahsında Önderliğimizin özgürlük paradigmasına ve Demokratik Ulus inşasına öncülük eden, Kürt Kadın Hareketine yönelmesi Kürt Kadın Hareketi'nin artık devrime yürümesini zorunlu hale getirmiştir. Ya varlığını koruyacak ve özgürlüğünü sağlayacak ya da tümden soykırım politikalarının sonucu olarak yok olup gidecek. Bu anlamda şu ana kadar gelişen devrim ve direniş hamlesi Kürt kadınlarının devrime yürümekte ısrarlı olduklarını göstermektedir. Ve devrime yürüyen Kürt Kadın Hareketini de durdurmak, kesinlikle mümkün olmayacaktır.

Kapitalist modernitenin en çok yüklendiği, yöneldiği, soykırımdan geçirdiği kadın kimliği şahsında toplumlar, halklar, inançlar ve tüm kimlikler soykırımdan geçirilmektedir. 21. yüzyıl gerçeği temelde modernitenin krizine ve Üçüncü Dünya Savaşı'na yol açan temel çelişkilerin dışa vurduğu, özgürlük probleminin daha fazla görünürlük kazandığı bir yüzyıldır. Bu yüzyılın kadın yüzyılı olacağı tespiti ise cins çelişkisinin açığa çıkmasına ve çözümüne dair oluşan koşullara ve bunu başarma gerekliliğine dayanmaktadır. Bu nedenlerle Önderliğimizin geliştirdiği, özgür kadın kimliğimizle Üçüncü Dünya Savaşı'nın bir tarafı durumundayız. Üçüncü Dünya Savaşı'na karşı mücadele Önderlik felsefesiyle buluşan, örgütlenen, eylemsel kılınan kadın kimliğiyle ve devrimiyle mümkün olacaktır. Özgür Kürt Kadın Hareketi'nin öncülüğünde gelişen mücadele, özgürleşen kadınların gücüyel devrimi ve savaşı kazanacaktır. Rojava'da YPJ şahsında ortaya çıkan gerçeklik tam da bu hakikati anlatmaktadır. Bu anlamda YPJ ve özgür Kürt kadın Mücadelesi tüm dünya kadınlarına adeta erkek egemen zihniyete ve uygulamalarına karşı, ortak bir özgür cephe açmış durumundadır. Bu anlamda ciddi bir etki gücüne sahip olduğunu vurgulamakta yarar vardır.

Merkezi uygarlık sisteminin hegemonik inşasına karşı özgür eş yaşamı inşa eden, bu sisteme karşı dünyada ve Ortadoğu'da sistem öneren, paradigmasını oluşturan, örgütlenen tek güç vardır o da Önderliğimizdir. Bu nedenle Önderliğimiz üzerinde geliştirilen tecrit sistemini bu savaştan bağımsız ele alamayız. Önderliğimizin varlığı sistemin politikalarını boşa çıkarmaktadır. Tüm dünyaya karşı ideolojik, politik, felsefi, kültürel direniştedir. İmralıyı Üçüncü Dünya Savaşı'nın yürütüldüğü merkez olarak tanımlamak, oldukça yerindedir. Kapitalist modernite güçlerinin komployla başlayan Ortadoğu müdahalesi Önderliğin geliştirdiği paradigma ve tarihten çıkarılmış derslerle dolu politikalarla başarısız kalmıştır. Kadın devrimi perspektifi ve politikalarıyla artık reddedilemez bir gerçeklik olarak tüm dünya halklarının ve kadınların umuduna dönüşmüştür. Kadın Hareketimiz öncülüğünde geliştirilmeye çalışılan devrimsel süreç, Demokratik Ulus inşası, özyönetim, özsavunma ve özgüce dayalı örgütlenen kadınların iradesel duruşu, mücadelemizin sistem karşısındaki yenilmezliğidir. Erkek egemenlikli devletçi güçlerin statüsüz, kimliksiz, örgütsüz kadın ve Kürt toplumu hayali kadın devrimini merkezine alan Demokratik Modernite paradigmamızla ve bu paradigmanın gün geçtikçe evrenselleşmesiyle kırılmıştır.

Gelişen savaşların en temel amaçlarından biri kadın devrimi'nin engellenmesidir

Şu an gelişen savaşların en temel amaçlarından bir tanesi de Ortadoğu'yu ve dünyayı etkileyecek, Kadın Devrimi'nin engellenmesidir. Kapitalist modernitenin yaşadığı ve yaşattığı krizlerle, erkek egemen zihniyetin Ortadoğu'daki sistemi ancak bir kadın devrimi ile aşılabilir. Bunun için tüm koşullar ve olanaklar da vardır. Köklü ve yaşamın tüm alanlarına etki eden bir kadın devrimi olmadan, hakim olan erkek zihniyeti, kurum, kuram ve kavramlarını değiştirmek ve aşmak mümkün olmayacaktır. Özellikle gelişen kadın mücadelesinin sonuçlarını değerlendiren, egemen sistem güçleri, Kadın Hareketimizin geliştirdiği sistemi ve etkilerini yok etmek, yok edemezse de zayıflatarak revize etmeyi hedeflemekte ve özel savaş politikaları geliştirmektedir. Bu anlamda Üçüncü Dünya Savaşı, mücadelemizin özünü boşaltmayı, kendi akıllarınca özgürlük çizgimizi liberalleştirmeyi ve kendimize karşıt hale getirmeyi hedeflemektedir. Partimiz ilk kurulduğu günden itibaren, Önderliğimizin stratejik çalışmalarından olan Kadın Özgürlük Hareketi'ne yönelerek, ortadan kaldırarak, etkisizleştirmeyi amaçlamaktadır. Kadın Hareketimizi ve devrimci militanları hedef alan özel savaş politikalarına karşı, hücrelerine kadar ideolojik donanımını geliştiren ve ideolojik savunma kadar, kadın devrimi perspektifiyle hamle geliştiren bir kadın örgütlülüğüne ve duruşuna ihtiyaç her zamankinden daha fazla kendisini dayatmaktadır. Kadın devrimine karşı geliştirilen bu savaş aynı zamanda ideolojik bir savaştır. Bu ideolojik savaş kapitalist modernitenin toplumda, siyasette, ekonomide, doğada, kültür ve sanatta, medyada, eğitimde kadına yönelik olarak gelişen, stratejik bir saldırıdır. Bin bir bedelle elde etmiş olduğumuz tüm kazanımlarımızı hedefleyen bu savaşa karşı, ideolojik mücadelemizi de büyütmemiz, cins mücadelesini de devrimci hamlelerle yükseltmemiz için öncelikle zihniyette, bilinçte iradesel güçlenmeyi pratikleştirmemiz gerekmektedir.

Kadın Özgürlük Hareketimiz ve kadın devrimi perspektifi bütün dünya kadınlarının umudu olmuştur. Bugün Mısır'dan Latin Amerika'ya, Hindistan'dan Filipinlere kadar kadın örgütlülüğümüz mevcuttur. Bu örgütlenme giderek tüm dünya kadınları içerisinde yaygınlaşmakta ve dünya kadınları Önderliğimizi ve Hareketimizi tanıdıkça örgütlülük ağı daha güçlü örülmekte ve yaşananların çok fazla benzerlikler içermesi ortaklaşma ve örgütlülük zeminini güçlendirmektedir. Dünyanın kaderini belirleyecek olan cins mücadelesinde netleşmiş zihniyet ve bilinç, hedefine kilitlenmiş keskin inşa gücü ve hakikat militanlığıdır.

Dünyayı özgürleşen kadınlar kurtaracaktır.

Rêber Apo'nun 27 Ekim 1993 çözümlemesinden derlenmiştir

Biz bir insanda insanlığı yaratıyoruz, Bütün insanlığa da bakıp kendi insanımızı yaratıyoruz

Mücadele ne kadar ilerlerse, yaygınlaşırsa, o kadar darlık, eksiklik, yanlışlıklar çıkıyor. Bunun üzerinde durulmazsa, ısrar edilirse o parti bir süre sonra ya parçalanır, ya da sağa kayar veya sola kayar, tasfiye olur. Bunların olmaması için önderlik etmek isteyenlerin derinleşmesi gerekir.

Mücadele ne kadar gelişirse, ideolojide, siyasette o kadar derinleşmek gerekir.

Daha çok da örgütleme konusunda kendini geliştirme ihtiyacı artar. PKK Önderliği şimdi Kürdistan'da çok büyüktür ve halkın tümünü ayağa kaldırmış, savaşla da yürütüyor. Binlerce üye ve askeri-siyasi önder çıkıyor. Ayrıca on binlerce taraftarı da var. Kürtler tarihten şimdiye kadar örgütsüz, plansız isyana kalkıyorlardı, düşman ise örgütlüydü, üzerine gelip parçalıyor, şaşırtıyor, vuruyor, kurutuyordu.

Kendimizi bir defada düşmanın ateşine atıp tasfiye edemeyiz

PKK'nin ki öyle değil; örgütlüdür ve isyan değil, halk savaşı yürütüyor, planlayıp yürütüyor. Bunun için düşmanın hamlelerine şimdiye kadar başarı şansı vermedi. Hepinizin, gerillanın, cephelilerin darlığı nedir? Eskisi gibi isyan yapmak istiyorlar, bir günde ya başarma ya kurmayı hedefliyorlar. Bazıları sağa yatıyor, mücadelenin üzerine derinliğine, genişliğine durmuyorlar, kendilerini sağa yatırıyorlar ve böylece tasfiye oluyorlar. Şimdi parti içinde büyük sorunumuz budur. Bir defada kalkıp ya kendimizi öldürecek, ya düşüreceğiz, başarılmadıysa da kendimizi yere atacağız, anlayışıdır. Halk savaşı, gerilla savaşı sabırla, uzun süreli hazırlıkla, gün be gün düşmanın kendisini ulaştıramayacağı taktiklerle yürütmek gerekir. Buna ne dağda, ne şehirde gelinmiyor ve bunun için de her gün onlarcası şehit düşüyor. Niye? Parti yaşamı, taktikleri temelinde kendilerini hazırlamamışlar, bunun için yapmamışlar da. Kürt insanı gerçekten dardır, parti içinde de bunu sürdürüyorlar. Lakin düşmanın karşısında da savaşımız halk savaşı tarzıyla olmazsa sonuç alamayacağını biliyorsunuz.

Düşmanın hazırlıkları isyan, ayaklanma taktiğinde sonuç alıcıdır. Kendimizi bir defada düşmanın ateşine atıp tasfiye edemeyiz. Bunun için de korunma, gizlilik, hareketlilik, stratejik konumlanma, güvenlikli yer, gün gün kendini güçlendirme isteniyor. Böyle olmazsa, gidersin. Şimdi bunlara taktik diyoruz, öyle değil mi? Taktik olmazsa, direnemeyiz. Herkes geliyor, "parti içine geldim her şey hal olur" diyor. Kendimizi öyle partiye katamayız ve bu bakışın sahipleri de başarılı olamaz. Yani sonuna kadar sabretmek gerekir. Eğitimini her döneme göre yürütmek gerekir. Buradakilerin darlığı da böyledir. Kendilerini döneme göre hazırlayamadıklarından düşüyorlar.

Şimdi ülkede yürüyen mücadele büyüktür. İşte savaşçı, işte komutan! Öyle yapmazsam her şey boşa gider. Burada yürüttüğümüz çalışma fena değildi, lakin daha fazla kendini mücadeleye katanlar, ülke, parti gerçekliği temelinde değil, keyiflerine, gönüllerine göre katılmışlar ve ülke gerçekliğini de gördüklerinde düşüyorlar. Burada ne yapmalı? Yine kendini gerçekliklerine vermek gerekir. Bunun üzerine çok çözümleme yaptık, elinizde kitap, talimatlar vardır. Bilemiyorum, eğitiminizi kendi kendinize nasıl yapıyorsunuz? İçinde çok şey söylenmiştir. Örgütlenme nedir, örgüt tarzı nedir, gerçeklik nedir, savaşçı kimdir, özellikleri nedir, nasıl oluşur? Önder komutan kimdir, özellikleri nedir, nasıl oluşur? Hususlarının hepsi hazır elinizdedir. Eğer bunlardan yararlanmasını bilmiyorsanız, bu sizin eksikliğinizdir.

PKK'yi doğru tanımayan biri kendi bireysel görüşleri temelinde ne kadar yürürse, o kadar düşer

Benim buradaki büyük çabam, Kürt insanlarını örgütlemektir, örgüt ruhunu vermektir. Şimdi Kürtler belki her şeyi yapabilir ama, örgütlenmeye kendilerini vermiyorlar, bozuyorlar. Örgüt meselelerinde çok tasfiyecidirler. Bir taraftan mevkileri için bütün örgütlemeyi dağıtıyorlar. Ağalıkları için partiyi bir tarafa atıyorlar. Ahlakları böyle oluşmuş. Ne kadar imkan sunarsan, o kadar kendini büyük sandığını görüyorsun. Büyüklük neyin temelinde, ne hizmet sunuyor, hiç gözlerinin önüne bile getirmiyor. "Tuttum, bırakmam" diyor. Yani örgütlemede tek değil, önderlikte de çok yanlışlıklar yapıyorlar. Kendilerini örgütleyemedikleri gibi, örgütte kaldıklarında da önderlikten ağalık dışında bir şey anlamıyorlar. Bunun için bize ve kendilerine ne kadar zarar verdiler? Başını kessen yine kendisini ağalıktan uzaklaştırmıyor. Sorunları halletmek bir yana daha da büyütüyorlar. Burada düşman ona darbeyi indiriyor.

Siz başlangıçta yanlışlık yaptınız; yani PKK nedir, nasıl anlamalı, nasıl katılmalı, hususlarında eğitiminizi almadınız. Keyfinizle yürümek istediniz ki, bu da mümkün değildir. Yine de söylüyorum; "biz varız, PKK ile birlikte yürümek istiyoruz" diyenler kendilerini doğru katmalıdırlar. Bazıları ucuz yaşam sürdürüyorlar. Kendilerini yıllarca kandırıyorlar. Sonuçta ortaya çıkıp kendilerini tasfiye ediyorlar. PKK'yi doğru tanımayan biri kendi bireysel görüşleri temelinde ne kadar yürürse, o kadar düşer, yapamaz.

Önderliğe bakın, kendimizi nasıl yaptık? Bunun üzerine çok şey söylenmiştir. "Biz de katılmak istiyoruz" diyorsunuz, öyleyse bakın kendimizi nasıl yapmışız, her yönden biz neyiz, her şey hakkında bakış açımız nedir, çalışma tarzımız nedir, yaşamın üzerinde nasıl duruyoruz? Görün! Değil ki bilmiyorsunuz, bu hususların tümünü söyledik. Bu da hepinizi bağlar. Önderliksel katılım nedir? Söyleyip yaptıklarına eğer dürüst bağlıysanız, yürüteceksiniz. Yapmazsanız, ikiyüzlülük olur. Zayıf olanlar yürütemez, keyfi olanlar unutur, ama güçlüyüm, kararlıyım diyenler –tabii Önderliğin çalışma, yaşam tarzı temelinde- işte bu güçlülüğe, kararlılığa göre kendilerini çizgide yürütmeleri gerekir. Şimdi size bakıyorum, niye bu büyük fark vardır? Kendinizi yapmıyor, bize doğru katmıyorsunuz, inancınız, -işte arkadaşın söylediği gibi- ruhunuz zayıf da ondan. Size biraz ruh gerekir. Yaşınız yirmi-yirmi beştir. Ölü gibisiniz. Hemen hemen yaşam elinizden gitmiş. Sabırla bir toplantıyı bitiremiyorsunuz. Ben şimdiye kadar on bin toplantı gerçekleştirmişim. Yine de hepinizden gencim. Mücadeleciyim diyen birisinin kendisini sizin gibi bırakması mümkün değil. Yarı uykudaki insanlar gibi yaşama katılıyorsunuz. Çare göremiyorsunuz, dürüst olmayışınız değil de kendinizde çare yaratamıyorsunuz.

Devrimcilik kendinde çare yaratmaktır.

Büyüklük, gelişme ve önüne ne sorun çıkarsa hazırlık ister.

Siyaset sanatı en büyük sanattır. Siyasi terbiye her terbiyeden ileridir, büyüktür, daha zahmetlidir. Siyasi çalışma, çalışmaların babasıdır. Her çalışma, siyasi çalışmaya bağlıdır. Siz her meselede yana yatıyorsunuz. Hazırlıksız, yol-yöntem de bilmeden yapıyorsunuz. O zaman da tabii darbe yenilir. Şimdi rahatsızlıklar var; halk "bu gençleri böyle aramıza göndermeyin" diyor. Benim etkim olmasa, halk sizi kabul etmeyecek. "Terbiye ve üslupları partiye layık değildir" diyor. Sizi eksik sayıyorlar, partiden olmazsa size merhaba vermeyecekler.

Ben her şeyi yokluktan yarattım. Şimdi bakıyorum, çalışma o kadar gelişmiş, halk tümden katılmış, bu nasıl oluyor diye gülüyorum. Önce hepsi bizden kaçıyorlardı. Şimdi sel gibi akıyorlar. Kararlı olan, kendini kandırmayan biri doğru yolda yürürse, her şeyi yapabilir. Örneğin biz bu işi dünyaya karşı sürdürüyoruz, kim bize karşı durabilir? Mümkün mü? İnsanın kaderi elimizdedir. Yaşayıncaya kadar hiçbir şey elimizden kurtulamaz. Ben bu tarzı nasıl yaptım? Bu yaşamı nasıl sürdürdüm? Niye bunlardan dersler çıkarmayacaksınız? Madem "varız, biz de parti çalışmalarını yürütmek istiyoruz" diyorsunuz, haydi yapın. Çok yorulmamışsınız, omuzlarınızda ağır yük de yok, haydi eksikleriniz neyse kaldırın, yanlışlıklarınız neredeyse düzeltin, bir yiğitlik yapın. Şimdi bu bütün savaşçılarımıza, komutanlarımıza bakıyorum, içlerinde kim yiğittir? Yiğitlik nedir? Yiğitlik, düşmanın karşısında hep durmaktır, hep darbe vurmaktır. Yiğit odur. Kim öyle yapıyor? Çok kişi yoktur. Yapamıyorlar. Erkenden sorun yaratıp yere düşüyorlar.

Kendini kandırmayan biri doğru yolda yürürse, her şeyi yapabilir

Bize yiğit kişi gerekmez mi? Gerekir. Bu dönemin yiğitliği nedir? Örgütlemedir, taktiktir, büyük ruhtur, bağımsız bir yaşamdır, ağlamak değildir, şikayet etmek değildir. Geniş bir ruhtur, bir aşktır hep halka verir, bütün halka veren bir ruhtur. Sizde bu söylediklerim var mıdır? İnsanın ruhunu karartıyorsunuz. Size bakıldığında insanın uykusu geliyor. Büyük komutanlar olsaydınız, şimdi siz beni sürüklerdiniz. Tabii, uykunuz bizim uykumuz oluyor, darlığınız darlığım oluyor, beni de seviyenize indirmek istiyorsunuz. Seviyenize inmemek için direniyorum. Düşmandan beter büyük bir savaşı parti içinde yürütüyorum. Şimdi ne kadar arkadaşlarım varsa hepsinin üzerinde duruyorum. Filan kes ne yapıyor? Gece-gündüz onlarla aramda bir savaşım vardır. Çok iyi biliyorum ki denetim olmazsa, satar, yok eder. Nasıl elinden çıktığını bilmiyorlar. Her gün partiyi parçalıyorlar, ama haberleri yok. Her gün üzerlerinde duruyorum. Yani boğazımız patladı, kendimizi her tarafa ulaştırdık. Kendini buraya yetiştir, oraya yetiştir ki bu arkadaşlarımız düşmesinler, parçalanmasınlar. Yani öyle güçlü bir kaç tanesi olsaydı bu kadar yorulur, kendimizi bu hale bu kadar sokar mıydık? Sebep siz kendinizsiniz.

Çocuklar gibisiniz. Bir yandan "katılıyoruz" diyorsunuz ama, sizi ülkeye bıraksak, yanacaksınız! Hepsi de "devrim, özgürlük istiyoruz" diyorlar. Devrimi, özgürlüğü isteyen biri böyle mi olur? Git öl! Ana-babalarınızı nasıl ağlamaktan çıkartacağız? Halkın derdini büyütmek, onları ağlatmak için değil, onlar için bir yaşam yapmalısınız. Göreviniz budur. Ama yapamıyorsunuz. Bunun için yaşamınızı çok düşkün görüyorum. Ve ayıptır diyorum. Tenezzül de etmem. Bir şey daha var; bu yaşamdan nasıl razısınız? Öyle düşkün yaşamı nasıl kabul ediyorsunuz, bu yaşama nasıl tenezzül ediyorsunuz? Burada beyniniz, ruhunuz dar ve iyi olmayan bir çok şeyi kendinize layık görmüşsünüz. Benim şimdi bu kadar imkanım, bu kadar gücüm var, yine de özel bir yaşama tenezzül etmiyorum, etmem! Yani sizi bundan biraz uzaklaştırsak, daralacaksınız. 20-30 yıldır ayaklarım belki toprakta değil, gözlerim belki kapanma fırsatı bulmamış, yine de "daraldım, yoruldum, bir kez dinleneyim" demiyorum. Halen de uçuyorum ve koşuyorum.

Sizleri bir-iki gün yürütürsek, pat deyip düşeceksiniz. Yani takatinizi düşürmüşler, içinizde bir şey bırakmamışlar diyebiliriz. Siz uçabilir misiniz? Hayır! Koşabilir misiniz? Hayır! Hep öyle güzel, hoş hareketler yapabilir misiniz? Hayır! Siz büyük sözler söyleyebilir misiniz? Hayır! İnsana bir ilham verebilir misiniz? Hayır! Bir güven verebilir misiniz? Hayır! Düşkün Kürtleriz, eski çaresiz Kürt'üz, demekle de olmaz. Sizlere yazıktır. Sizin gibi gençlerin yaşamı böyle geçirmeleri ayıptır. Daha da ötesi gönderdik, şimdi de bazılarınız ülkeye gitmek istiyor. Gönderdik, sesleri kesildi, ölüler. Öyle güçlü haberlerini duymadık. Bir arkadaşın yükseldiğini, yer tuttuğunu, öyle bir önderlik yürüttü ki halk şaşıp kalıyor, denileni şimdiye kadar görmedik.

Her şeyden önce devrimi kendinizde yapmanız gerekir

Raporlarına bakıyorsun yüzde doksan hep şikayet dolu. Çocuklar gibi yazıyorlar. Bunların tümü ülkeyi kurtarmak için gittiler, halkı yapmak için gittiler, "Parti gelsin, beni yapsın, öğretsin" diyorlar. Her şeyi partiden istiyorlar, kendimiz yapalım demiyorlar. Zayıf insanlar böyle yaparlar.

> Şimdi bu bütün savaşçılarımıza, komutanlarımıza bakıyorum, içlerinde kim yiğittir? Yiğitlik nedir? Yiğitlik, düşmanın karşısında hep durmaktır, hep darbe vurmaktır. Yiğit odur. Kim öyle yapıyor? Çok kişi yoktur. Yapamıyorlar. Erkenden sorun yaratıp yere düşüyorlar. Bize yiğit kişi gerekmez mi? Gerekir. Bu dönemin yiğitliği nedir? Örgütlemedir, taktiktir, büyük ruhtur, bağımsız bir yaşamdır, ağlamak değildir, şikayet etmek değildir. Geniş bir ruhtur, bir aşktır hep halka verir, bütün halka veren bir ruhtur.

Bunun için gece-gündüz partinin örgütlemesi, parti yaşamı üzerinde duruyorum. Önderlik daha çok düşmana karşı değil, Kürt insanının nasıl düzeleceği, nasıl birlik olup yürüyeceği üzerinde duruyor. Gerçekten de Kürdün yaşamından korkulur. Yani insanımızda bir şey kalmamış. Bu yaşamı serbest bırakırsan kendi kendisini yok eder. Bunun için kendinizi parti yaşamına katın, ona ulaşın, eski yaşamı kendinizde bırakmayın, yer vermeyin. Yeni yaşam nedir? Parti ideolojisi-siyaseti bunu önünüze koyuyor. Şimdi siz küçük meselelerle oynuyorsunuz, buna hakkınız yoktur, temel olmayan şeylere gözlerinizi bile açamamışsınız. Büyük sorunlara, temel hususlara sonuna kadar kendinizi vereceksiniz. Buna göre diğer şeylerin; yemeğin, sözlerin, eşyaların değeri vardır diyebilirsiniz. Yani Önderlik esasları üzerinde doğru durun. Önderlik yaşamı, parti yaşamı, tarzı, temposu, üslubu üzerinde durun. Katılım üzerinde durun. Bir çok eski şeyi kaldırın. Her şeyden önce devrimi kendinizde yapmanız gerekir. Öyle olmazsa, Kürtlüğü yürütemezsiniz. Eski yaşam, eski üslup çaresiz insanındır. Öyleyse kendinizi nasıl yapacaksınız? Önderlik yapmışız, bazı imkanları size vermişiz, kendinizi yormalısınız. Basitlikle, köylü kurnazlığıyla, ikiyüzlülükle önder, iyi adam olunmaz. Eskiden yıllarca okur, çile çekerlerdi, bir derece yükselmek için. Partinin ki de böyledir. Öyle çile çeker gibi, yıllarca üstatların yanında kalırcasına kendi üzerinde durmak gerekir. Öyle küçük bir imkanı bile üstatların yanında 5-6 yılda ancak öğrenirler. Partinin işi de küçük bir iş değildir, daha fazla üstatların yanında öğrenmek gerekir. Bunun için üzerine ağırlık vermeniz gerekir. Siyasi çalışmayı aranızda oyuncak yapmışsınız. Eğitimsiz, terbiye olmadan, düzen olmadan "her şeyi yapabiliriz, her şeye hazırız" diyorsunuz. Halk iki sözcükten acizdir, sen parti siyasetiyle oynuyorsun. Çok kimseyi kaçırtıyorsun. Niye böyle yapıyorsun arkadaş? Bakın, diğer sanatlar, en basit sanatlar bile, ne sanat olursa olsun öyle mi yapıyorsunuz? Hayır!

Siyaset sanatı en büyük sanattır. Siyasi terbiye her terbiyeden ileridir, büyüktür, daha zahmetlidir.

Siyasi çalışma, çalışmaların babasıdır.

Her çalışma, siyasi çalışmaya bağlıdır.

Siz her meselede yana yatıyorsunuz. Hazırlıksız, yol-yöntem de bilmeden yapıyorsunuz. O zaman da tabii darbe yenilir. Şimdi rahatsızlıklar var; halk "bu gençleri böyle aramıza göndermeyin" diyor. Benim etkim olmasa, halk sizi kabul etmeyecek. "Terbiye ve üslupları partiye layık değildir" diyor. Sizi eksik sayıyorlar, partiden olmazsa size merhaba vermeyecekler. Bunun için niye kendimi böyle yaptım, hep kendimi güne kusursuz hazırlamalıyım, birisi benim hakkımda bu kadar söz söyler, benden razı olmazsa, "Önderim" diyebilir miyim? Bu en büyük ayıp olur. Sizin her yanınız kusur dolu, hiç de kendinizden haberiniz yok. Hatta kusurlarınızın fazilet sayılmasını, "iyidir" denilmesini istiyorsunuz. Eksiklik ve yetmezliklerinizi insanların üzerinde sürdürmek istiyorsunuz. Bunu vicdan kabul eder mi? Ama sizin vicdanınız kabul ediyor, ruhunuz kabul ediyor ve işte bunun için bozuk kalıyorsunuz, sevilmiyorsunuz. Partiden olmazsa, kimse size selam bile vermez. Niye her gün sizi böyle yapıyorum? Doğru söz, doğru adım, böyle büyük hizmet niye yapıyorum? Halk benden razı olsun diye. Ağalar gibi yaparsam olur mu? Ağalar da sizin gibi yapmazlar. Zorla olur mu? Olmaz tabii.

Yapamayacağınız şeylerle oynamayın

Burada bir kez daha parti üzerine, parti yaşamı, önderlik tarzı, esasları üzerinde durmak gerekir. "Ben varım, kararlıyım" diyen bir kez daha kendini yapılandırmalıdır.

Partinin imkanları eskisi gibi değildir, geniştir. Lakin çalışma da eskisinden daha zahmetlidir. Düşman üzerimize çok güçlü geliyor, yük ağırlaşmış. Bunun için, "parti güçlüdür, beni yürütebilir" dememelidir. Yani öyle değildir, eskisinden daha çok işini yapmak gerekir. Parti beni sürüklesin dememeli, kendini partiye yük etmemelidir.

Bir kez daha örgütleme üzerine, Önderlik üzerine yaptığımız çözümlemelerin üzerinde yoğunlaşmalısınız. Kendinizi yapmazsanız, (yenilemezseniz) PKK'de yer edinmeniz mümkün değildir. On yıl sonra da bu değerlendirmeyi yine böyle söyleyebilirim. Kendini tam PKK'nin ruhuna, nizamına sokmayan biri, çizgisine tam sokmayan biri kendini kandırır ve bela olur. Bunun için daha başlangıçtan beri kendinizi iyi katın diyorum. Kendinizi siyasi kadro haline getiremezseniz, sempatizan kılın, küçük bir çalışmanın üyesi kılın, her şeyin değeri vardır ama, derhal kendinizi önder saymayın. Yapamayacağınız şeylerle oynamayın. Bu iş eğer siyaset ise, tamamen karşısında ağırbaşlı olunmalıdır.

Benimki de böyledir. İlişkilerin üzerine gidiyorum, bir çalışmanın üzerinde bir gün duruyorum, büyük düşünce, nizam ve ölçerek yaklaşıyorum. Başka bir arkadaş gibi değilim. Onlar bir şey yapıyor, ben kendi başıma başka bir şey yapıyorum. Veya bütün arkadaşların tarzı bir yana, benimki bir yana. Hepsi de "Önderlikleyiz" diyorlar ama, ben bir tek arkadaşın bile tarzıyla değilim. Hepsinin tarzında, yürüyüşünde eksiklik görüyorum. İlerleyemiyor. İlerleme olmuyor. Düşmanın karşısında bunu söyleyemiyorsun. Başka da toplumsal, ailesel yaşamınız var, bu konuda da dikkat etmeniz gerekir. Toplumsal, ailesel yaşamınızı parti içinde de sürdürmek istiyorsunuz. Bu da doğru değildir. Öyle yapmamak gerekir. Burada hepinizden büyük bir dönüşüm isteniliyor. Toplumsal, ailesel tarzdan kendinizi uzaklaştırmalısınız. Ondan kesmelisiniz. Bunu yapmazsa partiyi kendisine aile yapmış olur.

Parti aile değildir. Parti savaşın öncüsüdür, nizamları esasları vardır, bunların üzerinde yürüyor.

Büyük bir hizmet içinde olmazsam, soluk almam mümkün değil

Sen, "evim gibi, yöremdeki evler gibi olsun" diyorsun. "Arkadaşlığı ahbap-çavuşlar gibi yapalım" diyorsun. Yalnız siz tek değil, eski arkadaşlarımız da Önderliğin üzerinde böyle durmak istiyorlar. "İşte biz eski arkadaşız, ayıplarımızı, eksikliklerimizi görmeyiz, birbirimizi idare ederiz" diyorlar. Eğer ben de öyle yapsaydım, bu mücadele sürmezdi. Ben tam siyasi, tam örgütçü olmasaydım, arkadaşların rüzgarına kapılsaydım, şimdi elimizde hiç şey kalmazdı. İşte kendinize bakın, yaşamınız siyasi, örgütsel bir yaşam değildir. Keyfi, dost, mahalli bir yaşamdır. Kürt halkı siyasi-örgütsel değil. Burada ailenizin verdiği tarzla parti içinde yürümek istiyorsunuz ki, bu da olmaz. Mesela benim savaşım, Önderliğin köylülük, aile, küçük-burjuvazi, ağalık karşısındaki savaşımı ne kadar büyüktü ve şimdiye kadar da sürüyor. Basit ilişkileri kabul etmiyorum, ikiyüzlü, siyasi olmayan, değersiz ilişkilerin her gün karşısındayım.

Toplantı yapıyorum, eğitim yapıyorum, ilişki yaratıyorum, hepsi siyaset temelindedir. Bu yirmi-otuz yıldır böyledir. Bir gün bile ağzımdan siyaset dışı bir sözün çıkması mümkün değil. Siyaset dışı bir adım atmam mümkün değil. Böyle yaptık bu halk böyle oldu. Ben de sizin gibi köylülük yapsaydım, basitlik yapsaydım bu iş buraya kadar gelir miydi? Elden giderdi. Siz de şimdi Önderlik hattında yürümek istiyorsunuz. Yaşamımızın nasıl sürdüğüne bakın. Yürekle herkes "varız" diyor, ama bunun için insandan ne istendiği hususuna gelince herkes kaçıyor. Her gün sorun, şikayet. Kendinizi öyle yapın ki bütün halk sizi sevsin. Ben bütün arkadaşlara söylüyorum; biri bana senden iğne ucu kadar rahatsızım desin, derhal kendimi düzelteceğim. Dostların arasında birisi senden rahatsız olduk, bizi incitiyorsun desin o dakikada yine kendimi düzenlerim. Ama size bakıyoruz, aylarca, yıllarca sizden sıkılıyoruz, halkı rahatsız ediyorsunuz, ama kendinizden haberiniz yok. Sözleriniz, ya-

şamınız, ruhunuz insanı daraltıyor, kendinizden haberiniz yok.

Devrime kalkan birisinin aileden, aşiretten, ailecilikten, kişilerden, kadından, kadınsa erkekten kopması gerekir

Önderlik öyle olur mu? Ne kadar insan sizi seviyor? Kaç kişi sözlerinizi akıllıca buluyor, size bağlıdır, sizden bir şeyler öğreniyor? Yok! Hepsi başına bela olmuş gençler gibi. Olmaz! Ben Kürt halkına gereksizsem, bir tek gün bu yaşamı kabul edemem. Büyük bir hizmet içinde olmazsam, soluk almam mümkün değil. Siz zarar veriyorsunuz, eksikliklerinizi yıllarca sürüyor, ama “bir şey olmaz” diyorsunuz. Bunun için de büyümüyorsunuz. İşte düşüşünüz! Niye siyasi sorunları güçlü çözemiyorsunuz, niye böyle daralıyorsunuz? Nedenleri vardır. Kürt niye bu kadar düşmüştür, niye doğruluktan bu kadar uzaktır? Bunun içindir. Kendini yapmamıştır. Kimse onu sevmiyor, saygısı yoktur. Niye? Kendi kendisini o hale getirmiştir. Ben kendi değerimi kendim yaptım, dostlara karşı böyle yerinde olan bir hizmetle yaptım. Siz hep çocuklar gibi ağlayayım diyorsunuz. Olmaz! Bu zamanda kimse seni iyi görmez, hep kötü görür, sen kendin kendini iyi kılacaksın, kendi kendini hakim kılacaksın. Aklın var, yüreğin var, öyle işler yap ki, “bravo” deyip alkışlayalım. Siz böyle misiniz? Hayır, hepsi yara bere içinde.

Daha yaşamı görmeden, yaşamı yitirmişler. Şimdi bu arkadaşlara ne yapayım, bunlarla hangi yürüyüş, hangi savaş olur, bunlar ne kadar başarabilir, inançları ne kadar büyüktür, ruhları ne kadar geniştir? diyorum. Zayıftır. Hepsi çaresizler. Öyle olur mu? Ben yiğidim diyen biri böyle kabul eder mi? Ben kendinize ağlayın demiyorum. Hayır, söylediklerim zahmetlidir, lakin insanı başarılı kılar. Başkaca da toplumsal yaşam, özellikle aile yaşamı, hatta kadın yaşamı tam özgürlük görüş açısında yürütülmelidir. Hem de bu konularda PKK görüşlerini yürütmelisiniz. Sizin bakışınızla PKK'nin ki birbirinden uzaktır. Nereye giderlerse ilişkilerinde ya çok basitlik, ya çok darlık görülüyor ve zarar veriyorlar.

Kendini özgürlük düşüncesinde yürütecek bir tek kişi yok. Niye? Kendine hakim değil, kendinde bağımsızlık yaratmamış; hep kendine bağlamak ve kendini bağlamak istiyor. Aşirete, aileye, adama, kadına bağlanmak istiyor ki, bu da devrimcilik dışıdır.

Önderlik büyüklüktür, büyütmektir, korumaktır

Devrime kalkan birisinin aileden, aşiretten, ailecilikten, kişilerden, kadından, kadınsa erkekten kopması gerekir. Öyle bağlı olan bir insanın devrime kalkması, devrimi başarması mümkün müdür? Durumunuz böyledir. Kendinizi kaldırıp uçacak mısınız, yoksa tavuk gibi hantallaştırıp yürüyecek misiniz? Devrim insandan özellikler ister. Devrimin böyle olduğunu bilmiyorduk demeyin. Bilin böyledir. Ucuz olsaydı, zahmetsiz olsaydı, herkes yapar ve herkes başarırdı. Aranızda bazılarının kendini arkadaş sayması, ileride bazı hizmetler yapmayı istemesi mümkündür, lakin bu gerçeklikler temelinde olur. İnsan sizden korkuyor; elinize bir sorumluluk verdiğinde ikinci gün nasıl oynayacağınız belli değil. Eline para veriyorsun acayip kaybediyor, halkı eline veriyorsun, onunla oynuyor, ağalık yapıyor, bir kız yanına geliyor ikinci gün bakıyorsun sorun oldu. Öyle arkadaşlık, önderlik olur mu? Hazır değilsen, alma. Sorumluluk ağır bir yüktür.

Önderlik fırsat değil, alış veriş değil, kaçırtma değil; büyüklüktür, büyütmektir, korumaktır.

Öyle yaparsan iste, yapmazsan oynama. Şimdi partide sizin gibiler tek değil, aramızdaki 15 yaşındakiler bile “önder olduk” diyorlar. Önderlik özelliklerini istediğimizde de “daraldım” diyor. Kendisini doğru temelde önder kılmamış. Önder böyle olur mu? Benim yaptığım hareketlerden, izlediğim önderlik tarzından haberi bile yok, kendini benden fazla önder sayıyor. Olmaz! Fırsat bulsalar bunlar da diğer önderlikler gibi oynarlar. Eğer onlara yolu açık tutarsan, kim bilir ne yaparlar!... Akılları yok. İşleri ilerletemiyorlar. Daralıyorlar, ağlıyorlar. Genişleme olduğunda yatıyorlar. Sonuna kadar uyanıklık, dikkat, koruma gerekiyor. İlerlemeye tahammül edemiyorsunuz.

Her tarafta partili arkadaşlar arasında, savaşçılar arasında gerçekten bu hususlar var ki insanı partiden, önderlikten uzaklaştırıyor ve bunların artık atılması gerekir. Biz yoldaşlık istiyoruz, yoldaşlığın gerekleri üzerinde de hep yürürüm, gücünüz varsa siz de yürüyün. Yüzlercesi, “bizde istiyoruz” diyorlar. İstiyorsan arkadaş, nasıl savaşçılar istediğimizi bilerek gel. “Ben de sorumluluk almak, partinin işini yapmak istiyorum” dersen, bunların nasıl olduğunu, insandan neler istediğini öğren, öyle gel. Biz zorla kendimizi yaptık, önünüze bazı şeyler sunduk, bizden öğrenin.

Hep söylüyorum: Her şeyle oynayın ama, partiyle oynamayın

Bir çok açıdan yine söylüyorum; bu arkadaşlar köylülük yapmasınlar, küçük-burjuva özelliklerini aramızda yaymasınlar. PKK'nin anlayışı büyüktür, bütün yaşamın üzerinde, dünyadan tut insanın ruhuna kadar her şeyi kapsar. Buna göre kendinizi yapmalısınız. Yükünüz de fazla ağır değildir, yapabilirsiniz. Yerimde olsaydınız ne yapardınız? Günde yüz-iki yüz yerde savaş oluyor, eylem oluyor, aklımız bunların tümünün üzerindedir. Binlerce grup var, aklımız bunların hepsinin üzerindedir. Yine de “ben güç getiremiyorum” diyor muyum? Hayır, idare ediyorum, yalnız idare etmek de değil, düşmanın ne kadar hamleleri gelişirse, hepsini boşa çıkartıp her zaman kendi hamlelerimi başarılı kılıyorum. Siz de arkadaşsınız, bu işler nasıl oluyor bile demiyorsunuz? Bunlar Önderliğin hangi özellikleriyle gelişiyor? demelisiniz. Düşmanın üzerinde durduğu kadar bile siz üzerinde durmuyorsunuz. O zaman demek ki yetmezlik sizdedir. Yani zahmetsiz gidip kendilerini cennete sokmak istiyorlar. Olmaz. Yanlıştır ve öyle cennet de yoktur. Kendiniz yapmalısınız.

Kendi kendisini yapmayan bir insan kesinlikle bir şey tutamaz. Tecrübem vardır; kendimi ne kadar yaptıysam, o kadar benimdir. Kendin ne kadar kendi bilincinle, kendi çabanla üzerinde durup kendininki kılarsan, o kadar senindir. Hazır bir şey tutamazsın, partiye el atıp eline geçiremezsin. “Filan kesi egemenliğim altına alayım” demek, PKK'de mümkün değildir. Doğrusu benim yaptığım gibidir. PKK kimsenin malı değil, halkın, insanlığın malıdır. Kim kendi malı yapmak isterse, karşısında büyük bir savaşım verilir. PKK'nin bir tek üyesiyle kim oynamak isterse, savaşını yapmalıdır. Bunu bileceksiniz. PKK olayı küçük bir olay değildir. Çokları oynadılar, sonuçta düştüler. Niye böyle yaptılar?

Şimdi Kürdistan'da başaran, yaşamı dönüştüren, düşmanı yok eden parti bu partidir. Bu olmadan bir şey yapılamaz. Kürt insanını değerli kılan, kişilik sahibi yapan bu partidir. Bu partiye, bu partinin yaşamına değer vermek gerekir. Gözleriniz gitsin ama, bu partiye bir şey olmasın. Hep söylüyorum: Her şeyle oynayın ama, partiyle oynamayın. Kimsenin oynamasına fırsat vermeyin. Söylediğiniz bu şeyleri, yaptığınız bu şikayetleri bir daha yapmayın. Siz sorunları çözmek için varsınız. Doğru olan da budur. Benden PKK nedir, PKK'nin işleri nasıl oluyor diye öğrenmek isterseniz, böyle oluyor. Gücünüz, sabrınız varsa katılın, yoksa uzaklaşın, dost kalın. Ama içine girdiğinde, yer de aldığında o zaman yiğitlik yapacaksın. Bunu defalarca söylüyorum; PKK'nin işini yapıyorum diyen birisi bilmelidir ki önceki zamanlarda evliyalar, melikeler nasıldıysa, şimdi de öyle olunmalıdır. Öyle olmazsa, oynama olur ve oynama da savaşın nedeni olur.

Hep söylüyorum: Her şeyle oynayın ama, partiyle oynamayın. Kimsenin oynamasına fırsat vermeyin. Söylediğiniz bu şeyleri, yaptığınız bu şikayetleri bir daha yapmayın. Siz sorunları çözmek için varsınız. Doğru olan da budur. Benden PKK nedir, PKK'nin işleri nasıl oluyor diye öğrenmek isterseniz, böyle oluyor. Gücünüz, sabrınız varsa katılın, yoksa uzaklaşın, dost kalın. Ama içine girdiğinde, yer de aldığında o zaman yiğitlik yapacaksın. Bunu defalarca söylüyorum; PKK'nin işini yapıyorum diyen birisi bilmelidir ki önceki zamanlarda evliyalar, melikeler nasıldıysa, şimdi de öyle olunmalıdır. Öyle olmazsa, oynama olur ve oynama da savaşın nedeni olur.

Yerinde bir hizmetle, doğru anlayışlarla devrim olur

Daha önceleri de bu hususları çok söyledim. Lakin siz iyi dinlemediniz, yüzeysel yaklaştınız, sonuçta da büyümediniz. Bu savaşa giden arkadaşlara defalarca söyledim, hep unuttular. Şimdi raporlarında, “bir daha Önderliği görmek istiyoruz, bir devre daha görmek istiyoruz diyorlar. Fırsat, imkan var mıdır? Başlangıçta akıllı olman gerekirdi. Yapabileceğin büyük sözleri verdiğinde kendini kararlı kılıp öyle gitmeliydin. Şimdi bir daha sizi görmemize fırsat yok. Ya zafer, ya ölümdür. Bunu da söyledim, sözleri de böyle verdiniz. Yine de hepinizin arasında bunu söylüyorum.

Ben her toplantıyı büyük sayıyorum ve buna göre de yükleniyorum. Ama siz de “hazırız, söylediklerinizi kavrıyoruz, bir yıl insanı yürütecek doğru anlayışlarla beraberiz, burada gereği neyse yerine getireceğiz deyin. Öyle yapanlar yürürler, nereye gitseler de iyi bir hizmetin sahibi olurlar. Yani Önderliğin olanaklarının da çok olmadığını biliyorsunuz. Hayırlı işleri yapanlar işte bunlardır. Parayla devrim olmaz, rahatlıkla devrim olmaz, rütbelerle devrim olmaz. Yerinde bir hizmetle, doğru anlayışlarla devrim olur.

Bu gerçeklikler temelinde bir kez daha kendinizi partiye katın, önderlik çizgisinde, yaşam çizgisinde kendinizi yürütebilirsiniz. Kimde eksiklik, yanlışlık varsa kendisini dürüst kılsın, doğrultsun. Kendinde büyük bir ruh yaratsın. Üslubundan halk hoşlansın. Bütün hareketlerinden halk memnun olsun. Yaptığı hizmetlerinden halk bir hayır görsün. Öyle olanları partili sayabiliriz, öyle olmayanlar da zarar vermekten uzak durmalıdırlar. Bir sempatizanlıkla da iyi işler başarılabilir. Büyük küçük işler arasına ayrım koyulmamalıdır. Ben bir halkın da işini yapıyorum, eve gelip de iş yapıyorum. Küçük müdür? Hayır, hepsi büyüktür.

Bir insanın değeri, bütün insanlığın değeridir, bütün insanlığın değeri bir tek insanındır.

Bir ulusun değeri, bütün ulusların değeridir, bütün ulusların değeri bir ulusun değeridir.

Biz bir insanda insanlığı yaratıyoruz, bütün insanlığa da bakıp kendi insanımızı yapıyoruz.

Bunların hepsi Önderliğin görüşleri, doğrularıdır ve bu büyüklük de böyle olmuştur. Siz bu büyüklüğün üzerinde yürüyorsunuz. Kendinizi buna layık hale getirin. Başarı için ne isteniyorsa kendinizde yaratın. Bunun dışındaki yaşama fırsat tanımayın, yanlışlıkların üzerinde sizi düşürmesin.

Yiğitliğin büyüğü, parti çizgisi, partinin ideolojisi-siyaseti temelinde kendini doğru yürütmektir.

Böyle yapanların hizmeti de büyüktür, halk da onlardan razıdır, arkadaşlar da memnundur ve şehitlerin izindedirler. Şehitlerin ruhu da onlarladır ve öyleleri de düşmezler, başarı da böyle olanlarındır. Bundan böyle hepinizin çalışmalarının böyle dürüst yürüyeceğine eminim. Bundan sonra hangi işte olursanız olun, eğer böyle dürüst olursanız doğru yürütecek, hep zafer tarzı temelinde hareket edeceksiniz. Yalnız kendi üzerinizde değil, yörenizdekilerin tümü üzerinde kendinizi böyle yürüteceksiniz ve bu doğru yaşam, sizi yücelten, büyüten yaşam olur. Biz her zaman bu yaşamlayız, yürümesini istediğimiz yaşam budur. Ölüm varsa bu doğrular temelinde olmalı, bundan çıkmak olmamalıdır. Verdiğiniz sözler böyleyse bu sözlerleyiz, böyle değilse beraber değiliz. Bizi de gevşek sanmayın, biz düzenli insanlarız, örgütlüyüz, disiplinliyiz. Hesap verip alıyoruz. Kim olursa olsun, yeni-eski, küçük-büyük hepsi için böyledir. Önderlik bütün halkla böyledir. Eğer böyle yaparsanız siz büyürsünüz, önderlik yolunda kendinizi önder kılarsınız.

Bunları söylüyoruz, siz daha fazla üzerinde durun. Bu işleri yapmışım, siz daha fazla yapın. Çok yorulmamışsınız, gençsiniz, zamanınızdır, dünyanızı kendi elinizle kendiniz için yapın. Yaptığımız şeyler küçük değildir, siz daha fazlasını yapın. Gerçekten bunların hepsini yoktan yarattık ve hepsini sizin önünüze sunduk. Kimse bir tek kelime önümüze koymadı, bir tek silah, bir tek kuruş koymadı, biz hepsini size sunduk, eksiltmeyin, arttırın ve burada yaşamınızı yaratın. Bundan başka da ne çareniz, ne imkanınız var, ne de başka bir şey istiyorsunuz.

Yine bu gerçeklikler temelinde bundan sonra partiye katılımınız, parti çalışmanız, gerilla mücadelenizde bütünlük, temizlik, dürüstlük istiyoruz. Böyle yapacak, kendinizi yapacak, etrafınızı yapacak, halkınızı yapacaksınız. Kendinizi böyle yaparsanız arkadaşımızsınız, sizinleyiz. Böyle yaparsanız düşmeniz mümkün değildir, başarı sizindir. Yine hepinize başarılar diliyorum.

■■■

Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında halkların direnişi ve mücadelesi sonuç alacaktır

Ortadoğu halkları bu direniş ortamında bilinçleniyor, kendi olumlu tarihlerini ve değerlerini görüyorlar. Ortadoğu; Rojava Devrimi şahsında Rönesans'ını ve reformunu yaşıyor. Egemen güçler ve sömürgeciler tarafından, etrafına örülen kabuğu kırıyorlar. Rojava direnişi sadece Kürtlerin değil, tarihten bu yana demokratik uygarlık değerlerini yaşamış tüm Ortadoğu halklarının direnişidir. Dervişlerin, bilgelerin, peygamberlerin ruhları, özlemleri ve yarattığı değerler Rojava Devrimi şahsında yeniden ayağa kalkıyor. Kuşkusuz bunda Önder Apo'nun ideolojik, teorik çizgisi ve ortaya koyduğu Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nın büyük rolü var.

Cemil Bayık

Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın iki temel boyutu var: Birisi, dünya geneliyle ilgili, diğeri ise Ortadoğu ile ilgilidir. Ortadoğu dünya dengelerinin kurulduğu coğrafyadır. Sovyetler Birliği'nin dağılması, sosyalist olarak bilinen ülkelerin tamamen kapitalist sistemin parçaları haline gelmesi tüm dünyadaki siyasi dengeleri değiştirmiştir. Özellikle iki kutuplu dünya döneminde Ortadoğu'da Sovyetlerin yıkılmasıyla birlikte önemli bir siyasi boşluk doğmuştur. Bu siyasi boşluk içinde Irak'ta iktidarda olan Saddam Hüseyin, boşluğu doldurmak ve kendi lehine gelişmeler yaratmak için girişimlerde bulunmuştur. Bu amaçla Kuveyt'i işgal etmeye ve egemenlik alanlarını genişletmeye yönelmiştir. Kuveyt işgali öncesi Saddam'a yeşil ışık yakan, göz yuman ABD ve müttefikleri, Kuveyt'in işgalinin ardından bu sefer de 'Ortadoğu'da bizim isteğimiz ve çıkarlarımız dışında bir değişiklik yapılamaz, yeni dengeler oluşturulamaz' diyerek, müdahalede bulunmuş ve Ortadoğu'ya askeri müdahalenin ilk adımını atmışlardı. Bu açıdan Üçüncü Dünya Savaşı'nın ilk adımı olarak ABD'nin, Irak şahsında Ortadoğu'ya yönelik geliştirdiği Birinci Körfez savaşını gösterebiliriz.

Önder Apo'ya yönelik Uluslararası Komployla Ortadoğu'yu teslim almak istediler

ABD'nin yapmış olduğu bu ilk müdahaleyle Ortadoğu'nun kapitalist sisteme entegrasyonu, uluslararası kapitalist-modernist güçlerin istediği sonucu vermeyince yeni müdahaleleri planladılar. Ancak bunun için önlerinde engel olarak gördükleri Önder Apo ve Özgürlük Hareketimizi etkisiz kılmak istediler. Bu amaçla Önder Apo şahsında uluslararası Kürt soykırım komplosunu geliştirdiler. Önder Apo'yu etkisiz kılarak, soykırımcı-sömürgeci faşist Türk devletini Ortadoğu'daki planları için Truva Atı olarak kullanmayı hesapladılar.

Bu açıdan kapitalist modernite güçlerinin 2000'ler sonrası Ortadoğu'ya yönelik geliştirdiği müdahalenin başlangıcı olarak, Uluslararası Komplo'yu görmek gerekiyor. Çünkü Önder Apo ve Kürdistan Özgürlük Hareketi, geliştirdiği mücadele ve barındırdığı devrimci potansiyel ile sadece Kürt halkı için değil, başta Kürdistan'da yaşayan tüm halklar olmak üzere tüm Ortadoğu ve dünya halkları için umut olmaktaydı. Sovyetlerin yıkılışından sonra dünyada sol, sosyalist ve ulusal kurtuluş hareketleri bir gerilemeyi yaşarken, Kürdistan'da Önder Apo öncülüğünde yürütülen özgürlük savaşı bunun tam aksi bir gelişme yaşadı. Halkların kader ortaklığını ve mücadele birliğini esas alan Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin Ortadoğu'da yaşanacak olası bir sistem krizi ve savaş koşullarında halkları etkileme, mücadeleye sevk etme ve kapitalist modernite güçlerinin öngöremeyeceği gelişmeleri ortaya çıkarma potansiyeli olduğunu gördüler. Bu nedenle Önder Apo ve PKK'yi etkisiz kılmak için Uluslararası Komplo'yu geliştirdiler. Bununla Ortadoğu halklarını teslim almak istediler. Dolayısıyla Önder Apo, Kürdistan Özgürlük Hareketi ve Kürt halkının Uluslararası Komplo'ya karşı yürüttüğü ve yürütmekte olduğu mücadelenin, Üçüncü Dünya Savaşı'na karşı bir mücadele olduğunu söylemek mümkündür.

Demokratik Uygarlık güçlerinin etkili olacağı yeni bir dönem başlayacak

Küreselleşen kapitalizmin Ortadoğu'yu siyasal, toplumsal ve kültürel olarak, kapitalist sisteme uygun hale getirme hedefi vardır. Ortadoğu'daki siyasi dengeler esas olarak Birinci Dünya Savaşı sonrası oluşmuştu. Araplar 20'den fazla devlete ve Kürtler de 4 parçaya bölünmüştür. Kürtler ve Araplar 100 yıl boyunca bu duruma itiraz etmişlerdir. Bu nedenle eski dengelerin yıkıldığı, yeni dengelerin kurulduğu süreçte başta Kürtler ve Araplar olmak üzere halklar, Birinci Dünya Savaşı sonrası kurulan dengelerin yıkıldığı dönemde özgür ve demokratik yaşam mücadelesine girmişlerdir. Öte yandan halklar, 5 bin yıllık despotik devletçi sistemden ve kapitalist modernitenin yarattığı ağır sonuçlardan kurtulmak istiyorlar. Klasik iktidarcı, devletçi, despotik güçler ise halklar üzerinde zulüm, baskı ve sömürü kuran konumlarını sürdürmek istiyorlar. İşte kapitalist modernist güçler, devletçi despotik iktidarlar ile halkların çelişen çıkarları ve amaçları Ortadoğu'da yaşanan savaşın karakterini belirlemektedir. Artık ne 20. yüzyılda kurulan dengeler ne de halklar üzerinde süren binlerce yıllık baskı düzeni sürdürülebilir. Bu açıdan çıkarları çelişen ve amaçları farklı olan bu güçler arasındaki mücadele sadece Ortadoğu'da yeni siyasal dengeler ve statüyü ortaya çıkarmayacak, dünya siyasi dengelerini ve dünyanın siyasi, toplumsal ve kültürel olarak nasıl bir yöne evrileceği de bu savaşın sonucunda belirlenecektir.

Üçüncü Dünya Savaşı sadece egemenler arasındaki ilişkileri, dengeleri belirleyen bir sonuç ortaya çıkarmayacaktır. 5 bin yıllık devletçi, birkaç yüzyıllık kapitalist modernite sistemini gerileten halkların iradesi ve bu temelde Demokratik Uygarlık güçlerinin de siyasi dengeler ve gelişmelerde etkisi olacağı yeni bir dönem başlayacaktır. Artık ağırlıklı olarak, egemen güçlerin kendi aralarında süren dünya savaşı ve bunun sonucunda belirlenen siyasal dengelerin kurulması dönemi geçmiştir. Halkların siyasi mücadeleyi etkilemede Birinci ve İkinci dünya savaşları döneminden hem nitelik hem de kapsam olarak farklı bir düzeyde halkların iradesinin etkili olacağı yeni bir döneme girilecektir.

Hegemon güçler, işbirlikçileri olmadan bölgede etkili olamaz

Küreselleşen kapitalizm ve tüketim toplumunun geliştirilmesi dünyanın her alanının derinliğine kapitalizme açılmasını gerektirir. ABD ve Avrupa petrol gelirlerinin de yoğun olduğu Ortadoğu'nun kapitalizme açılmasını istemektedir. Yeni Dünya Düzeni ve Büyük Ortadoğu Projesi bunu amaçlıyordu. Ortadoğu'nun sadece kendi iktidar hakimiyetini düşünen siyasi aktörlerin yerine, sisteme entegre olan iktidarlar istemektedir. Bu yüzyılın hegemon kapitalist güçleriyle bölge iktidarlarının plan ve hedefleri arasında öncelikleri konusunda farklılıklar var. Örneğin Kürt sorununda farklılıkları var. Türk devletinin politikalarında olduğu gibi Kürtleri tümden yok etme hedefi varken, hegemon güçler diğer işbirlikçiler gibi Kürt işbirlikçiliği üzerinden bölgede egemenliklerini sürdürmek istiyor. Bu zaman zaman kapitalist modernite-hegemon güçler ile Türkiye arasında bazı sorunlar yaratsa da özgürlük ve demokrasi güçlerine karşı ortak tavır takınıyorlar.

ABD ilkönce Ortadoğu'da ağırlığını koyarak, kapitalist modernite sisteminin tek hegemonik ve düzenleyici gücü olmak istedi. Ancak kapitalist modernite sisteminin kendi iç mücadelesi Ortadoğu'ya yansıdı. Rusya ve Çin de Ortadoğu'daki siyasi ve ekonomik alanda var olmak istediler. İran ve Suriye üzerinden varlıklarını güçlendirdiler. Bu açıdan iki kutuplu soğuk savaş döneminden sonra ABD'nin hakimiyetindeki kapitalist modernite sistemi durumu aşılmıştır. Üçüncü Dünya Savaşı, bir yönüyle de kapitalist modernite güçlerinin kendi aralarında mücadele ve uzlaşma biçiminde sürmektedir. Karşıt iki kutup olmayacak ama çıkarlarını uzlaştıracaklardır. Aralarında mücadele ve uzlaşma iç içe sürekli olacaktır. Kuşkusuz tüm kapitalist modernite güçler ve işbirlikçileri halkların mücadelesi karşısında ortak tutum göstereceklerdir. Halkların uyanışını hem hegemonik güçler hem de bölge egemen güçleri görüyor. Bu nedenle birlikte bu yükselişi durdurmaya çalışıyorlar. Hegemon güçler işbirlikçileri olmadan, bölgede etkili olamaz. İşbirlikçiler de onların destekleri olmadan, halklar üzerinde egemenlik kuramazlar. Bu açıdan aralarındaki çelişkiler geçici ve konjonktüreldir, bütünlüklü hareket etmeleri ise süreklidir.

Artık halkların mücadelesi ve iradesi de devrededir

Bir kere şunu vurgulayalım: Üçüncü Dünya Savaşı bugün Ortadoğu merkezli sürdüğü için savaşın kısa sürmesi beklenmemelidir. Ortadoğu'da yeni dengeler ve statünün kurulması zaman alacaktır. Bu açıdan 'Kısa sürede dengeler oturacak ve bazı çözümler olacak' beklentisi yanılgıdır. Erken çözüm bekleyenler mücadeleden kaçınırlar. Erken çözüm olamayacağına göre Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı'nın sonucunun ne olacağını bundan sonraki mücadeleler belirleyecektir.

Ortadoğu'daki bölgesel egemen güçlerin konumu Afrika, Güney Amerika ya da Asya'nın başka köşesindeki gibi değildir. Devlet, iktidar ve tarihsel temelleri güçlüdür. Deneyimleri vardır. Bu nedenle tümden hegemonik güçlerin istediği şekillenmeye uğratılamazlar.

Kapitalist modernite sisteminin parçası olurlar, ama kendi iktidar ve somut konumlarının da güçlü olmasını isterler. Kendi egemenlik alanlarının da fazla olmasını arzularlar. Bu açıdan bölgesel iktidar güçleri eskisi gibi kalamazlar. Çünkü dış güçlere ihtiyaç duyarlar. Bu nedenle kapitalist modernite sistemine entegre olacaklardır. Ancak diğer kıtalar ve coğrafyalardaki işbirlikçilerden daha fazla kendilerine hareket sahası ve imkanı da bulacaklardır.

Dünya dengelerinin kurulmasında Ortadoğu'nun hala önemli bir konuma sahip olması burada egemenler arası ilişkinin daha kapsamlı ve derin olmasını beraberinde getirmektedir. Öte yandan halkların uyanışı ve ayağa kalkması da bu ilişkilerin karakterine etkide bulunmaktadır. Ortadoğu'da 'halkların zamanı' güçlü biçimde devreye girmektedir. Ortadoğu halkları binlerce yıllık iktidar ve devlet baskısından bunalmış, buna karşı özgürlük ve demokrasi arayışına girmiştir. Öte yandan Ortadoğu'da toplumsallık değerleri çok güçlü olduğu için kapitalist modernitenin maddiyatçı değerleri ve bireyciliği hakim kılmasına, toplumcu manevi değerlerle karşı çıkmaktadır. Ortadoğu halklarının direnişi hem devletçi-iktidarcı sisteme hem de bunun son temsilcisi kapitalist moderniteye karşıdır. Kürt halkının ayağa kalkışında bu açıkça görülmektedir. Ortadoğu'nun toplumcu değerleri ve bu yönlü kültürü bugün Ortadoğu halklarının mücadelesine güç vermektedir. Her ne kadar kadın üzerinde egemenlik kat be kat artırılmış olsa da, neolitiğin yaratıldığı coğrafya olan Kürdistan'da gelişen kadın özgürlük mücadelesi Ortadoğu'da gelişen toplumun özgürlük mücadelesini güçlendirmektedir. Ortadoğu'da kadın, toplumcu değerler üzerinden özgürlük mücadelesini yürüterek, dünyadaki kadın özgürlük mücadelesinin de öncüsü haline gelmektedir.

20. yüzyıldaki siyasi dengeler ve kurulan statüko dağıldı. Kapitalist modernite güçleri işbirlikçileriyle yeni bir Ortadoğu düzeni kurmak istiyorlar. Ancak Ortadoğu'daki yeni siyasi dengeler sadece egemen güçlerin kendi aralarındaki mücadele ve bölgedeki işbirlikçileriyle kurulamaz. Artık halkların mücadelesi ve iradesi de devrededir. Halklar kendi iradelerinin dikkate alınmadığı yeni dengeleri ve statüleri kabul etmeyeceklerdir. Bunu Kürtler ve Araplar başta olmak üzere Ortadoğu'daki tüm halklar ve inançlar göstermişlerdir. Belki Kürtler dışında yeterli bir öncülüğe sahip değiller. İdeolojik ve politik doğrultuda özlemlere cevap olacak bir durum söz konusu değildir. Ancak Önder Apo'nun kadın özgürlükçü ve devleti esas almayan demokrasi anlayışı tüm Ortadoğu halklarını etkilemektedir. Rojava Devrimi ve kurulan Demokratik Konfederal toplumsal ve siyasal sistem de halkların özlemlerini ve mücadelelerini etkilemektedir.

Erken iktidar hastalığı ve erken çözüm anlayışı içine girilmemelidir

Halkların bu uyanışı ve özlemleri dikkate alınmadan Ortadoğu'da yeni bir toplumsal ve siyasal sistem kurulamaz. Bu açıdan ya Ortadoğu'da halkların tüm özlemlerine cevap olacak bir demokratikleşme gerçekleşecek ya da halkların mücadelesi kesintisiz sürecektir. Devlet ile demokrasinin, demokratik kurallar içerisinde var olduğu, mücadelenin de demokratik kurallar içerisinde yürütüldüğü bir toplumsal ve siyasal sistem kurulacaktır. Bu gerçekleşmezse halklar mücadele edecek, öngördükleri demokratik sistemi kuracaklardır. Ancak büyük olasılıkla ortaya çıkacak olan devletlerle demokrasinin yan yana olduğu bir demokratik sistem ve demokratikleşme döneminin süreceği bir siyasi denge ve statünün kurulmasıdır. Yani halklar dikkate alınmadan yeni bir Ortadoğu düzeni kuramayacaklardır.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü Ortadoğu'da halklar arzuladıkları özgür ve demokratik yaşama, sisteme kavuşmak için her şeyden önce bu mücadelenin süreceğini bilerek, erken iktidar hastalığı ve erken çözüm anlayışı içerisine girmemelidir. Halkların mücadelesi için en büyük zaaf ve tehlike budur. Halklar iktidar olma anlayışını bırakmalıdır. Halkın güç olması iktidar ve devletle değil, demokrasiyle olur.

Ortadoğu'da siyasal mücadele verilirken hegemonik güçler ve işbirlikçi bölge güçleri arasındaki çelişkilerden yararlanılabilir. Ancak siyasi gücün, toplumu örgütleme ve mücadele ile sağlanacağı unutulmamalıdır. Özellikle Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında kazanımlar, mevcudu koruma ile savunulamaz. Örgütlenme ve mücadelenin sürekli kılınacağı bir anlayış ve duruşa ihtiyaç vardır. Hem Kürdistan'daki hem de Ortadoğu'daki mücadeleye bütünlüklü bakmak gerekir. Böyle bir bakış olursa o zaman Kürdistan'ın bir parçasındaki mücadeleyle Ortadoğu'daki herhangi bir ülkedeki mücadele de doğru yürütülür. Gelişme böyle yaratılır.

Mücadelenin başarısı için zihniyet çok önemlidir. Bu açıdan demokrasi anlayışı da tüm farklı etnik ve dinsel toplulukların özgür yaşamasını esas almalı, örgütlü, demokratik topluma dayalı yerel demokrasiyi ve kadın özgürlüğünü programının olmazsa olmazları olarak görmelidir. Bu ilkeler çerçevesinde görüş farklılıkları da olsa tüm demokratik güçler ilişki ve ittifak içerisine girmelidir. İktidarcı, otokratik, devletçi güçlere karşı, toplumcu demokrasiden yana olan bu güçler, ittifak ve ortak mücadele içerisinde olmalıdırlar.

İktidarcı-devletçi güçlere karşı mücadele ancak toplum örgütlendirilerek yapılabilir. Bunun için de köy, mahalle ve sokak örgütlenmeleri önemlidir. Tabandan örgütlenme olmalı, toplum; söz ve karar gücü olmalıdır. Kararları bir merkezden veren toplumsal ve siyasal örgütlenmeler, iktidarcı-devletçi güçlere karşı mücadelede zayıf kalırlar. Çünkü böyle örgütlenmelere toplum rağbet etmez.

Ortadoğu'da siyasal mücadele verilirken hegemonik güçler ve işbirlikçi bölge güçleri arasındaki çelişkilerden yararlanılabilir. Ancak siyasi gücün, toplumu örgütleme ve mücadele ile sağlanacağı unutulmamalıdır. Özellikle Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında kazanımlar, mevcudu koruma ile savunulamaz. Örgütlenme ve mücadelenin sürekli kılınacağı bir anlayış ve duruşa ihtiyaç vardır.

Hem Kürdistan'daki hem de Ortadoğu'daki mücadeleye bütünlüklü bakmak gerekir. Böyle bir bakış olursa o zaman Kürdistan'ın bir parçasındaki mücadeleyle Ortadoğu'daki herhangi bir ülkedeki mücadele de doğru yürütülür. Gelişme böyle yaratılır. Kazanımlar böyle bir anlayışla korunur. Tek tek ülkelerdeki demokratikleşme temelinde tüm Ortadoğu'daki demokratikleşmeyi sağlama perspektifi de olmalıdır. Çünkü bölgedeki demokrasi düşmanı güçler, birbirinden beslenmekte ve güç almaktadır. Özellikle Türkiye sadece Kürt düşmanlığında değil, demokrasi düşmanlığında da öncülük yapmaktadır. Bu açıdan Kürtler dışındaki demokrasi güçleri de Türkiye'deki demokrasi düşmanı iktidarlara karşı tutum almalıdır.

Irak'ta eylem yapan halkın talepleri karşılanmalı, Kürtler demokratikleşmede rol oynamalıdır

Ortadoğu'da siyasi istikrarsızlık ve savaş sürdüğü gibi Irak'ta da siyasal mücadele sürmektedir. Siyasi dengeler ve sistem Irak'ta da oturmamıştır. Bir anayasa oluşturulmuştur. Bu yeni toplumsal ve siyasi aktörleri ortaya çıkarmıştır. Demokratik örgütlenme ve mücadele zamanı ve ortamını yaratmıştır. Ancak Irak'ta demokratik bir sistem oturmamıştır. Sorunların varlığı, siyasal mücadele ve çekişme bu nedenle sürmektedir. Demek ki demokratik bir anayasa yazmak ve biçimsel olarak kurumlarını var etmek yetmiyor. Özbiçim uyumunun örtüşmesinin sağlanması gerekiyor.

Irak çok inanç ve etnik yapılı bir ülkedir. Bu açıdan farklılıkların özgürlüğünü güvence altına alan bir demokratik sistem olmalıdır. Öte yandan iktidarcı-devletçi sistemin ortaya çıktığı bir coğrafyadır. Bu açıdan tarihi derinlikleri olan bu iktidarcı, devletçi, despotik zihniyetin geriletilmesi açısından toplumun içinde ve güç sahibi olacağı bir demokratikleşme olması gerekir. Bunun için de örgütlü demokratik toplumun güçlenmesi gerekir. Yoksa biçimsel olarak demokratik kurumlar var denilse de iktidarcı, devletçi, otoriter eğilimler depreşir. Özcesi Irak'ta tüm sorunların çözümünün ilacı örgütlü, demokratik topluma dayalı demokrasidir. Irak'ta siyasal istikrarın sağlanamaması ve halkın ayaklanması da bu yönlü demokrasinin yaratılamamasından kaynaklanmaktadır. Kuşkusuz dış güçler de Irak'ı karıştırmak istiyor. Halk hareketlerini kendi amaçları için yönlendirmek istiyorlar. Halkın isteğini, ayağa kalkışını ayrı; bazı güçlerin bu hareketleri kullanmak istemesini ayrı değerlendirmek gerekir. Yoksa doğru sonuçlara varamayız. Dış güçlerin halkın özlemlerini kendi amaçları doğrultusunda kullanmasının önüne geçmek için de demokratikleşmeyi geliştirmek gerekir. Yoksa dış güçlerin müdahalesi de bitmez, istikrarsızlık da son bulmaz.

Ayağa kalkan halkın çoğunluğu Şii'dir. Şii halkın bu kadar rahatsızlığı varsa Sünni kesimin daha fazla vardır. Sünni toplumunun özlemlerini DAİŞ çarpıttığı ve saptırdığı için, halen DAİŞ'in yarattığı durumun ortaya çıkardığı sonuçlar ve travma aşılamamıştır. Dolayısıyla hem rahatsızlıklarını ortaya koyan Şii toplumun hem de rahatsızlıklarını ortaya koyamayan Sünni toplumun, mevcut siyasi sistemi sahiplenmesi ve Irak'ın bütünlüğünün güçlenmesi için demokratikleşme adımlarının atılması şarttır. Demokratikleşmede adımlar geciktikçe Irak'ın ödeyeceği bedeller daha da ağırlaşabilir. Irak'ta sağduyu çağrıları yapılmaktadır. Bu yaklaşım gerekli ama sadece bu tür çağrılarla mevcut siyasi durumu aşmak mümkün değildir. Halkın taleplerinin karşılanması önemlidir. Belki ekonomik sorunlar hemen istenilen düzeyde çözülemez ama demokratikleşme adımları hemen atılabilir. Zaten o zaman halkın talebi olan yolsuzlukların önüne yapısal olarak geçme durumu ortaya çıkar. Yoksa demokratik sistem gelişmezse, yolsuzluk yapanlar görevlerinden alınsa, cezalar da verilse sorun çözülmez, yarın başkaları yolsuzluklar yapar.

Kürtlerin sorunları da Irak'ın demokratikleşmesiyle çözülür. Irak bazı kaygılarını Kürdistan'ın statüsünde daraltma yaparak gideremez. Kürtlerin Irak bütünlüğü içerisinde kalmasının ve kopmaz parçası haline getirmenin yolu da Irak'ın demokratikleşmesi ve demokratik adımları atmaktan geçer. Irak'ın farklı inanç ve etnik toplulukların, Irak birliğinin güçlü parçası olmasının başka türlü sağlanacağını söylemek yanılgıdır. Irak devleti böyle bir yanılgı içerisine girmemelidir. Bu yaklaşım sorunları ağırlaştırmaktan başka bir sonuç vermez.

Başûr Kurdistan'ın siyasi güçleri de kazanımlarını korumak, özgür ve demokratik yaşamlarını güvenceye almak için Irak'ın demokratikleşmesini esas almaları gerekir. İktidarcı ve devletçi zihniyet Kürtlerin kazanımlarını korumaz. Özellikle Ortadoğu gerçeğinde kazanımların, özgür ve demokratik yaşamın, demokratikleşme dışında korunacağını sanmak, yanılgı olur. Bu açıdan Kürt siyasi güçleri Irak'ta ortaya çıkan siyasi kriz karşısında demokratikleşmenin geliştirilmesi dışında bir yaklaşımı göstermemeleri gerekir. Irak'ta bazı çevrelerin Kürtlerin siyasi kazanımlarını daraltma yaklaşımına tepkisel bir tutumla değil, demokratikleşmenin geliştirilmesi talebiyle karşılık vermelidir. Böylece hem Kürtlerin kazanımlarını güvenceye alma adımı atmış olurlar hem de Irak halklarıyla ilişki ve kardeşliği güçlendirirler. Tabii ki kazanımları savunmak Kürtlerin hakkıdır. Ancak bazı çevreler Kürt-Arap gerilimini ve kavgasını yaratmak ister. Aslında Kürt kazanımlarını daraltmak isteyenlerin böyle bir amacı vardır. Bu amacı boşa çıkarmak, Irak'ın demokratikleşmesinde rol oynamakla olur. Tabii ki bunun için Kürtlerin en başta Başûrê Kurdistan'da demokratik siyasete dayalı demokratikleşmeyi geliştirmeleri gerekir. Kürtlerin birliği ve güçlenmesi, Başûr'da demokratikleşmeyi birlikte geliştirerek sağlanır. Kürtler Başûrê Kurdistan'da demokratikleşmeyi geliştirirse hem Irak'ta demokratikleşmeyi geliştirmede rol oynarlar hem de Irak'taki siyasi sistem içerisinde ağırlıkları daha fazla artar.

Ortadoğu'da siyasal mücadele verilirken hegemonik güçler ve işbirlikçi bölge güçleri arasındaki çelişkilerden yararlanılabilir. Ancak siyasi gücün, toplumu örgütleme ve mücadele ile sağlanacağı unutulmamalıdır. Özellikle Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında kazanımlar, mevcudu koruma ile savunulamaz. Örgütlenme ve mücadelenin sürekli kılınacağı bir anlayış ve duruşa ihtiyaç vardır. Hem Kürdistan'daki hem de Ortadoğu'daki mücadeleye bütünlüklü bakmak gerekir. Böyle bir bakış olursa o zaman Kürdistan'ın bir parçasındaki mücadeleyle Ortadoğu'daki herhangi bir ülkedeki mücadele de doğru yürütülür. Gelişme böyle yaratılır.

Türk devletinin Ortadoğu'daki rolü her zaman işbirlikçiliktir

Suriye'nin durumu tüm Ortadoğu açısından önemlidir. Suriye'de siyasi olarak ağırlığını koyacak bir gücün, Ortadoğu siyasetinde etkili olmak için önemli bir köprübaşı tutacağı açıktır. Bu açıdan ABD, Suriye'de siyasi kriz çıkınca çeşitli güçlerle ilişki içinde Suriye'ye müdahale etmek istedi. İlk önceleri Türkiye ile ÖSO denen güçler üzerinde etkili olmak istedi. Ancak İhvani Müslimin'in etkili olduğu bu güçlerin, ABD çıkarlarıyla çelişkili olduğunu düşünüp, desteğini çekti. Eğit-Donat projesinden vazgeçildi. Ancak ABD, Türkiye üzerinden, Suriye'de etkili olma politikalarından vazgeçmedi. Diğer yandan Kürtlerle ilişki çerçevesinde Suriye'deki etkisini artırmak istedi. ABD hem Türkiye hem de Kürtlerle ilişkisini sürdürüp, Suriye'yi çıkarları doğrultusunda şekillendirmek istedi. Kürtler, DAİŞ'e karşı etkili mücadele verdiği için Fırat'ın doğusunda Kürtlerle kurduğu ilişkileri, Suriye'de etkili olmak için kullanmak istedi. Ancak ABD, Suriye'de TC ve Kürtlerle ilişkilerinde sorunlar yaşadı. Çünkü Türkiye ile Kürtlerin amaçlarını uzlaştırması mümkün değildi.

Türkiye, Kürtlerin Suriye'de bir siyasi kazanım ve statü kazanmasını kabul etmiyordu. Bu nedenle Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'de oluşan demokratik sisteme düşmanlığı bırakmadı. Kürtlerin tüm kazanımlarını ortadan kaldırmayı dayattı. TC'nin Kürt inkarcılığı, ABD'nin Türkiye ve Kürtleri birlikte Suriye politikalarında kullanma politikalarının yürüyemeyeceğini ortaya koydu. Çünkü Türkiye'nin kendi içinde Kürt sorununu çözmeden diğer parçalar da Kürtlerin kazanımlarını kabul etmesi mümkün değildi. Bu açıdan Türkiye içerisinde Kürt sorununun çözümü için Türkiye'ye baskı yapılmadan, ABD'nin Türkiye ile Kürtleri birlikte Suriye'de kullanma politikasını, yan yana getirmesi söz konusu olamazdı. Bakur'da Kürt sorunu çözülmeden, Türkiye'nin Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'de Kürtlere düşmanlığından vazgeçebileceği düşüncesi de bir yanılgıydı. Sonuçta Türkiye, Rojava'daki demokratik sisteme düşmanlıkta ısrar edince ABD, NATO müttefiki Türkiye'nin işgaline yol verdi. Türkiye'nin Fırat'ın batısındaki varlığı da ABD desteğiyle ayakta kalıyor. ABD yönetimi ve karar alıcıları Suriye'de Türkiye üzerinden etkili olamadıkları için bu işgale onay verdiler. Kürtler, DAİŞ'e karşı mücadelede en etkili aktör olduğundan, Kürtleri tümden bırakma durumuna da düşmemek için Kürtleri tümden bırakmadıkları mesajı veriyorlar. Kürtlere yönelik söylemleri kamuoyuna yöneliktir. Ancak temel politikaları ise Türkiye ile yürüttükleridir. Kürtleri, Türk devleti üzerinden terbiye etme, kendilerinin her dediğini kabul eder hale getirme politikasını yürütürken, Türkiye'nin Kürtler konusundaki politikalarını bildiklerinden, Türkiye'ye destek vererek, kendi politikalarını kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bu politikayı hem Rusya hem de ABD yürütüyor. Suriye üzerindeki mücadelesinde Kürtleri kurban ediyorlar.

Suriye üzerinde mücadele var. ABD ve Rusya kapitalist-modernist güçlerdir. Bunların ahlak, vicdan, özgürlük, demokrasi gibi değerleri yoktur. Bu açıdan bu güçlerin, Kürt halkı açısından olumlu bir yaklaşım içerisinde olmaları düşünülemez. Kürtler, direnişleriyle bunların oyunlarını bozabilirler. Kürtler, mücadele ettiğinde bunların hem Kürtleri kullanma hem de Türkiye'yi kullanma politikaları

boşa çıkarılabilir. ABD ve Rusya, Türkiye'yi kullanmaya devam edeceklerdir. Türk devletinin Ortadoğu'daki rolü her zaman işbirlikçiliktir. Rusya açısından Türkiye'yi kullanma sınırı vardır ama ABD, Türkiye'yi sürekli kullanacak ilişki ve imkanlara sahiptir. Ancak Kürtler direnir ve dünya halkları da bu direnişi güçlü bir biçimde desteklemeye devam ederse ABD ve Rusya'nın, Türkiye'yi çıkarları doğrultusunda kullanma politikaları sonuçsuz bırakılabilir.

Türk işgali hiç kimsenin beklemediği ters sonuçlar doğurabilir

Sömürgeci-soykırımcı faşist Türk devletinin Suriye'de geliştirdiği bu işgaller, Suriye'de istikrar ve barışın uzak olduğunu gösterir. Bu işgaller boşuna yapılmıyor. Bir amacı Kürtlerin kazanımlarını ortadan kaldırmaksa diğer amacı da Suriye üzerinde etkin olmaktır. Türkiye'nin etkin olması, ABD'nin çıkarına düşünülmektedir. Hesap budur. Bu hesabın doğruluğu-yanlışlığı sonra ortaya çıkacaktır. DAİŞ'in başka bir yüzü olan TC'nin etkisi daha sonra her siyasi güç için başa bela olabilir. ABD ve Avrupa, TC işgalini kendi çıkarları için kullanmak istiyorlar ama kaygıları da vardır. TC'nin bu işgalini Rusya esas olarak kabul edemez. Taktik olarak izin vererek Türkiye'yi ABD ve NATO karşısında kullanmayı hesaplıyor. Bu hesabın Rusya, Suriye ve İran'ı çok zorlama ihtimali yüksektir. Bu açıdan Türkiye'nin Rusya, İran ve Suriye ile karşı karşıya gelme durumu yaşanabilir. Çünkü Türkiye'nin şu anda Suriye'de kurduğu ilişkiler ve kullandığı çeteler mutlaka Suriye, Rusya ve İran'la çatışma içine gireceklerdir. Bu işgal giderek tüm güçler için ciddi sorunlar yaratabilir. Türkiye sahada 'konumum şöyle güçlendi, isteklerimi kabul ettirmek için bu konumlanmamı kullanırım' isteği ve hesabı içinde olsa da birçok gücün çıkarının iç içe girdiği ve halkların işgale karşı direneceği düşünüldüğünde bu işgal, Türkiye'nin hesaplarının tersine, Türkiye için ağır siyasi sonuçlar yaratabilir. AKP-MHP faşizmi, Kürt düşmanlığını ve iktidarını ayakta tutmak için yürüttüğü politikalar, Ortadoğu'nun karmaşık politik ortamında içinden çıkamadığı bir tuzak haline gelebilir. Bunun öyle olma ihtimali yüksektir. Türkiye'nin Suriye ve Ortadoğu'da bir kukla gibi oynatılma konumuna düşmesi de mümkündür. Özcesi; Türkiye'nin işgalinin hiç bir gücün hesaplamadığı biçimde ters sonuçlar doğurması mümkündür.

Ortada ne ateşkes ne de bir çözümü hedefleyen anlaşma vardır. Kürtler ve Kuzey Suriye halklarına teslimiyet dayatılmaktadır. Bu nedenle halklar bu işgali kabul etmiyor ve direnmektedir. Rojava topraklarına giren Türk zırhlı araçlarının halk tarafından taşlanması, halkın göğsünü siper ederek direnmesi yine Asurilerin yoğun olarak yaşadıkları Til Temir alanı ve M4 anayolu hattında YPG-YPJ ve QSD'nin direnmesi Kuzey-Doğu Suriye halkının direndiğini ve direneceğini göstermektedir.

DAİŞ, Türkiye adına savaşıyordu

Türkiye'nin, DAİŞ ile ilişkisi çok eskidir. Irak El Kaidesi'yle ilişkileri vardı. AKP iktidarı mezhepçilik yaparak, Sünniler üzerinden Irak'ta etkili olmak istiyordu. El Bağdadi önce Irak El Kaidesi'nin lideriydi. Sonra DAİŞ'i kurdu. Türkiye MİT üzerinden başından itibaren DAİŞ ile ilişkiliydi. DAİŞ, Suriye'de etkili hale geldikten sonra, Türkiye adına savaş yürüttü. Bu nedenle esas savaşını Kürtlere karşı yürüttü. Kürt düşmanlığında öncü Türkiye'dir. Kim Kürtlere karşı savaş yürütüyorsa o Türkiye'nin ittifakıdır. Türkiye tarafından desteklenmektedir. Türkiye adına savaşmaktadır. DAİŞ'in, Irak ve Suriye'de Kürtlere karşı savaşı bu gerçekliği açıkça ortaya koymuştur. Yine DAİŞ'in 2015 yılında Türkiye'de AKP muhalifi güçlere saldırması bile DAİŞ-AKP, dolayısıyla Türkiye ilişkilerini göstermektedir. AKP iktidardan düşseydi DAİŞ en büyük destekçisini ve müttefikini kaybedecekti. Bu nedenle AKP'nin iktidarının sallantıya girdiği 2015 yılında Kürt halkına, demokrasi güçlerine ve sosyalist hareketlere saldırmıştır. Öte yandan binlerce DAİŞ'li, Türkiye üzerinden Suriye ve Irak'a geçmiştir. DAİŞ, Suriye'de çıkardığı petrolü Türkiye'ye satmıştır. Altın ticaretini de Türkiye üzerinden yapmıştır. Büyük ihtimalle altın paraları da Türkiye'de bastırmıştır. Tüm bunlar Türkiye-DAİŞ ilişkilerini çok açık bir biçim de gözler önüne sermektedir. En son ve açık kanıtı ise Bağdadi'nin, ailesinin ve yardımcılarının Türkiye'nin kontrolündeki alanlarda ortaya çıkmasıdır. DAİŞ'in arkasında başka güçler olsa da DAİŞ'in pratikleşmesinde esas rolü Türkiye oynamıştır.

Bağdadi Türkiye'deydi ve korunuyordu

Rakka'nın, QSD güçleri tarafından özgürleştirilmesinden sonra bize tam doğrulayamadığımız bir bilgi geldi. Bağdadi'nin Türkiye'de korunduğu söyleniyordu. Irak ve Suriye'de DAİŞ daralınca Bağdadi'nin alan değiştirmek istemesi akla yatkındı. Ama bu bilgiyi netleştirecek imkanımız yoktu. Şimdi anlaşılıyor ki bu bilgi doğruymuş. Türkiye sınırları içinde olmasa da Türkiye'nin hakim olduğu alanda kalıyormuş. DAİŞ liderinin İdlip'te kalmasını Türkiye'nin bilmemesi mümkün değildir. Aksine Tayyip Erdoğan ve 'sır küpü' Hakan Fidan'ın bilgisi dahilinde İdlip'te koruma altına alınmıştır. Zaten eşi 1 yıl önce Türkiye'de koruma altına alınmıştı. Öyle gözaltına alınması yoktur. Eğer DAİŞ'e karşı bir tutumları olsaydı, Bağdadi'nin eşinin yakalanmasını önceden açıklarlardı. Anlaşılıyor ki Bağdadi'yi bir de eşini, akrabalarını ve yardımcılarını denetimlerinde tutarak kullanıyorlarmış. Hiç bir güç, DAİŞ gibi dünyada teşhir olmuş ve insanlık düşmanı görülen bir güçle siyasi nedenlerle ilişkilenmez. Bu ilişkilenmede ideolojik yakınlık da bulunmaktadır. Zihniyet kardeşliği söz konusudur. Biz daha önce DAİŞ'in esas halifesinin Tayyip Erdoğan olduğunu söylemiştik. DAİŞ, Türkiye tarafından kullanılan bir enstrümandır. Aslında bunu tüm dünya biliyor. Ancak ilişkilerinde çıkarları olduğundan ve Türkiye'nin bu zayıf karnını kullanmak istediklerinden gerçekleri açık söylemiyorlar. Tayyip Erdoğan'ın içeride ve dışarıda her türlü kirli ilişkiye girerek, kendini ayakta tutmak istemesinin nedeni, DAİŞ'ten dolayı sanık sandalyesine oturma korkusudur. Tabii ki Kürt soykırımı konusunda da sanık sandalyesine oturma korkusu da bilinmektedir. Tayyip Erdoğan, DAİŞ'i kullanarak amacına ulaşacağını sanıyordu ama hesapları tutmadı. Şimdi DAİŞ ilişkisi, boynundaki değirmen taşı haline gelmiştir. Sürekli "DAİŞ'e karşı en fazla biz mücadele ediyoruz" diyerek bu durumdan kurtulmaya çalışsa da bu durumdan kurtulması zordur.

Bağdadi'nin Türkiye sınırına yakın, Türkiye'nin kontrol ettiği bir yerde barınmasının nedeni Türkiye ilişkisidir. Türkiye'nin bu gerçeği ters yüz etmesi ve farklı biçimde izah etmesi mümkün değildir. "Rojava'da tutuklu tüm DAİŞ'liler ve ailelerini Türkiye'ye gönderin" demişlerdir. Zaten bir kısmı da Baxoz ve Hecin kentleri ele geçmeden önce çeşitli yollardan Türkiye'ye kaçmışlardı. DAİŞ üyeleri Suriye içindeki bazı ilişkiler vasıtasıyla yine insan kaçırma işiyle uğraşan şebeke üzerinden Türkiye'ye geçmişlerdir. Neden başka ülkeleri değil de Türkiye'yi tercih ediyorlar? Çünkü DAİŞ, kendisi için tek güvenli barınma yeri olarak, Türkiye'yi görüyor. Türkiye zaman zaman bazı DAİŞ'lileri tutuklasa da bunu yapmalarının nedeni DAİŞ ile olan kapsamlı ilişkilerini örtmek amaçlıdır. Ancak hiç kimse Türkiye'nin bu oyunlarını ciddiye almamıştır.

Erdoğan, DAİŞ'i Osmanlılardaki Akıncılar gibi kullanıyor

Rojava Devrimi'nin dünyada yarattığı etkiler çok büyüktür. Tüm dünya halkları için 'Farklı bir dünya, farklı bir yaşam mümkündür' hedefini pratikleştirmiştir. Zaten Kobanê direnişiyle Rojava Devrimi enternasyonal bir karakter kazanmıştı. Birçok sosyalist, demokrat kadın ve erkek Rojava'ya gelmiş, DAİŞ ve Türk devletinin saldırılarına karşı, Rojava devrimcileriyle birlikte omuz omuza savaşmış ve şehit düşenler olmuştur.

Türk devletinin işgaline karşı gösterilen direniş daha ilk haftasında önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. ABD, Türkiye anlaşmasıyla bu direnişin etkisi kırılmak istenmişse de istenilen sonucu alamamışlardır. Kürt halkı ve tüm Avrupa yapılan anlaşmanın bir ateşkes olmadığını, Türkiye'nin işgalini ve saldırılarını meşrulaştıran bir adım olduğunu görmüş, demokrasi ve Kürt düşmanlığına dönüşen Türk devletinin saldırılarına karşı tüm insanlığın desteği sürmeye devam etmiştir. ABD yetkililerinin, "ateşkes sağlandı" açıklamalarının gerçeği yansıtmadığı kısa sürede görülmüştür. Türkiye bu anlaşmaya dayanarak saldırılarını sürdürmektedir. DAİŞ zihniyeti ve DAİŞ'in yenilgisinden sonra Türkiye'nin denetiminde olduğu alanlara, hatta Türkiye'ye geçen DAİŞ'liler de bu saldırılarda yer almışlardır. Koalisyon güçlerinin desteğiyle DAİŞ'i yenilgiye uğratan Kürtlerden ve Kuzey Suriye halklarından intikam almaya çalışılmaktadır.

Bilindiği gibi Erdoğan ve AKP iktidarı Yeni Osmanlıcılık iddiası ve hayallerini gerçekleştirmeyi amaçlamaktadır. Osmanlılar da Akıncılar diye bilinen tecavüzcü, talancı, katiller sürüsü vardı. Osmanlı bir yere saldırmadan önce bu Akıncıları gönderiyor, orada her türlü insanlık dışı saldırıları geliştiriyor, talan ediyor, kadın-erkek, çocuk, genç, yaşlı demeden tüm topluma tecavüz ediyor, insanları öldürüyor bu şekilde işgal edilecek toplum ve alanlara korku salarak, direnme iradelerini kırılmak istiyordu. Ondan sonra da Osmanlı ordusu harekete geçerek, işgali geliştiriyordu. Şimdi soykırımcı-sömürgeci faşist Türk devleti ve onun faşist şefi Erdoğan'ın da bu taktiği izlediği ortadadır. DAİŞ, El Nusra artığı çeteleri Rojava'ya ve Kuzey-Doğu Suriye'ye saldırtmaktadır. Bu çetelere Milli Ordu adını vermektedir. Kuşkusuz ki bunlar Erdoğan'ın ve Türkiye'nin milli ordusudur. Osmanlı'daki Akıncılar gibi bu insanlık dışı DAİŞ ve El Nusra çeteleri Türk ordusu içine dahil edilmiş, milli ordularının bir parçası yapılmış ve tecavüz, katliam, talan gücü olarak kullanılmaktadır. Erdoğan'ın bu talancı, tecavüzcü, katliamcı yeni Akıncılarını sadece Rojava'da ve Kuzey-Doğu Suriye'de değil, Kürdistan'ın diğer parçaları başta olmak üzere tüm Ortadoğu ve dünyada da kullandığı, kullanmak istediği herkes tarafından görülmelidir. TC'nin ve Erdoğan'ın Libya'da, Suriye'de, Irak'ta, Mısır'da yaptıkları biliniyor. Yine başta Avrupa ülkeleri olmak üzere, dünyanın çeşitli yerlerinde DAİŞ adı altında masum sivil insanlara karşı yapılan saldırılar biliniyor. Erdoğan'ın Avrupa ülkelerini, "Kürtleri soykırıma uğratma konusunda bana destek vermezseniz, istediğimi yapmazsanız kapıları açarım" diye tehdit etmesi aslında bu gerçekliğin itiraf edilmesidir. Aslında 'kapıları açarım' derken sadece mültecileri gönderirim vs demiyor, şehirlerinizde, sivil insanlarınız içinde bombalar patlatırım, DAİŞ adı altında sizi hedef alırım diyor. Avrupa Birliği ülkelerinin bu gerçeği biliyor olmalarına rağmen, Erdoğan'ın ve onun çete örgütlenmesi olan DAİŞ'in bu tehditlerine boyun eğmesi, teslim olması Avrupa Birliği devletleri ve toplumu için utanç verici bir durumdur.

Türkiye'nin yaptığı işgalin önünü ABD açmış, Rusya da teşvik etmiştir

Soykırımcı-sömürgeci faşist Türk devleti ve çetelerinin Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'ye yönelik geliştirdiği işgalin önünü ABD açmış, Rusya da teşvik etmiştir. Rusya ve rejim bu işgalin kendileri için tehlikeli olacağını görüp, tutum almış olsalar da, ABD kadar onlar da bu işgalin yaşanmasından sorumludurlar. Rusya, Türkiye'nin direniş karşısında zor duruma düşmesinden yararlanarak, Türkiye ile bir anlaşma yapmıştır. Rusya da ABD gibi bu anlaşmayı Kürtlerin sırtından yapmıştır. Rojava Kürdistanı'nın sınır hatlarında Türkiye'yi söz sahibi kılarak yine QSD'nin geriye çekilmesini sağlayarak hem Türkiye'nin talebini yerine getirme hem de Rojava ve Kuzey Suriye'yi kendi hedefleri için kullanmayı amaçlamıştır. Rusya, Kürtlere karşı Türk saldırganlığını kullanmak istemektedir. "Zaten dediklerimizi kabul etmezseniz Türkiye'ye yol veririz" demesi bunun açık kanıtıdır. Aslında hem Ankara hem Soçi anlaşmasında Kürtlere bu denildi. ABD'nin ve Rusya'nın mantığı da aynıdır.

Ancak Kürt halkı ve Kuzey-Doğu Suriye halkları, alanlarına ateşkes adı altında işgal harekatı yapılmasını kabul etmemiştir. Zaten Türkiye QSD'lilerin bazı yerlerden çekilmesine rağmen saldırılarını durdurmamıştır. Ortada ne ateşkes ne de bir çözümü hedefleyen anlaşma vardır. Kürtler ve Kuzey Suriye halklarına teslimiyet dayatılmaktadır. Bu nedenle halklar bu işgali kabul etmiyor ve direnmektedir. Rojava topraklarına giren Türk zırhlı araçlarının halk tarafından taşlanması, halkın göğsünü siper ederek direnmesi yine Asurilerin yoğun olarak yaşadıkları Til Temir alanı ve M4 anayolu hattında YPG-YPJ ve QSD'nin direnmesi Kuzey-Doğu Suriye halkının direndiğini ve direneceğini göstermektedir.

İşgalciler değil direnişçiler güçlü konumdadır

Direniş, Suriye ve Kuzey-Doğu Suriye'de esas gerçekliğin ne olduğunu tüm halklara ve siyasi güçlere de göstermektedir. Direniş, Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'de gerçekleşen işgalin çarpıtılarak farklı gösterilmesine izin vermemektedir. Halklar, işgalin demokrasi ve Kürt düşmanlığı olduğunu görüyor. Ortadoğu'daki demokrasi vahasının ortadan kaldırılmak istendiği görülüyor. Bu nedenle buradaki direnişe ve demokratik değerlere sahip çıkıyor. Bu savaşta işgalciler değil, direnişçiler güçlü konumdadır. Dünya halklarının dayanışmasından güç alan bu direniş karşısında işgalciler kaybetmeye mahkumdur. Rojava ve Kuzey Suriye'deki direniş tüm dünyayı aydınlatıyor. Halklara gerçeği ve doğruları gösteriyor. İlk toplumsallığın yaratıldığı neolitik devrimin yaşandığı coğrafyayı şimdi de Demokratik Uygarlığın beşiği haline getiriyor. Egemen güçler ile halkların ilk çarpıştığı coğrafyada yine toplum ve insanlık düşmanlarıyla toplum ve insanlık değerlerini korumak isteyenler arasında, toplumsal ve tarihsel bir mücadele sürüyor.

Dünya halkları da Ortadoğu halkları da bu gerçeği görüyor. Ortadoğu halkları bu direniş ortamında bilinçleniyor, kendi

olumlu tarihlerini ve değerlerini görüyorlar. Ortadoğu; Rojava Devrimi şahsında Rönesans'ını ve reformunu yaşıyor. Egemen güçler ve sömürgeciler tarafından, etrafına örülen kabuğu kırıyorlar. Rojava direnişi sadece Kürtlerin değil, tarihten bu yana demokratik uygarlık değerlerini yaşamış tüm Ortadoğu halklarının direnişidir. Dervişlerin, bilgelerin, peygamberlerin ruhları, özlemleri ve yarattığı değerler Rojava Devrimi şahsında yeniden ayağa kalkıyor. Kuşkusuz bunda Önder Apo'nun ideolojik, teorik çizgisi ve ortaya koyduğu Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nın büyük rolü var. Tüm bu demokratik toplumcu, özgürlükçü değerler böyle bir paradigma temelinde canlanıyor ve yeni bir yaşam haline geliyor.

Halkların dayanışması Kürdistan halkı açısından muazzam güç yaratıyor. Avukatsız halk olarak tanınan Kürtler şimdi en güçlü avukatına kavuşuyor. Kürt Halkı, insanlık ve demokrasi değerlerinin temsilcisi olarak tanınıyor. Kürt düşmanlığında öncülük yapan Türkiye ise, insanlık ve demokrasi düşmanı bir güç olarak teşhir oluyor. Böylece Kürtler görülmedik bir koruma kalkanına sahip oluyorlar. Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamının en büyük güvencesi bu oluyor. Kürtlerin özgürlük ve demokrasi güçlerinin en büyük güç kaynağı, halkların bu dayanışması oluyor. Bu dayanışma Kürtlerin stratejik dostları ve müttefiklerinin halklar ve demokrasi güçleri olduğunu gözler önüne seriyor. Özcesi Kürtler yüzyıldır ödedikleri bedellerin karşılığını alıyorlar. Kürtlerin mücadelesi ve ödediği bedeller karşılıksız kalmamış, en büyük kazanımla sonuçlanmıştır.

Örgütlü toplum ve direnişi esas almamak tehlikelerle karşı karşıya getirir

Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı sürüyor. Dünya savaşı demek her siyasi gücün tüm imkanlarını seferber ederek, dünyanın hegemon güçleri ve bölgesel egemen güçleri yeni dengelerle kendilerini güçlü kılmak isterler. Özellikle halkların böyle süreçlerde imkan ve fırsatlardan yararlanarak güçlenmesini istemezler. Çünkü onlar egemenliklerini ve yapacakları sömürüyü düşünürler. Bunları kaybetmek istemezler. Bu açıdan bu tür süreçler kazanma imkanlarını artırdığı gibi tehlikeleri de artırmaktadır. Öte yandan Ortadoğu dünyanın herhangi bir köşesi değildir. Dünya dengelerinin kurulduğu coğrafyadır. Bu açıdan böyle bir süreçte örgütlü olunmazsa, toplumlar birliğini sağlayamazsa, doğru ittifaklar yapmazsa her koşulda mücadele edecek bir irade ortaya konulmazsa; bırakalım yeni kazanımlar elde etmeyi, eldekilerini de kaybedebilirler. Bu süreçler çıkarların öne çıktığı süreçlerdir. Sürekli yeni ittifaklar kurulur, var olanlar dağılır. Bu açıdan süreci çok duyarlı bir şekilde yakından takip eden ve esnek politik öngörüye sahip olan bir yönetim tarzı gereklidir. Ancak bu türlü politika ve diplomatik ilişkinin de örgütlü topluma dayanarak ve mücadele ederek, anlamlı olacağı bilincinde olmak önemlidir. Kulağını şu diplomatik ilişki, bu siyasi ilişkiye kabartmak, esas güç kaynaklarımız üzerinde yoğunlaşmamak, örgütlü toplum ve direniş gerçeğini esas almamak, tehlikelerle karşı karşıya getirir.

Ortadoğu'da Türkiye hem Kürt düşmanlığında, hem de demokrasi düşmanlığında öncüdür. Kürtler ve tüm halklar bu gerçeği göremezlerse kazanımlarını koruyamazlar, özgür ve demokratik yaşam mücadelesini başarıya götüremezler. Kim bu saldırıların sadece PKK ya da Kürtlere karşı olduğunu sanıyorsa büyük yanılıyordur.

Hem tüm Kürtler hem de tüm halklara yönelik bir saldırı vardır. Bu açıdan demokrasi ittifaklarını geliştirmek, bunu kazanmanın şifresi olarak görmek gerekir. Tabi Kürtler açısından da demokrasi ittifakı ile Kürtler arası birliği, birlikte yürütmek ve her ikisini de sağlamak önemlidir.

Tehlikenin büyüklüğü kadar imkanların fazlalığı da görülmelidir

Şu gerçeği bir daha vurgulamak gerekir. Bakurê Kurdistan'da Kürt sorunu çözülmeden Kürdistan'ın hiç bir parçasında özgür ve demokratik yaşam kazanıldı denilemez. Bu açıdan Bakur'da yürütülen mücadele çok önemlidir. Bakur'daki mücadele tüm Kürdistan parçaları adına yürütülen bir mücadeledir. Türkiye'nin inkarcı ve soykırımcı gerçeği, Bakur'daki mücadeleyi bu konuma getirmiştir. Türkiye Üçüncü Dünya Savaşı koşullarından yararlanıp, Kürtleri soykırıma uğratmak istiyor. Birinci Dünya Savaşı'nda Ermeniler, Süryaniler, Rumlar-Pontuslular, İkinci Dünya Savaşı'nda Yahudiler, Üçüncü Dünya Savaşı'nda da Kürtler bu akıbete uğratılmak isteniyor. Savaşın, yıkımın sürdüğü ortamda Kürt soykırımı da kotarılmak isteniyor. Türkiye tüm siyasi, ekonomik, diplomatik ve askeri imkanlarını buna yöneltmiştir. 21. yüzyıl koşullarında bunu çok açık yaptığı için şimdi tüm dünya bu gerçeği görüyor. Dünyanın gördüğü tehlike bizim yaşam sorunumuzdur. Tehlike var olma-yok olma sınırındadır. Bölgenin sadece Kürt düşmanları değil, demokrasi düşmanları da Türk devletinin bu soykırımına destek veriyorlar. Hatta Avrupa'daki tüm demokrasi düşmanları da bu soykırıma destek veriyor. Bu açıdan tehlike büyüktür. Ancak Kürtlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesi dünyanın tüm özgürlük ve demokrasi güçleriyle Kürt soykırımını yapmak isteyenler ve destekçileri arasındaki mücadele haline geldiğinden bu da mücadelenin büyük kazanma imkanlarına sahip olduğunu göstermektedir. Önemli olan tehlikenin büyüklüğü yanında imkanların da fazlalığını görüp mücadeleyi geliştirmektir.

Örneğin şu anda soykırımcı-sömürgeci faşist Türk devleti ve AKP-MHP faşist iktidarı Bakurê Kurdistan'daki halkın belediyelerine kayyum atıyor, halkın iradesini gasp ediyor, Kürtleri özyönetimsiz bırakarak, soykırım politikalarını başarıya götürmeye çalışıyor. Buna karşı halkımızın ve seçilmişlerinin de mücadeleyi geliştirmeleri, tüm bu soykırım saldırılarını boşa çıkarmaları gerekir. Böyle bir mücadelenin zemini ve olanakları fazlasıyla vardır. Halkımız ve seçilmiş belediye başkanları, meclis üyeleri ve belediye çalışanları mücadele ederek, alternatif belediyeleri geliştirmelidir. Eğer belediyeleri yerel demokrasinin bir ayağı, organı olarak görüyor, o yerelde yaşayan halkın özyönetim iradesi olarak tanıyorsak; o zaman bu iradeyi ve iradenin vücut bulduğu yönetim organlarını oluşturmak için devletten veya herhangi bir güçten icazet almaya gerek yoktur. İcazeti halk verir ve halk alır. Bu açıdan halk kendi içinden kendi yönetimlerini seçerek kendi oluşturacağı alternatif belediyelerle ihtiyaç duyduğu tüm çalışma ve örgütlenmeleri geliştirmelidir. Bunun için binalara, mevki ve yetkilere gerek yoktur. Alternatif belediyeleri toplumsal yapının içinde yaratabilmelidir. Belediye başkanları ve meclis üyeleri halkın kendilerine verdiği bu görevi, emanet ettiği iradeyi topluma dönerek ve toplum içinde alternatif belediyeyi örgütleyerek yerine getirebilmeliler.

Aynı zamanda halkımızın ve seçilmişlerinin yaşamın tüm alanlarında ihtiyaç duyulan tüm kurumlaşmalarını devlet sisteminin dışında, toplumsal güçlerine dayanarak kurmaları bir tercihten de öteye zorunluluktur. Halkımız alternatif kurumlarını oluşturarak devletle ve devletin tüm kurumlarıyla ilişkisini tümden kesmelidir. Ancak böyle yaparsa soykırımcı-sömürgeci faşist Türk devletinin kayyum politikaları boşa çıkarılır ve saldırıları yenilgiye uğratılır. Eğitimden sağlığa, sanattan spora, belediye hizmetlerinden, toplumsal sorunları çözecek uzlaşma komisyonlarına kadar, toplum kendisini örgütlü hale getirmelidir. Bununla birlikte gençlik ve kadın öncülüğünde özsavunmasını geliştirmeli, gelişebilecek her türlü saldırıya karşı örgütlü toplum ve özsavunma temelinde direnmelidir.

Başûrê Kurdistan halkımızın tutumu olumludur

Kuşkusuz Başûrê Kurdistan, 20-30 yıl önceki Başûrê Kurdistan değildir. Onlarca yıldır Kürdistan'ın dört parçasında yürütülen mücadele ve ortaya çıkan federasyon, Başûr toplumu ve siyasetinde önemli değişiklikler, yeni toplumsal ve siyasal dinamikler ortaya çıkarmıştır. Eskiden sadece KDP ve YNK siyasi bir güçtüler, öte yandan bir Kürt kamuoyu yoktu. KDP ve YNK'nin tutumları birçok şeyi belirliyordu. Şimdi bu durum değişti. Farklı siyasi eğilimlerin de bir irade ortaya koyması söz konusu oldu. Ayrıca bir Kürt kamuoyu oluştu, KDP ve YNK de bu kamuoyunu dikkate almak zorunda kalıyor. Böyle bir Kürt kamuoyunun var olması önemli bir gelişmedir. Bu durum aynı zamanda aydınların, yazarların, sanatçıların etkisinin de arttığını göstermektedir.

Kuşkusuz Başûr'da siyasi partilerin tutumu önemlidir. Zaman zaman olumlu söylem ve tutumları da ortaya koyuyorlar. Ancak halen uluslararası ve bölgesel kimi güçlerin etkisiyle hareket etme vardır. Söylem ve tutumlarını ortaya koyarken onları gözetme vardır. Bu nedenle Kürtlerin çıkarını gerektiren birçok konuda tutumları yetersiz kalmaktadır. Halen siyasi güçlerin tutumlarında böyle bir zafiyet görülmektedir.

Ancak Kürt aydınları, yazarları, sanatçıları ve demokratik kurumlarının tutumlarında önemli gelişmeler vardır. Bu, halkı ve Kürt kamuoyunu olumlu etkilemektedir. Aslında genel olarak Başûr halkının tutumu olumludur. Ulusal birlik ve ulusal tutum konularında daha da olumlu gelişmeler yaşanabilir, ancak siyasi partilerin frenleyen, hatta bazen halkın tutumlarının dışavurumunu engelleyen bir yaklaşım içine girdikleri görülüyor.

Başûr'da Rojava işgali konusunda önemli bir tutum ortaya çıktı. Rojava'daki direnişe güç verdi. Birçok genç işgale karşı savaşmaya gitti. Türk mallarını boykot ediyor. Bunları önemli görüyoruz. Ancak halkın tutumunu daha örgütlü ve daha etkili ortaya koyması gerekiyor. Başûr'da bir serhildan, raperin geleneği var. Ancak bu örgütlü ve sürekli olmaktan çok, patlamalar biçiminde oluyor ve zaman zaman gerçekleşiyor. Önemli konular gündeme geldiğinde bu tutumun daha toplumsal ve sürekli olması gerekir. Aslında halk böyle bir sürekli tutuma yatkındır, ama yeterince örgütlenmiyor. Örgütlü toplum yaratılmıyor. Partilerin ve sempatizanlarının geleneği aşılmadı. Halbuki artık toplumun gençlik, kadın ve tüm toplumsal kesimler olarak örgütlenmesi, sokak sokak örülmesi gerekir. Böyle olursa toplum güçlenir, ulus güçlenir. Ulusal sorunlar gündeme girdiğinde toplum daha etkili biçimde ayağa kalkar. Örgütlü toplum haline gelirse herhangi bir partinin engellemeleri ve frenlemeleri de sonuç vermez.

Tehlike Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında sadece Rojava için değil, tüm Kürdistan parçaları için söz konusudur. Bu açıdan örgütlü toplum haline gelerek bu tehlikeleri daha güçlü karşılamaya hazır olmalıyız. Öte yandan tek parçada çözüm anlayışı yanılgıdır. Bu açıdan Kürdistan'ın tüm parçalarındaki mücadeleye duyarlı olunmalıdır. Bir duyarlılık ve tutum gelişmiştir. Ancak tehlikenin büyüklüğü dikkate alınınca yapılanlarla yetinmemek, tepkimizi daha etkili ortaya koymak gerekmektedir.

Ulusal Birlik ve Kongre siyasi partilere bırakılamayacak kadar önemlidir

Gerçekten de bu dönemde ulusal birlik ve Ulusal Kongre olmayacaksa ne zaman olacak? Bunu başarmadığımız takdirde hepimiz tarih karşısında yargılanacağız. Gelecek kuşaklar bizi suçlayacak ve sorumlu tutacaklardır. Hiç bir parti kaygısı bizleri ulusal birlik ve kongreyi gerçekleştirmekten alıkoymamalıdır.

Ulusal birlik ihtiyacı bugün bir tercih değil, mutlaka gerçekleşmesi gereken bir durumdur. Bir zorunluluktur. Zorunluluktan da öteye var olup-olmama konusudur. Bunu anlamamak siyasi körlükten ötedir. Bir intihardır. Aslında tüm Kürt halkı, aydınları, sanatçıları istiyor, Kürt kamuoyu istiyor. O zaman gerçekleşmiyorsa demek ki dar siyasi çıkarlar söz konusudur. Ulusal çıkarların önüne geçen parti çıkarları vardır ya da dış güçler istemiyorlar. Özellikle Kürt düşmanlığında öncü olan Türkiye, Kürtlerin parçalı olmasını istiyor. Hatta bazı Kürt siyasi partilerinin PKK'ye karşı durmasını, savaşmasını dayatıyor. Örneğin Rojava'da bazı siyasi çevreler "Biz buradaki devrimi tanır, PYD gibi siyasi partilerle uzlaşma içine girersek, Türkiye'yi karşımıza alırız" yaklaşımı içindeler. Rojava'daki bazı siyasi eğilimlerin bu yaklaşım içinde olduğunun belgeleri ortaya çıktı. Zaten Türkiye ile sürekli ilişki ve toplantı içinde olanların Rojava'da ulusal birlik içine girmesi gerçekten zor olur.

Aslında 2013 yılında ulusal birlik ve kongre için önemli adımlar atıldı. Ancak sonra bazı partiler ayak sürttüler, yapılması gereken toplantılar yapılamadı. Halbuki psikolojik ortam oluşmuştu. Partiler bir araya gelmişti. Bu çok önemliydi. Kürt halkı halen o zaman verilen fotoğrafı önemli görmektedir. Umarız gelişen tehlike görülür ve ulusal birlik yönünde adımlar atılır. Ulusal birliğin gerekli olduğu Bakur, Başûr ve Rojava'da yaşanan birçok olayda görüldü. Ulusal birlik olamamanın, ulusal bir siyasi kuruma sahip olamamanın olumsuzlukları yaşandı. Bunu Bakurlu, Başûrlu, Rojavalı siyasiler ve halk yaşayarak görmüştür. Ulusal birlik ve kongrenin gerçekleşmemesini aştıracak kadar tehlike yakındır. İlk önce bunun bilincini vermek, bu bilinci tüm toplumun ve siyasi güçlerin bilinci haline getirmek önemlidir. Öte yandan ortaya çıktı ki, ulusal birlik ve kongre sadece siyasal partilere bırakılmayacak kadar toplumsal ve ulusal bir konudur. Bu açıdan tüm toplumun ve Kürt kamuoyunun devreye girerek, PKK dahil tüm siyasi partilere baskı yaparak tüm Kürt siyasi partilerini ve demokratik kurumları böyle bir adıma zorlamalıdırlar. Biz onlarca yıldır, hatta yüz yıldır büyük mücadele veren ve ağır bedeller ödeyen Kürt halkı, Kürdistan toplumu devreye girerse bu engellerin aşılacağına inanıyoruz.

■■■

Aynı zamanda halkımızın ve seçilmişlerinin yaşamın tüm alanlarında ihtiyaç duyulan tüm kurumlaşmalarını devlet sisteminin dışında, toplumsal güçlerine dayanarak kurmaları bir tercihten de öteye zorunluluktur. Halkımız alternatif kurumlarını oluşturarak devletle ve devletin tüm kurumlarıyla ilişkisini tümden kesmelidir. Ancak böyle yaparsa soykırımcı-sömürgeci faşist Türk devletinin kayyum politikaları boşa çıkarılır ve saldırıları yenilgiye uğratılır. Eğitimden sağlığa, sanattan spora, belediye hizmetlerinden, toplumsal sorunları çözecek uzlaşma komisyonlarına kadar, toplum kendisini örgütlü hale getirmelidir.

Kadın ordulaşması sadece teknik bir askerlik, silah kullanma, eylem yapma değildir. Kadın ordulaşması ile kadının özgürlük ideolojisi, kadının bin yıllardır bastırılmış potansiyeli, yaratıcılığı, yaşam enerjisi yeniden açığa çıkarılmıştır. Kadının kendisini tanımasına, öz güvenine yol açmıştır. Bu da Kürt halkının kadınlar şahsında cesaret kazanmasına, irade haline gelerek güçlenmesini sağlamıştır.

PKK bir kadın partisidir

Savaş anlayışı; kadın ve toplum özgürleşmesine dayanır

Besê Erzincan

PKK'nin 41. kuruluş yıl dönümü Önderliğimize, halkımıza, kadınlara, halklarımıza tüm yoldaşlara kutlu olsun. Bu günlere gelmemizin temel mihenk taşı olan Önderliğimizi sevgi, özlem ve saygı ile selamlıyoruz. 40 binin üzerinde olan unutulmaz PKK-PAJK şehitlerimizi minnet ve saygı ile anıyoruz.

PKK'nın doğuşu ve kuruluşu sadece Kürt halkının değil, Ortadoğu halklarının tarihinde bir milattır. Kadınların özgürleşme tarihinde ve mücadelesi açısından da yeniden bir doğuştur. PKK'nin kuruluşu ve mücadelesi bizim için bir ışık olmuştur. Umut ve zafer kaynağıdır. Bu temelde 27 Kasım 1978 tarihi PKK kuruluş yıl dönümü vesilesi ile özgürlük iddia ve kararlılığımızı, mücadele inancımızı ve bağlılığımızı yeniliyoruz.

İnsanlığın özgürlük damarları kadın özgürlük mücadelelerinde atmaktadır. Kadınlar, tarihsel olarak ötekileştirilmeye karşı sürekli direndiler. Kadın direnişi, özünde insanlık değerlerinin savunulması, insanlığın var oluş yapısallıklarının korunması mücadelesidir. Erkek egemen aklın, insanlık üzerine örtmüş olduğu, kalın sis tabakaları nedeniyle kadınların bu özgürleştirici, evrensel değerleri taşıyan tarihleriyle rol ve misyonları halen de yeterince anlaşılamamıştır.

Kötülüğün kaynağı

Bugün insanlığın yaşadığı kriz ve bunalımların ardın da kaybedilmiş bir özgür kadın ve toplum gerçekliği vardır. Mitolojilerin ortaya koyduğu her biri diğerinden daha kötü olan çağları, egemen erkek akıl yarattı. Katmerli kölelikler çağını oluşturdu. Her çağ, insanı hep daha kötüye, manevi boşluğa ve ahlaki çöküşe iterken, dürüstlük, yardımseverlik, komşuluk, aşk ve sevgiden de gittikçe uzaklaştırmaya, savunmasız bırakmaya götürdü.

Eskiden dinler de insanlığın başına gelen kıyamet alametleri için, "Mahşerin dört atlısı" terimi kullanılırdı. Mahşerin dört atlısı; savaşlar, kıtlıklar, salgın hastalıklar ve ölümdü. Şimdiler de mahşerin atlıları o kadar çok ki saymakla bitmez. Devlet ve iktidar aygıtları insanlığın başına her türlü felaketi getirmektedir. Egemen erkek aklın yaratımları olan devlet, iktidar ve savaş aygıtları sürekli iş başındadır. İklim krizleri, silah yarışları, nükleer atomu üretme, bunu birbirine karşı kullanma tehditleri, kadınlara yönelik şiddetin katliamlara varması, kuzeyden güneye akın eden göçler, savaşlar, zenginlik-yoksulluk uçurumlarının derinleşmesi, çocuk tecavüzleri, intiharlar, kadınları insanlıktan çıkaran modernist politikalar ve daha da sırlayabileceğimiz bir gerçeklik söz konusudur.

Mahşeri atların dördüncüsü de peygamberi taşıyan attır. -İnsanlık her zaman bir kurtuluş umudunu da betimlemeyi unutmamıştır-. Yani günümüzün diliyle insanlığın kurtuluşu için çalışan, özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütenleri sistem karşıtı güçler olarak tanımlayabiliriz. Bizim de atlarımızın sayısı çoğalmıştır. Rojava'daki Türk devleti ve çetelerinin işgaline karşı oluşan dünya halklarının gücü bunun örneğini oluşturmaktadır.

Dolayısı ile günümüz insanının her zamankinden daha fazla özgür, gelişkin, modern olduğu söylemi kesinlikle büyük bir yalan ve saptırmadır. Yaşanan durum tam tersidir. Salt teknolojik gelişmeler insanın geliştiğini, özgürleştiğini ifade etmez. Önemli olan teknolojik gelişmelerin hangi amaçlar için nasıl kullanıldığıdır. Nasıl yaşanıldığıdır? Bireylerin, kadınların toplumun ne kadar karar, irade gücü olabildiğidir. Oysaki günümüz insanı her yönü ile kapitalist modernist güçler tarafından savunmasız bırakılmıştır. Ve öyle bir duruma getirilmiştir ki gönüllü olarak kendini modernist güçlerin prangalarına bağlamıştır. Demokrasi ve özgürlük güçlerinin ortaklaşarak, birleşerek kendilerini savunma ve mücadele etme konusunda ki zayıflıkları ve yetersizlikleri bunu göstermektedir.

Savaş, egemen erkek aklın, insanlığın başına bela ettiği en çirkin yaratımdır. Devlet iktidarlarının sömürüyü, köleleştirmeyi sürekli kılma aracıdır. Savaşlar özgür toplumun tahrip edildiği, cinsiyetçiliğin, milliyetçiliğin, dinciliğin, bilimciliğin hortlatıldığı eylemlerdir.

Bu eylemleri bir avuç egemen erkek tekeli, hiyerarşi ve tahakkümü geliştirmekte ve dünyayı bu temelde yönetmektedirler. Egemen erkek aklın yarattığı en büyük eşitsizlik ve kötülük kaynağı, devlet aygıtı ve savaşlar olmaktadır.

Egemenlik ve tahakküm kalıpları

Neden insanlığın tarihinde böyle gaspçı, savaşçı bir erkek akıl ortaya çıktı? Kimileri, "Kadın iktidarına karşı erkek iktidarı geliştirildi" diyor. Oysaki anaerkil toplum iktidar, devlet ve savaş olgularından uzaktı. Kimi zaman düz mantık ile yapılan karşılaştırmalar, ters yüz etmeler, böylesi bir yanlış yargıya yol açabilmektedir. Esasta anaerkil toplum, ana etrafında eşitlikçi, özgürlükçü bir toplum yaşamının akıl, emek, paylaşım, işbölümü temelinde geliştirilmesiydi. Toplumsal komünal yaşam bunun en temel garantisi idi. Dolayısı ile anaerkil toplumun zayıflatılması, dağıtılması eşitliğin, özgürlüğün bitimi anlamına da gelmektedir.

Günümüzde insanlığın bu baş aşağıya gidiş serüveni; toplumun, kadınların kendisini koruyamaz ve savunamaz bir duruma getirilmesinin nedenleri araştırılıyor. Ancak günümüzün yaşam biçimi ve zihniyeti anlam gücünü, doğru yorumlamayı da çok zayıflatmıştır. Kitaplar dolusu incelemeler, milyonlarca sayfalık okumalara rağmen hakikatler anlaşılamıyor. Çünkü algı egemenlik ve tahakküm kalıplarına göredir.

Kadınların, halkların, kabilelerin, klanların en temel var oluş hakkı olan özsavunma, özyönetim hakları gasp edilip, egemen erkekliğin kurumlarına, devlete devredildi. Öncesinde zaten kadınların denetimi erkek iktidarı ile garanti altına alınmıştı. Her şey ters yüz edildi. Devletlerin halka, kadınlara saldırması meşru, halkların, kadınların kendilerini savunması, koruması ise terörizm olarak adlandırıldı.

Egemen erkek sistemin yürüttüğü savaşlar, sadece kadınların ve onun yarattığı değerlerin gasp edilmesini değil, kültürel tarihin yıkımını ve toplumsal hafızanın ortadan kaldırılmasını da hedefler. Doğadaki yer altı ve yer üstü zenginliklerin tahribini, tüketilmesini amaçlar. Başka bir amaç da egemenlikli tarihi toplum yaşamlarına işlemektir. Bu ise doğanın, toplumun kendi içindeki dengesinin, birbirini tamamlayan, yenileyen işleyişinin tahribe uğramasıdır. Bunun sonucunda iklim bozulur, hava, su toprak kirlenir. Toplumsal katmanlarda ki uçurumlar derinleşir. Dünya yaşanamaz hale gelir.

Bütün bu kıyamet günlerinin başlangıcı kadına karşı geliştirilen şiddet ve sömürü ile birlikte gelişmiştir. Toplumsallığın dağıtılmasıyla en büyük özsavunma gücü dağıtılmıştır. Kadınlar Küresel sistemin en yoksulları, işsizleri, sosyal haklardan en az faydalananı, en fazla şiddet göreni olarak yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar. Kadınların, toplumların kendi içindeki birliği bozuldukça, toplumsallık zayıfladıkça toplum üzerindeki savaşlar sonuç almıştır. Kadına yönelik şiddetle geliştirilen yöntemler, kullanılan usuller bugün topluma karşı ve ülkeler arası savaşlara dönüşmüştür. Bir kadına karşı geliştirilen şiddet yönteminin sebepleri ile ülkeler arası savaşların sebeplerinin mantığı aynıdır. Erkeğin aşkla dolu kimi yalan sözleri, şimdilerin ülkeler arası diplomasilerinin ve medya politikalarının uygulamalarına dönüşmüştür. Burada egemenliğin temel düşünce yapısı hep aynı işlemektedir. Her türlü zor, baskı yöntemini uygulamaya geçirmek, bu olmadı mı, bu kez yanına yalan ve kandırma, ikna yöntemlerini de ekleyerek sonuç almaya çalışma temel yöntem olmaktadır. Ancak amaç hep aynıdır. Erkek egemenliğini, onun sistemini derinleştirerek geliştirme, kadınların, toplumun iradesini kırma, ona boyun eğdirme, onu kendisine tabi kılmanın planlarını yapma... Bu olmazsa katliamlardan geçirme, hapse atma, aç ve evsiz bırakma politikası güdülmektedir.

Kısaca amaca ulaşmak için her türlü çirkin yöntem mübah görülmektedir. Erkek aklın mülkiyetçi, yalancı, bencil, bireyci, komplocu, tekçi bir yapısı vardır. Analitik zeka ve hırsı ile dünyayı artık nefes bile alınamaz bir mekan durumuna getirmiştir.

Dünyanın merkezi bir coğrafyası: Ortadoğu

Üçüncü Dünya Savaşı olarak adlandırılan savaşın içindeyiz. Bu savaş asıl olarak hegemonik sistem ile özgürlük güçleri arasında gerçekleşmektedir.

Üçüncü Dünya Savaş'ının sosyal yaşam boyuttaki tahribatları, fiziki insan ölümlerinden onlarca kat daha fazladır. Bu savaşın merkezi insanlığın kadim tarihine sahip olan Ortadoğu'dur. Onun da merkezi Kürdistan'dır, kadınlardır. Burada ki toplumlar, kadınlar hep bir biçimde kendi kimliğini, kültürünü koruyarak direndikleri ve dünyanın merkezi bir coğrafyası ve kültürünü yaşadıkları için sürekli hedef konumundadırlar.

Ortadoğu'da kadınlar, tarihin başlangıcında insanlığın insan olmasında emekleri, kolektif akılları ile başat bir rol oynamışlardı. Ancak günümüze gelindiğinde, hegemonik güçlerin egemenlik amacına ulaşma tutkusu en başta kadınları vurarak, toplumu esir alma stra-

> Önder Apo'ya inanmak onun gibi yaşamaktır. Onun yarattığı değerlere sahip çıkmak ve kendi kişiliğinde uygulamaya çalışmaktır. Bu temelde halkımız, halklarımız, kadınlar böyle bir yürüyüşü esas alarak büyümeyi, güçlenmeyi ve irade olmayı başarmıştır.

tejine dayanmaktadır. Her yönüyle kadınların yaşamına müdahale edilerek bunu yapmaktadır.

Kadınlar eğitimsiz bırakılarak, erken yaşta evlilik, kadın sünneti, erkeğin çok eşli sistem içinde kadını yaşamak zorunda bırakması, eve kapatılma, sürekli baba, koca, erkek kardeş başta olmak üzere, toplumsal gelenekler içinde hapsedilmesi, kadın cinayetleri ile gözdağı verilmesi, intiharlara sürüklenmesi, başkaldırdı mı, zindanlara doldurularak, kölelik statüsü içinde tutulmaya çalışılması söz konusudur. Hegemonik sistem kadına yönelik şiddetin uygulanması, savaşların sürekli halkların başından eksik edilmemesi sistemidir. Kadın katliamları üzerinden, kendisini inşa etmiştir. Yine savaşlarla, şiddeti sürekli arttırma yolu ile sistemin devamını sağlama planlamaları içindedir.

Ortadoğu'da sonu gelmeyen savaşlar en çok da kadınları, çocukları, yaşlıları etkilemiştir. Bölgenin geleneksel, statükocu güçlerin yaşam kalıpları içinde boğulan, eve kapatılan kadınlar bu kez de savaşların yarattığı yıkımlar sonucu insanlık dışı koşullarda ve çok vahim bir şekilde yaşamaktadır. Savaşın yol açtığı yıkımlar, katliamlar kadınlar ve çocuklarda tamir edilemez tahribatlara yol açmaktadır. Savaşın yaşandığı toplumlarda erkeğin kadına yönelik şiddetti de artış gösterir. Savaş yoksulluğu, evsizliği, açlığı, yoksulluğu arttırır. Yani toplumun temel yaşam dayanaklarını ortadan kaldırır. İnsanca yaşamanın hiçbir olanağı kalmaz. Mültecilik, vatanlarından sökülüp atılma, esaret altına alınma, kendi köklerinden sökülüp atılmanın ve köleliğin tarifi, travma tanımlaması ile ifade edilemez. Bu insanlığın bitiş noktasıdır.

Yakın tarihimizde Êzidî kadınların başına getirilenler ortadır. Savaş, kadınlar açısından fiziki olarak kölelik, tecavüz, din değiştirme, dilini unutma, tecavüz sonucu doğan çocuklar, kendi klan ve kabilesinden, ailesinden koparılma, insan olma vasıflarından çıkma demektir. Savaşın kadın üzerindeki yıkıcı etkisini en somut, çarpıcı bir şekilde Êzidî toplumumuza yönelik yapılan soykırım saldırısı sonucunda esir edilen kadınların durumuna bakıp değerlendirebiliriz. Burada yaşananlar bir insanlık trajedisidir. İşgalcilerin ellerinden kaçmayı başaranlar da bu kez mülteci kamplarında, göç ettikleri alanlardaki devlet ve iktidar güçlerinin asimilasyon, entegrasyon politikalarına uğramaktadırlar. Örneğin; Türkiye'deki mülteci kamplarında görüldüğü gibi fuhuş, uyuşturucu, ajanlaştırma politikalarına maruz kalmaktadırlar. Tüm bu çirkin politikalar kadınlar, gençler ve çocuklar üzerinden yürütülmektedir. Buralarda Türkçe öğretiliyor. Êzidî kültürüne hiçbir saygı gösterilmeyen uygulamalar geliştiriliyor ve bu kamplara sivil toplum kuruluşlarından, kadınların girmesine izin verilmiyor. Yine Almanya'ya göç eden Êzidî kadınlar ya da hangi halktan olursa olsun buralara giden kadınlara Alman kültürü ve dilinin öğrenilmesi mecburiyeti getiriliyor. Başûrê Kurdistan'da kamplarda olan Êzidî halkın, kadınların da Şengal'e dönüşüne izin verilmiyor.

Günümüzün insanlık tablosunda yapısal bunalım ve kaoslar tartışılırken Êzidî kadınların şahsında da görüldüğü gibi kadın kimliği en krizli halini yaşamaktadır. Egemen erkek aklın icadı olan savaşlar, direk kadın ve toplum yaşamlarını hedef alıyor. Örneğin; DAİŞ, Irak ve Suriye de kadınları esir alarak, köleleştirmişti. Para ile satılan bir eşya haline getirmişti. Günlük yaşamın ayrıntılarında kadınların giyiminden tutalım, yeme içmeye, evliliğe, çocuk doğurmaya kadar ayrıntılarda köleleştiren kurallar koymuştu. Diğer yandan AKP-MHP faşist iktidarı dönemine bakıldığında yine aynı DAİŞ zihniyetiyle Türkiye'de kadın özgürlük hareketlerine, kazanılmış kadın haklarına saldırılar düzenlendi. Ve halen bu saldırılar devam etmektedir. Buna karşı direnen binlerce kadının tek suçlarının, özgür yaşam çalışmalarında yer almaları, kendisi olma mücadelesi vermeleri nedeniyle zindanlarda olduğu bilinmektedir. Hapishaneler de kadınlar bütün zorlu koşullara karşı büyük bir direnme içerisindedirler. Hiçbir halkın tarihinde bu kadar uzun süreli ve bu kadar çok sayıda kadın zindanlarda tutulmamıştır. Rojava'da onur direnişinde de kadınlar, yaşamın tüm alanlarında büyük bir karşı koyuş içindedirler. Kürt kadınları büyük bir direniş içerisindedir.

Kadın özgürlük tarihimizde Sakine Cansız, Şîrîn Elemhulî, Ekin Wan, Hemrîn Xelef, Taybet Ana, Aqîde Ana örnekleri de vardır. Özgürleşmek isteyen kadınların şahsında egemen erkek sistemi sürekli olarak topluma bir gözdağı mesajı vermek istemiştir. Elbette bunlar özgürlük mücadelesinin sürekli ve yoğun kılınması ile boşa çıkarılmıştır. Kadın özgürlük mücadelemiz sürekli büyümüştür.

Özgür yaşam ve ilişkilerin yaratılması

Tüm bu kıyamet tablosunun içinde özgürlük tarihine dayanarak, onun bir neferi olarak mücadele etmemiz çok önemli olmaktadır. Özgürlüğün bir neferi olmak, her insanın yapabileceklerinin azamisini gerçekleştirmesidir. Bunu yapmak başkalarından ziyade en önce kişinin kendisinin onurlu, dürüst yaşaması için gereklidir. Yalancı, sahtekâr ve bireyci bir yaşamdan, maneviyat ve mutluluk aramak, boşunadır. Özgürlük mücadelesine katılım sağlamadan, bir duruş göstermeden insan ne arkadaşının, ne eşinin, ne de çocuklarının ve halkının yüzüne asla bakamaz. İnsanca yaşayamaz. Önemli olan herkesin milliyet, din, mezhep, cins ayrımı yapmadan anlamlı bir yaşam için mücadele etmesidir.

Reber Apo'nun Kürdistan'daki özgürlük çıkışı, sadece Kürt halkının özgürleşmesini değil, baştan itibaren özgür yaşam ve ilişkilerin yaratılması temelinde evrensel bir çıkıştır. Bu evrensel amaç bütünlüğünde sürekli bir derinleşme yaşanmıştır. Örgütlenmeye ağırlık verilmiştir. Kürtlerin ulus olma hakkı, özgür insan, özgür kadın ve özgür toplumu tüm bölge halkları, inançları ile birlikte örgütlenme temelinde ele alınmıştır. Bu nedenle Kürdistan'ın hangi parçasından, dünyanın hangi ülkesinden, inancından olursa olsun en önce sistemin yarattığı yaşam ve kişilik sorunları alınmış, alternatif yeni yaşam ve ilişkiler bunun üzerinden çözümlenerek geliştirilmeye çalışılmıştır. Dolayısıyla Önder Apo'nun, PKK'nin esas aldığı ilişki ve yaşam biçimi evrensel değerler ve ilkeleri kapsamaktadır. Toplumun, özgür ilişkiler temelinde dönüşümü hedeflenmektedir. Reber Apo'nun temel amacı toplumsal dönüşümü özgürlük ilkeleri doğrultusunda sağlayabilmektir. Kadınların ve halkımızın önderliğimize büyük bağlılığının temel nedeni de budur.

Önder Apo'ya inanmak onun gibi yaşamaktır. Onun yarattığı değerlere sahip çıkmak ve kendi kişiliğinde uygulamaya çalışmaktır. Bu temelde halkımız, halklarımız, kadınlar böyle bir yürüyüşü esas alarak büyümeyi, güçlenmeyi ve irade olmayı başarmıştır.

PKK; özgür kadın, özgür insan, özgür toplumu yaratma amaçları üzerinden kuruldu. Dolayısıyla PKK'nin kuruluşu, "Özgür Kürdistan'da özgür yaşam" şiarına dayanır. Özgürleşen Ortadoğu da, özgürleşen halklar ve kadınlarla birlikte bir yaşam hedefi vardır. Yani baştan itibaren TC'ye karşı yürütülen gerilla savaşı; kendini koruma, yeniden yaratmanın bir aracı olarak ele alınmıştır. Bunun en somut ifadesini Kadın ordulaşması çözümlemelerinde görebiliriz.

Kadın ordulaşması kadınların ve toplumun özgürleşmesi için stratejik bir yöntem olarak ele alınıyordu. Geleneksel erkek egemen toplumun kadına bakışı ordulaşma çalışmalarıyla paramparça edildi. Geleneksel olarak kadına bakış tamamı ile değiştirildi. Kadın ordulaşması sadece teknik bir askerlik, silah kullanma, eylem yapma değildir. Kadın ordulaşması ile kadının özgürlük ideolojisi, kadının bin yıllardır bastırılmış potansiyeli, yaratıcılığı, yaşam enerjisi yeniden açığa çıkarılmıştır. Kadının kendisini tanımasına, öz güvenine yol açmıştır. Bu da Kürt halkının kadınlar şahsında cesaret kazanmasını, irade haline gelerek güçlenmesini sağlamıştır.

Özsavunma ve alternatif yaşam

Kadın ordulaşması, özgür kadın kişiliğinin yaratımı, kadının kendisini tanıması ve tanımlaması sonucunda bir cinsin, halkın, insanlığın kurtuluşuna endekslenmesidir. "Bir gerilla insanlığın özgürlük istemlerinin temsilini yapmaktadır. O zaman ona göre yaşamalıdır", denilmiştir. Gerillada; insan sevgisi, eşitlik ve özgürlüğe tutku temel ilkedir. Hele bu bir kadın gerilla ise ilkenin geçerliliği iki katına çıkar.

Gerillanın ordulaşması özgür yaşamın ve özgür toplumun bir prototipi olarak gelişmek zorundadır. İmralı savunmalarından sonra devlet, iktidar, savaş anlayışımızda yeni ve güçlü değişimler oldu. Burada savaş olgusu devlet ve iktidarları yıkıp kendi iktidarını, devletini kurmak değil, meşru savunma temelinde kaybedilen hakların geri alınmasına, halkların, kadınların özyönetimlerine dayanmaktadır. Bizim savaşımız meşru savunmayı ve özgür yaşamın yeniden inşasını gerçekleştirmeyi esas almaktadır.

PKK'nin, devrim içinde devrim olarak adlandırdığı kadın devrimi, son derece tarihsel bir çalışmadır. Devletlerin ve iktidarların bu denli azgınlaştığı, kendini hegemonik küresel bir sistem haline getirdiği bir çağda insanlığa bu temelde alternatif bir çözümü önermektedir. Bu çok değerlidir. Zaten insanlığın en fazla ihtiyaç duyduğu budur. Alternatif bir yaşamın nasıl pratikleşeceği sorusudur. En fazla örgütlenmeye, özsavunmaya ihtiyacı olan kesim kadınlar ve çocuklardır. Kadın devrimimiz bir özsavunma ve özgür yaşamı inşa etme devrimi olarak, dünyanın gündemindedir. Dolayısıyla PKK-PAJK çizgisinin savaş anlayışı ve tarzı özsavunmaya, öz gücün ortaya çıkarılmasına, özyönetime yani bir kadın devriminin gerçekleştirilmesine dayanmaktadır. Kadın devrimimiz PAJK'ın ideolojik, politik çizgisi temelinde somut ifadeye dönüşmektedir. Kadın devrimi ve öz savunması büyük özgürlük bilincinin, ideolojisinin, iradeye, örgütlenmeye, sisteme dönüşmesidir. Yaşamın iyi, güzel, doğru bir biçimde yaratılmasıdır. Özsavunma savaşı en başta kadına, çocuklara dönük şiddete karşı gelişmektedir. Ancak bununla yetinmeyerek yeni ve özgür bir yaşamın inşa edilmesine dayanmaktadır. Kadınların özsavunma anlayışı, biçimi ve içeriği ilk kez bu şekilde dünyanın gündemine girmiştir. Yaşanılan ülkenin işgalci güçlere karşı savunulması kadar, kendi toplumu içindeki egemen erkeğin, şiddet yüklü politikalarına karşı durma anlamına da gelmektedir. Kadınların özsavunmasına, örgütlenmesine dayalı gelişen bu savaş özgür ve eşit bir toplumun yaratılmasının vazgeçilmez mücadele biçimleri olmaktadır.

Kendi özsavunmasını ve özyönetimin kuramayan halklar, kadınlar, inançlar ve gruplar asla özgürleşemez. Var oluşunu anlamlı kılamaz. Bu temelde tüm Kürdistan da, yurtdışında büyük bir kadın bilinçlenmesi, örgütlülüğü gelişmiştir. Kadın kazanımlarımız tarihsel bir birikime ve kültüre dönüşmüştür. Özgür kadın duruşumuz, örgütlenmelerimiz, özsavunma araçlarımız, eş başkanlık ve eşit temsiliyetin gelişimi temelinde çok görkemli bir kadın tecrübesi ve birikimi oluşmuştur. Bu kadın kazanımları ve tecrübesi tüm Ortadoğu ve dünya kadınlarına öncülük etmektedir. Zaten 9 Ekim 2019 da TC devletinin Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarına, kadınlarına karşı saldırısının temelinde yatan sebep de ideolojiktir. Halkların, kadınların özgürlük kazanımları bitirilmek isteniyor. Amaç budur.

Bu nedenden dolayı da kadınlar, Kürt halkı ve halklar olarak anlam gücümüzü daha fazla genişletip, vicdanımızın sesini yükseltmeliyiz. Bütünlüklü bir düşünce biçimini, bilimlerin her türlüsünü anlam gücümüze katarak bunu yapabiliriz. Yeni yaşamın inşasını bu temelde geliştirebiliriz.

Kadınların Demokratik Konfederal örgütlenmesi

Elbette insanlığın bilgelikle dolu birikimi, savaşçılığı, özgürlük arayışçılarının kahramanlık eylemleri, özgürlük tarihi bizim yolumuzun kılavuzudur. Ancak insanlığın görkemli ayaklanma ve direnişlerine rağmen, alternatif yaşamı halen inşa edememe durumu vardır. Alternatif yaşamın inşası nasıl geliştirilecek? Egemen erkek akıl, vicdansızlık, ahlaksızlık nasıl alt edilecek sorusu esas gündemimizdir.

Kadın özgürlük hareketleri olarak, erkek aklın ürettiği bu savaşa karşı tüm dünyadaki kadınların, küresel bir örgütlenme yaratarak, Kadınların Demokratik Konfederal örgütlülüğünü, mücadelesini yürüterek, özgürlük mücadelesini geliştirmesi gerekmektedir. Bu örgütlülük en alt birimlerden, şehirlerden, köylerden, başlanarak geliştirilse başarılabilinecektir. Her şeyden önce kadınların en küçük birimden başlayarak bu sistem dışında devletlere ve erkeğe muhtaç olmadan yaşamımızı nasıl idame edebiliriz sorusuna, cevaplar aramalı ve buna ilişkin pratikler geliştirilmelidir. Kadınlar, ekonomik olarak, sosyal, siyasi olarak, kendi bağımsız toplumsallıklarını oluşturmalıdırlar. Büyük kadın tecrübeleri, iradesi bunları başarabilir. Egemen erkek sistemin, kadına yaptıkları, kadına yönelik şiddetin ve savaşların sebepleri artık önemli oranda anlaşılmıştır. Eksik olan alternatifini yaratma çalışmasıdır. Bunun için öncelikle bilinçlenmesi, zihniyeti özgürlük temelinde geliştirmek gerekiyor. Kadın özgürlük çizgisinin güçlü kavranışı ile kadın devriminin pratikleşmesi için çalışmak gerekiyor.

Bu nedenle kadınlar cesaretli bir şekilde kendi bağımsızlıklarını sağlamanın, çabası içinde olmalıdırlar. Bunu da ortak kadın akademileri, kooperatifleri, işyerleri açarak gerçekleştirebilirler. İnsanlık, ücret köleliğine karşı başlangıçta çok büyük mücadeleler yürüttü. İnsanlık devlete, kadınlar erkeğe muhtaç edildi. Bunu aşabilecek çalışmaların yapılması için bilinç, irade, direniş, örgütlülük ve çalışma gerekmektedir.

Dünyanın bir çok yerinde kadın devrimlerinin zeminlerini küçükten büyüğe hedeflemek ve bunu yaratmak, artık imkan dahilindedir. Özgürlük ve demokrasi güçlerinin tecrübelerinden, doğru dersler çıkarılarak, inatla yürümesini bilmek gerekiyor. Eksiklikler, hatalar bizleri yıldırmamalıdır. Umutsuzluğa düşürmemelidir. Yapılması ge*reken bu hatalardan doğru sonuçlar çıkarmak ve yeniden yürüme kararlılığına ulaşmaktır. Bu anlamda çok önemli avantajlarımız var. Önderliğimizin ideolojisi, örgütlülükleri var. Kaybedişlerimiz, Önderliğimizi anlamamaktan, uygulamamaktan ileri geliyor. Bu anlamı ile Önderlik öğretilerini doğru kavramak ve uygulamak başarının altın anahtarıdır.

Bu temelde bu yıl ki 25 Kasım 2019 Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nü, "Rojava Devrimi bir kadın devrimidir" şiarı ile karşılıyoruz. Rojava Kadın Devrimi'ni, insanlık devrimini milyonlarca dostumuz, yoldaşımız ile birlikte korumanın mücadelesi içindeyiz.

Reber Apo öncülüğünde gelişen PKK ve PAJK'ın özgürlük savaşımı, şehitlerimizin yarattığı özgürlük ve direniş değerleriyle birlikte zorlukları olsa da, bedeller verilse de, ilmek ilmek büyümektedir. Bunun kıymetini çok iyi bilelim. Kadınların tüm insanlığın öncü gücü olduğunu hiç unutmadan çalışalım ve kazanalım!..

■■■

Rojava'nın açtığı küresel demokraksi kapısı

Xebat Andok

Dünya 2015'ten beri 1 Kasım'ı "Dünya Kobanê Günü" olarak kutlarken, bu yılın 2 Kasım'ını da "Dünya Rojava Günü" olarak kutladı. Öyle anlaşılıyor ki, "Dünya Rojava Günü" de "Dünya Kobanê Günü" gibi süreklilik kazanan bir etkinlik olacak. Bu her iki günde, dünyanın pek çok yerinde milyonlarca insan Kobanê ve Rojava için sokaklara dökülmekte, Kobanê ve Rojava direnişiyle dayanışmakta, yapılan saldırılara karşı tutum almaktadır.

Kobanê, Rojava'nın küçük bir parçası, Rojava ise Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, savaşan güçler tarafından, haritası yeniden çizilen Ortadoğu'da dört parçaya bölünen Kürdistan'ın güneybatısı, Suriye ulus devleti altında statüsüz bırakılarak, sistematik bir şekilde baskılara maruz kalan Kürdistan'ın en küçük parçası.

Kürdistan'ın maruz kaldığı genel uygulamaların benzerini yaşayan ve Kürdistan'ın diğer yerlerinde verilen mücadelenin benzerini veren Kobanê ve Rojava, neden dünyanın bu denli dikkatini çekti? Dünya insanlığı neden Kobanê ve Rojava etrafında bu kadar kenetlendi? Nasıl oldu da Kürtlerin yüzyılı bulan var olma mücadelelerinde milyonlarca şehit verdikleri halde duyulmayan sesleri duyulur, görülmeyen halleri görülür oldu? Gerçekten de dünya insanlığını Kobanê ve Rojava üzerinden bir araya getiren neydi? Açık ki, bu ve benzer soruları artırmak mümkün ve bu sorulara verilecek doğru cevaplar, kapitalist modernite koşullarında eşitlik, özgürlük, demokrasi ve adalet gibi insan toplumsallığının eko-sistemini oluşturan, olmazsa olmazların nasıl yaşatılacağına ve sistemleştirileceğine ilişkin hayati önemdedir.

Kürtler, fiili olarak bir statü sahibi oluyor ve Ortadoğu kaosunda gittikçe daha güçlü bir aktör haline geliyordu. 9 Ekim 2019 Rojava işgal saldırısı bu temelde gündeme geldi ve bu süreç hala sürmektedir. Bu işgal saldırısına karşı ilk günden dünya insanlığı tıpkı Kobanê'de olduğu gibi tepkisini ortaya koydu ve dünyanın her yerinde "Rojava'yı Savun!" sloganıyla Rojava Devrimi'yle dayanışma eylemleri gerçekleştirdi. Bunların zirvesi ise 2 Kasım "Dünya Rojava Günü" oldu. Bu günde de dünya insanlığı milyonlar halinde sokaklara akarak, TC'nin DAİŞ artıklarıyla birlikte Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'yi işgal girişimini protesto etti, kınadı. Tıpkı Kobanê Direnişi döneminde olduğu gibi.

Kobanê'de ne oldu?

18 Aralık 2010'da Tunus'ta başlayan ve kısa sürede tüm Arap dünyasını etkisi altına alan "Arap Baharı" Suriye'de 15 Mart 2011 tarihinden itibaren gösterilere dönüştü. Zaten o günden beridir de iç savaş halini alan Suriye durulmuş değildir. Suriye'nin kuzeyinde statüsüz bir şekilde yaşamak zorunda bırakılan Kürtler de soykırıma uğramamak ve varlıklarını kendi var oluşlarına uygun bir şekilde sürdürebilmek için geçmişe de dayanarak, kendilerini örgütlemeye giriştiler. Bu çerçevede 19 Temmuz 2012 tarihinde gerçekleştirdikleri halk ayaklanmasıyla Suriye rejimini Kobanê'den çıkararak, devrim yaptılar. Böylece kırsalıyla birlikte kentin yönetimi halkın kendisindeydi. Kobanê'nin hemen ardından, Kürtlerin yoğunlukta yaşadığı Efrîn ve Cizîre bölgesi kentleri de aynı şeyi yapacak, halk ayaklanacak, rejimi çıkaracak ve halkın yönetimini kuracaktı. Böylelikle dönem konjonktüründen de yararlanarak, Rojava Kürdistanı'ndaki Kürtler, birkaç günlük arayla rejimi kentlerinden çıkarmış ve halk devrimini gerçekleştirmiş oluyordu.

O tarihten itibaren de başta savunma alanı olmak üzere, yaşamı tüm alanlarında Demokratik Ulus zihniyeti ve demokratik komünalite çizgisi temelinde örgütlemeye çalıştılar. Dünya insanlığının dikkatini çeken de bu oldu. Zira gerçekleşen bir halk devrimiydi ve bu halk devrimi demokratikti, milliyetçiliğin her türünden uzaktı, tüm farklılıkların devrimiydi. Herkes kendi özerkliği temelinde devrimin tüm işlerine katılıyordu. Bu halk devrimi kadın öncülüklü bir devrimdi. Kadın, yaşamın her alanında eşit temsiliyetinin ötesinde öncülük düzeyinde rol oynuyordu. Bu devrim kapitalizme karşı komünalitenin, eş deyişle toplumsal doğanın devrimiydi. Demokratik komünal bir kültür devrimi gerçekleştiriliyordu. Önder Apo'nun felsefesi temelinde sistemleşen bu devrim tüm yönleriyle eşitlik, adalet, özgürlük ve demokrasi arayışında olan bütün dünya insanlığının dikkatini çekiyordu.

Bu devrim, aynı zamanda kapitalist modernite güçlerinin de dikkatini, ters yönde çekiyordu. Tıpkı geçmişte Paris Komünü'nün çekmesi gibi. Bu hercümerç içinde pek yaşama şansı bulamayacağını düşündüklerinden olsa gerek, ilk dönemlerde sadece izlemekle yetindi bu büyük güçler. Ancak en çok da kapitalist modernitenin yavrusu ve safkan sömürgeci-soykırımcı olan, TC rejiminin dikkatini çekti. Kendi varlığını Kürtlerin yokluğuna bağlayan TC'nin bu devrimi kabul etmesi, hele hele Kürtlerin kendi sınırları dışında ve fiilen bile olsa bir statü kuruyor oluşu, kendi deyimleriyle asla kabul edilemeyecek bir "kırmızı çizgi" idi. O nedenle TC daha başından beri, devrimin tasfiyesi için elinden geleni her şeyi yaptı. Dönem koşullarında özellikle radikal-dinci örgütlerin mantar gibi türediğinden, Erdoğan yönetimindeki TC de işini bu örgütler üzerinden yapmak istedi. Nasıl olsa El Nusra ve DAİŞ gibi örgütler faşistti, kendilerine boyun eğmeyen herkesi ortadan kaldırmak onlar için cihat gereğiydi ve dini bir zorunluluktu. Yine onlara göre Kürtler "kâfir"di ve "kâfir"i yok etmek, "kâfir"in yerine yurduna, her şeyine el koymak yine cihat gereğiydi. Bu örgütler açısından kuracakları ve sonrasında da kurdukları "İslam Devleti" için Kürdistan'ın ele geçirilmesi gerekliydi. Onlara göre bu coğrafyada bir 'küfür sistemi' kurulmuştu ve bunun tasfiye edilmesi gerekiyordu. TC açısından da soykırıma uğratmak istediği Kürtler, statü kazanmaya çalışıyordu ve bunun mutlak surette yok edilmesi gerekiyordu. El Nusra, DAİŞ ve Erdoğan Türkiye'si arasındaki zihni ortaklık da buna eklenince, TC'nin gözetiminde, desteğinde ve yönlendirmesinde DAİŞ 16 Eylül 2014 tarihinde kırsalıyla birlikte tüm Kobanê'yi çok kapsamlı bir abluka alarak saldırı başlattı.

Temsil ettiği faşist ideoloji ve pratikteki zalimliği, acımasızlığı nedeniyle Batılı tüm devletlerin yanı sıra dünya insanlığı açısından da büyük bir tehlike olarak görülen DAİŞ'in bu saldırısı sonrası, herkes kısa bir süre içinde Kobanê'nin düşeceğini, sonrasında da tüm Rojava'ın tasfiye edileceğini bekledi. Zira DAİŞ, Musul gibi Irak'ın ikinci büyük şehrini bile bir günde almıştı. Havası bile şehirlerin düşmesine, insanların yerlerini, yurtlarını bırakıp gitmesine yetiyordu. DAİŞ saldırıları nedeniyle milyonlarca insan yerini yurdunu terk etmek zorunda kalmıştı. Zaten Erdoğan da bu saldır sürecinde "Kobanê düştü, düşüyor" diyecek ve ardından sıranın Efrîn'e geleceğini belirtecekti. Bu, aslında DAİŞ'i Kobanê'ye kimin saldırttığının da itirafı olacaktı. Nitekim savaşta Demokratik Suriye Güçleri'ne (HSD-Hezên Suriya Demokratik) esir düşen bir DAİŞ yöneticisi de 'asıl hedeflerinin Şam olduğu halde, Erdoğan'ın talebiyle Kobanê olarak değiştirildiğini' belirterek, Erdoğan'ın itirafını teyit edecekti.

İşte Kobanê'yi Kobanê yapan DAİŞ adlı bu zebani orduya karşı tepeden tırnağa fedaice bir direnişin gösterilmiş olması oldu. Sahada ruhları Apocu felsefeyle dolup taşanların DAİŞ'e karşı gösterdiği görkemli direniş bu zebanilerin durdurulabileceğini ortaya koydu. Bu herkesin yapmak isteyip de yapamadığını, yapmak anlamına geliyordu. O nedenle de herkeste bu faşist, insanlık düşmanı sürüye karşı fedaice direnen kadın-erkek direnişçilerin desteklenmesi temelinde bir sorumluk duygusu gelişti. Halklarda, tüm dünya insanlığında oluşan bu düşünce, herkesi harekete geçirdi, insanlar sokaklara aktı. İnsanlığın vicdanının harekete geçmesi, öyle bir etki yarattı ki, bu destek eylemlerinin gerçekleştiği söz konusu ülkelerdeki devletler de adım atmak zorunda kaldı. Daha sonra "Uluslararası Koalisyon" adını alacak olan bu devletler hem kendi kamuoylarının taleplerini yerine getirmiş oluyor hem de kendileri için de büyük bir tehlike olan DAİŞ'in tasfiyesinde kendilerine bir "müttefik" bulmuş oluyorlardı. İşte dünya insanlığının Kobanê Direnişi temelinde ruhsal, düşünsel ve eylemsel ortaklık yapması buradan geldi. Yanı sıra kapitalist modernitenin hegemonik güçlerinin devreye girmesini sağlayan da bu oldu. Bu koşullar içinde 1 Kasım "Dünya Kobanê Günü" olarak ilan edildi ve o gün milyonlarca insan dünyanın dört bir yanında Kobanê için ayağa kalktı. Dünya insanlığının da desteğini arkasına alan fedailer ordusu YPG-YPJ, nihayetinde 26 Ocak 2015'te Kobanê'yi DAİŞ'ten tümden temizledi. Aldığı bu stratejik yenilginin ardından artık tutunamayan DAİŞ, YPG-YPJ'nin öncülük ettiği HSD'nin fedai direnişi sonucunda Mart 2019'da tümden yenilgiye uğratılarak, Suriye'de hakim olduğu tüm yerlerden çıkarılmış oldu.

Toparlarsak, dünya insanlığının Kobanê için ayağa kalkmasının temel nedeni onun temsil ettiği demokratik, eşitlikçi, adil, özgürlükçü değerlerin yanı sıra, insanlık düşmanı DAİŞ'e karşı Kobanê'de verilen mücadelenin bir insanlık mücadelesi olduğunun derinden idrak edilmesiydi. Kobanê'de demokrasi, özgürlük, eşitlik, adalet değerleri yaşam buluyordu, bu insanlığı etkiliyordu. Kobanê'de DAİŞ'e karşı direnilerek dünya insanlığı korunuyordu. Çünkü; DAİŞ insanlık düşmanıydı, faşistti. Herkesi Kobanê etrafında kenetleyen bu oldu.

Dünya Kobanê Günü'nden Dünya Rojava Günü'ne

Kobanê'de, DAİŞ şahsında kaybeden TC, özellikle DAİŞ'in başkenti Rakka'nın HSD tarafından alınmasından sonra, bizzat devreye girdi. TC açısından artık Rojava Devrimi'ne ve Kürtlere karşı savaş, dolaylı değil direkt yürütülecekti. Açık ki bu yeni bir dönemdi. Efrîn soykırım saldırısı bu temelde gerçekleşti. DAİŞ'in, Kobanê'de yapmak istediklerinin aynısını TC, yanına DAİŞ artıklarını alarak, 20 Ocak 2018'de Efrîn'e saldırarak, gerçekleştirmek istedi ve iki ayı bulan bir savaşın ardından Efrîn'i işgal etti. Efrîn ile yetinmeyen soykırımcı TC, gittikçe Kobane'nin de içinde yer aldığı Fırat'ın doğusunu daha fazla gündemleştirdi. Zira orada demokratik komünal bir toplumsal sistem gittikçe daha fazla ete kemiğe bürünüyor, dünya insanlığı Rojava Devrimi'ni kendisi için giderek daha fazla bir umut ışığı olarak görüyordu. Yanı sıra soykırıma tabi tuttuğu ve mutlak bir statüsüzlüğe maruz bırakılmış olan Kürtler, fiili olarak bir statü sahibi oluyor ve Ortadoğu kaosunda gittikçe daha güçlü bir aktör haline geliyordu. 9 Ekim 2019 Rojava işgal saldırısı bu temelde gündeme geldi ve bu süreç hala sürmektedir. Bu işgal saldırısına karşı ilk günden dünya insanlığı tıpkı Kobanê'de olduğu gibi tepkisini ortaya koydu ve dünyanın her yerinde "Rojava'yı Savun!" sloganıyla Rojava Devrimi'yle dayanışma eylemleri gerçekleştirdi. Bunların zirvesi ise 2 Kasım "Dünya Rojava Günü" oldu. Bu günde de dünya insanlığı milyonlar halinde sokaklara akarak, TC'nin DAİŞ artıklarıyla birlikte Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'yi işgal girişimini protesto etti, kınadı. Tıpkı Kobanê Direnişi döneminde olduğu gibi.

Dünya insanlığı bunu yaparak bir taraftan kapitalist modernite koşullarında eşitlikçi, özgürlükçü, demokratik bir sistemin, nasıl kurulabileceğinin örneği olan ve kendi devrimleri olarak gördükleri Rojava Devrimi'ni korumaya çalışıyor. Bir taraftan da insanlık düşmanı DAİŞ'i yenerek kendilerini de koruduğu için Kürtlere ve devrime olan vefa borcunu ödüyordu. İdeolojik yaklaşan devrimci-demokratik kesimler bu iki nedenden ötürü devrimi sahiplenirken, pek çok kesim de Rojava'yı DAİŞ'e karşı insanlığı savunduğu, koruduğu için haykırıyordu. Bu defa direkt saldıran pek çok konuda birlikte hareket ettikleri bir devlet (TC) olsa da devletler de farklı tonlarda ses çıkardılar. TC, devlet olmanın gerçekte meşru olmayan meşruiyetine ve NATO üyesi olmasının getirdiği avantajlara ve kapitalist modernitenin ahlaksız, çıkarcı dünyasına dayanarak bu saldırıyı gerçekleştirdi. Tamamlanmamış olan bu süreç tüm keskinliğiyle devam etmektedir.

Rojava'yı sahiplenmede bazı yetersizlikler yaşandı

Özelde Kobanê, genelde de Rojava direnişini insanlığın sahiplenmiş olması, kuşkusuz oldukça anlamlıydı ve Kobanê Direnişi'nin zaferle sonuçlanmasında çok önemli bir rol oynadı. Ancak hem Kobanê'yi hem de Rojava direnişini sahiplenme biçiminin kendi içinde bazı yetersizlikleri barındırdığını da belirtmek gerekir.

Kobanê'de herkesin, devrimci-demokratik kesimlerin kendileri için meşale olarak gördüğü o demokratik sistem, bir felsefeden kaynaklanıyordu ki, o felsefe de Önder Apo'nun felsefesiydi. Önder Apo'nun Demokratik Ulus zihniyeti de sadece Rojava'da değil, başta Bakur olmak üzere Kürdistan'ın her yerinde pratikleştirilmeye çalışıyordu.

Kobanê'de varlığını korumaya çalışan Kürtler, gerçekte dört parçada da aynı soykırım saldırılarına maruz kalıyordu. Hatta Bakur'daki saldırgan TC, tüm saldırganların koordinatörü, Bakur'daki saldırılar da tüm saldırıların kaynağıydı. Diğer parçalardaki saldırılar da Bakur'daki Kürt düşmanlığından kaynağını alıyordu. Özcesi Kobanê ve Rojava hem temsil ettiği demokratik değerler hem de var olma savaşı veren Kürtler itibariyle ilk değildi. Genel olarak Apocu felsefenin ve Kürt olarak kalma mücadelesinin bir parçası idiler. Ama uluslararası kamuoyu, dostlar, devrimci-demokratlar daha çok Kobanê ile bu zihniyetten ve Kürtlerin var olma savaşından haberdar oldular. Bunda DAİŞ gibi dünyanın tümünü tehdit eden ve neredeyse hiç kimsenin durduramadığı bir zebani orduya karşı kadınlı-erkekli olarak Kürtlerin durabilmesi büyük bir rol oynadı. DAİŞ tehlikesi özellikle Batı dünyasında o denli sarsıcı bir etki yarattı ki, Kürtlerin aynı zamanda Batı'yı da savunan bir güç olduğuna gerçekten inandıkları çok büyük ölçüde destek verdiler. Ancak aynı demokratik sisteme sahip olan ve yine Kürt olmaları itibariyle varlık savaşı veren Efrîn'deki Kürtler, bu defa TC'nin ve DAİŞ artığı çetelerin saldırılarına maruz kalınca, Kobanê'deki kadar bir kamuoyu desteği oluşmadı. Bunda günümüz dünyasının devletli dünya olması ve TC'nin de devlet olmaktan gelen "meşru" haklarını kullandığı saptırması büyük rol oynadı. Adeta TC'nin saldırıları DAİŞ'inki kadar yıkıcı ve ceberutça görülmedi. DAİŞ'in saldırıları ile TC'nin saldırılarının aynı amaçla ve benzer karakterde olduğu yeterince anlaşılamadı. Halbuki Erdoğan da defalarca Kürtlerin Zerdüşti olduğunu söylemişti. Zaten Kobanê'den sonra sıranın Efrîn'e geleceğini de bizzat kendisi ilan etmişti. Oysa sahada savaşan DAİŞ idi, demek ki, planlamaları birlikte çıkarıyorlardı. Zaten Efrîn işgali sırasında ve sonrasında sahada gerçekleşenlerin bir soykırım olduğunu bugün herkes söylemektedir. Geçmişte DAİŞ eliyle yapılmak istenen, DAİŞ'in yenilmesi nedeniyle yapılamayınca, TC bizzat devreye girmiş oluyordu. Gerçekte değişen bir şey yoktu.

Burada dikkatleri çekmek istediğimiz nokta ise şudur: Saldıran aynı zihniyette (DAİŞ-TC ortaklığı temelinde Kobanê'de DAİŞ, Efrîn'de TC ismiyle), saldırılan (önce Kobanê, sonra Efrîn her ikisi de Rojava Devrimi'nin aynı özdeki kantonları) aynı olduğu halde işgal saldırılarına gösterilen tepkinin ve direnişe verilen desteğin farklı olmasıdır. Kobanê'ye saldıran DAİŞ olunca dünya ayağa kalktı, ama Efrîn'de saldıran TC olunca aynı düzeyde tepki gösterilmedi. Halbuki Kobanê'siyle, Efrîn'iyle Rojava Devrimi bir bütündü ve insanlık değerlerini temsil ediyordu. Bu durumda dünya insanlığına düşen de bu zorlu koşullarda her türden saldırıya karşı bu devrimi savunmaktı.

Nitekim Efrîn ile de sınırlı kalmayan TC; bu defa da yönünü Fırat'ın doğusuna verdi ve Kürdistan'ın sınırlarını da aşarak Demokratik Ulus temelinde Kuzey-Doğu Suriye haline gelmiş olan Rojava Devrimi'ni, tümden tasfiye etmek için adım attı. Bu adımı atarken de yine ortağı, birlikte hareket ettiği güçler DAİŞ artığı çetelerdi. Hala devam eden bu süreçte bu defa Efrîn sürecinden farklı olarak dünya insanlığı Kobanê dönemini de aşan bir şekilde direnişi sahiplendi, TC işgalini kınadı. Tümden engelleyemese de sahadaki direnişle birleşen bu uluslararası sahiplenme, işgali sınırlı kıldı. İşgale yönelik tepkiler o denli arttı ki, işgalin önünü sonuna kadar açan ABD kendi içinde, DAİŞ'e karşı oluşturulmuş olan Uluslararası Koalisyon'un bileşenleri kendi aralarında büyük sorunlar yaşadı. ABD'nin sergilediği tutumla dünya insanlığının hayatını tehlikeye attığı belirtildi ve bu durumun düzeltilmesi yüksek sesle başta ABD olmak üzere kapitalist modernitenin önde gelen devletlerinden istendi. Bunu da devrimci-demokrat kesimlerin ötesinde bizzat sistemin içinde yer alanlar istedi. Avrupalı devletler yaptırım yönü olmasa da açıktan bu işgali kınayan bir tutum içinde oldular. Özcesi 9 Ekim işgaline karşı takınılan tutum, her zamankinden daha güçlü oldu. Rojava ve onun şahsında Kürtler hiç olmadığı kadar dünya kamuoyunun, devletlerin temel gündemi haline geldi. TC'nin fazla ses çıkarmadan Bakur'da yüz yıldan beridir başarmak istediği soykırım politikaları adeta kendisinde patlıyor ve bu patlama çok ses çıkarıyordu. 9 Ekim işgal saldırısıyla Kürt sorunu olması gerektiği gibi her zamankinden daha fazla evrensel bir sorun haline gelmiş durumdadır.

Konumuza dönersek, tüm bunlara rağmen 9 Ekim işgali karşısında gösterilen tepkinin de tıpkı Kobanê'deki sahiplenme gibi bazı temel yetersizlikleri vardır. Saldırıyı engelleyip engellememesi hususu bir yana, Rojava'ya yönelik yapılan saldırının daha koyusu, Bakur'daki Kürtlere ve Kürdistan'ın Bakur parçasına zaten uygulanıyor. Rojava'ya yönelik gerçekleştirilen ve tepkiyle karşılanan bu saldırının gerçek nedeni olan Bakur'daki durumun yeterince görülemiyor oluşu, bahsedilen temel yetersizliktir.

Kürtler, Bakur'da 1925'ten beri soykırım kıskacına alınmış bir halk olarak yok edilmek istenmektedir. Çok sistematik bir şekilde hem fiziki hem de kültürel soykırım uygulamalarına maruz bırakılıyorlar. Buna karşı gösterdikleri direnişte yüzbinlerce şehit vermiş durumdalar. Son kırk beş yıldır da demokratik ulus zihniyeti gereği, farklılıkların eşit birliği temelinde Kürt olarak varlıklarını sürdürebilmek için büyük bir direniş içindeler. Yani uluslararası kamuoyunun Rojava'yı sahiplenmedeki argümanları olduğu gibi Bakur'da da geçerlidir. Rojava'ya saldıran TC, sorun olarak görülürken, Bakur'a saldıran TC, normal görülüyor. Bu yaklaşımın mutlaka aşılması gerekiyor.

Kürtler, Bakur'da 1925'ten beri soykırım kıskacına alınmış bir halk olarak yok edilmek istenmektedir. Çok sistematik bir şekilde hem fiziki hem de kültürel soykırım uygulamalarına maruz bırakılıyorlar. Buna karşı gösterdikleri direnişte yüzbinlerce şehit vermiş durumdalar. Son kırk beş yıldır da demokratik ulus zihniyeti gereği, farklılıkların eşit birliği temelinde Kürt olarak varlıklarını sürdürebilmek için büyük bir direniş içindeler. Yani uluslararası kamuoyunun Rojava'yı sahiplenmedeki argümanları olduğu gibi Bakur'da da geçerlidir. Rojava'ya saldıran TC, sorun olarak görülürken, Bakur'a saldıran TC, normal görülüyor. TC Rojava'ya saldırırken bir başka ülkeye saldıran güç olarak ele alınırken, Bakur'daki saldırıları bu şekilde ele alınmıyor. Halbuki Kürdistan'ın en büyük parçası Bakur'dur ve Bakur farklı bir ülke olan Kürdistan'ın kuzeyi oluyor. Yanı sıra Rojava'ya saldırmasının nedeni de zaten Bakur'daki Kürt düşmanlığıdır. Diğer parçalardaki herhangi bir gelişmeyi kendisi için tehlikeli gördüğünden ve Kürtler lehine olabilecek gelişmeleri soykırımcı politikaları açısından uygun görmediğinden, sınırının içinde veya dışında her türden saldırıyı çılgınca yapmaktan uzak durmuyor.

O nedenle özelde Kobanê, genelde ise Rojava Devrimi'ni sahiplenmenin daha da anlamlı ve kalıcı sonuçlar elde edebilmesi için mutlaka ama mutlaka Bakur'daki TC zulmünü ve oradaki görkemli direnişi görmeyen yaklaşımların, mutlaka aşılması gerekmektedir. TC kendi Kürt sorununu çözmeyene kadar, Kürtlerin varlığını, her türden örgütlenmesini "sorun" olarak görecek ve yok etme politikalarından bir an için bile vazgeçmeyecektir. Bu da Erdoğanlı TC döneminde bütün dünyanın üzerinde DAİŞ faşizminin büyük bir tehdit olarak varlığını sürdürmesi anlamına gelecektir.

Herkesin umut ışığı olarak gördüğü devrim, Önder Apo'nun felsefesi ile gelişen bir devrimdir

Tüm yetersizliklerine karşın Kobanê ve Rojava direnişini sahiplenme eylemsellikleri görkemlidir ve demokratik devrimin varlığını sürdürmesinde, Kürtlerin statü kazanmasında, TC şahsında DAİŞ zihniyetinin yenilgiye uğratılmasında çok büyük bir öneme sahiptir.

Bugün dünyanın hemen her yerinde mevcut iktidarlara karşı halkların, toplumun değişik kesimlerinin eylem halinde olduğu gözetildiğinde Rojava Devrimi'ni gerçekleştiren Demokratik Ulus zihniyeti ve Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nın ne denli önemli olduğu kendiliğinden anlaşılır. Tepeden tırnağa bir sömürü, istismar ve bencillik sistemi olan kapitalizm koşullarında insanca, eşit ve özgür yaşamanın nasıl mümkün olabileceğinin herkese gösteriliyor oluşu, dünya insanlığına en büyük katkıdır. Kapitalizmin kendisini sonul sistem olarak ilan ettiği bugünün koşullarında bu paradigma ve bu zihniyet, insanlığa, toplumsal sorunların nasıl çözülebileceğini ve insanca yaşamın nasıl mümkün olabileceğini göstermektedir. Bu yönüyle dünya insanlığının, devrimcilerin, demokratların bu devrimi kendi devrimi olarak görüp sahiplenmesinden, bu devrim için savaşarak şehit düşmesinden daha normal ve yerinde bir şey olamaz. Nitekim gerçekleşen de bu oldu. Nasıl ki dünyanın pek çok yerinden insanlar, devrimciler Franko faşizmine karşı İspanya'ya akıp savaştıysa, Rojava Devrimi için de aynı şey gerçekleşti. Dünyanın pek çok yerinden devrimciler bu devrimin yaşaması, kalıcılaşması için gelip savaştı. Pek çoğunun söylediği gibi bu devrim kapitalist modernite koşullarında bir "güneş" gibi herkesi aydınlattı, herkese umut oldu. Bu nedenle ilerici insanlığın devrimi sahiplenen mücadelesinin artarak sürmesi çok büyük anlam taşır.

Önder Apo felsefesi, paradigması açısından da var olan sahiplenmenin anlamı çok büyüktür. Nihayetinde insan ve topluma dair olan her şey inşadır ve tüm inşalar zihniyet ürünüdür. Herkesin "güneş" ve "umut ışığı" olarak gördüğü bu devrim, devrimi yapan devrimcilerin de söylediği gibi, Önder Apo'nun felsefesi temelinde gerçekleşen bir devrimdir. O nedenle devrime bağlanan tüm umutlar gerçekte Önderliğimizin görüşlerine bağlanan umutlardır. Önderliğimizin görüşleri günümüz koşullarında kapitalizme alternatif, demokratik bir toplumsal sistemin kurulmasında meşale gibidir. Dünya insanlığının içini ısıtmaktadır. Bu özelde Rojava Devrimi'ni genelde ise Özgürlük Hareketi'ni Kürt halkının ve Kürdistan'ın sınırlarının ötesine götürerek evrenselleştirir, sistematik kılar. Evrensel'i amaçlayan peygamberlik geleneği, Marksist gelenek gibi yeni bir evrensellik oluşmaktadır. Bu da hem demokratik komünal değerlerin küresel çapta ortaklaşması hem de var olma sorunu yaşayan Kürtlerin varlıklarını garanti altına almaları için tarihi bir fırsat anlamına gelmektedir. Bu yönüyle Rojava Devrimi, ürünü olduğu Apocu felsefenin, dünya insanlığınca daha fazla tanınmasında, bir umut haline gelmesinde çok büyük bir katkı sunmuştur.

Rojava Devrimi'ne verilen destek örgütlenerek kalıcı kılınmalıdır

Toplumsal sorunları derinleştirmede kapitalizmin yaşadığı ontolojik duruş, sistem dışı olmada sistem karşıtı güçlerin yaşadığı ontolojik yetersizlikler, Önderliğimizin Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nı, Demokratik Modernite kuramını, Demokratik Ulus zihniyetini ve Demokratik Konfederalizm örgütlenmesini toplumsal güçler açısından, temel çıkış noktası haline getirmektedir. Oluşturduğu teorik çerçeveyi pratikleştirme imkânı bulmuş, tüm yetersizlikleriyle birlikte yaşamın her alanında devlet dışı demokratik-komünal bir toplumsal sistemin nasıl kurulabileceğini bütün insanlığa göstermiş bir öğreti olarak, Apocu felsefenin, dünya insanlığı için yapacağı çok şey vardır. Zaten dünya insanlığının da yaklaşımı bu şekildedir. Dolayısıyla şunu rahatlıkla belirtmek gerekir ki, Önderlik öğretisi tarihinin tüm dönemlerinden daha fazla evrenselleşmiştir. Dünya demokratik-devrimci kesimlerinin rehberi olmada mesafe kat etmiştir. Bu düşünceler bütünlüğünün ve pratiğin, sorunlarına çare arayan insanlığın sorunlarına çözüm getirebileceği görülmüştür. Bu durumda yapılması gereken, buna uygun bir küresel örgütlenmeye gitmektir.

Dünyanın her yerinde mevcut kapitalist sistem şahsında egemenlikçi sisteme karşı ister görülsün ister görülmesin halkların, toplumsal kesimlerin direnişleri sürmektedir. İnsanca, eşitçe, özgürce demokratik bir sistem içinde yaşamak insanlığın ortak arzusudur. Bu durumda Özgürlük Hareketi olarak yapmamız gereken, insanlığın bu arzusuna uygun, yol ve yöntemler bulmamızdır. Yani dünya insanlığıyla, sistem karşıtı güçlerle, her türden toplumsal muhalefetle bir araya gelerek, sistemik olan kapitalist moderniteye karşı, sistemik bir demokratik komünal sistemi örebilmektir.

Oldukça bütünlüklü ve sistemik olan kapitalist moderniteye karşı Rojava Devrimi'nin gerçekleştirici kuramı olan Demokratik Moderniteyi de bütünlüklü ve sistemik kılmak oldukça gereklidir. Bir dünya sistemi olan kapitalist moderniteye karşı ancak karşıt bir dünya sistemi kurarak var olunabilir. Ancak mevcut duruma bakıldığında egemenlerin sistemi olan kapitalist modernitenin hayli bütünlüklü ve örgütlü olduğunu gördüğümüz halde, toplumsal doğayı esas alan güçlerin (demokratik komünal değerleri temsil edenlerin) hayli dağınık ve örgütsüz olduklarını görürüz. Zaten yerel ve hegemonik egemenler güçlerini karşıtları olan toplumsal güçlerin bu örgütsüzlüğünden ve dağınıklığından almaktadır. O halde Rojava Devrimi'ne dünya insanlığının verdiği desteği tam da toplumsal güçler olarak bir araya gelmenin zemini olarak değerlendirmek en doğrusu olacaktır. Verilen desteğin, sergilenen dayanışmanın kalıcı sonuçlar doğurması ancak böyle mümkün olabilecektir.

Her şeyden önce mevcut devrimi korumak ve yeni devrimler gerçekleştirebilmek için bunun gerekli olduğuna inanmak gerekir. Zira toplumsal güçler açısından en büyük güç kaynağı örgütlü toplumun bizzat kendisidir. Kendisini örgütlü demokratik topluma dayandırmayan herhangi bir toplumsal gücün işbirlikçi olması kaçınılmazdır. Günümüz kapitalist modernite koşullarında egemenlerin sistemik hareket ettikleri gözetildiğinde böylesi bir basıncın özelde Rojava Devrimi'ne genelde de Demokratik Modernite'nin tüm birimlerine yöneltildiğini çok net bir şekilde görmekteyiz. O halde devrimin özüne uygun bir seyir izlemesi için yapılması gereken, Rojava Devrimi'ni küresel bir devrim olarak görmek ve toplumsal güçler olarak küresel güç kaynağı haline gelmektir. Rojava Devrimi'ne düşen de küçük-büyük olup olmadığına bakmaksızın, küresel düzeydeki her demokratik gelişmeden, her dayanışma örneğinden azami düzeyde beslenmektir. Yönünü buna vermektir.

Kapitalist modernitenin en güçlü temsilcilerinin bile yaşadığı yapısal ve özsel krizler toplumsal güçlerin en büyük avantajıdır. Bu durumda kendisini "mutlak başarılı" ve "sonul sistem" olarak takdim etmek isteyen kapitalizme karşı, toplumsal doğaya uygun bir yaşamın zaten var olduğuna, olabileceğine inanmak kadar bu yaşamı küresel çapta daha bütünlüklü ve örgütlü kılmak olmazsa olmazdır. Bu kapsamda Önderliğimizin Özgürlük Sosyolojisi'nde belirttiği Demokratik Modernite'nin yeniden inşası için Entelektüel, Ahlaki ve Politik Görevler, yapılması gerekenlere ilişkin oldukça güçlü bir çerçeve vermektedir.

Kapitalist modernitenin en güçlü temsilcilerinin bile yaşadığı yapısal ve özsel krizler toplumsal güçlerin en büyük avantajıdır. Bu durumda kendisini "mutlak başarılı" ve "sonul sistem" olarak takdim etmek isteyen kapitalizme karşı, toplumsal doğaya uygun bir yaşamın zaten var olduğuna, olabileceğine inanmak kadar bu yaşamı küresel çapta daha bütünlüklü ve örgütlü kılmak olmazsa olmazdır. Bu kapsamda Önderliğimizin Özgürlük Sosyolojisi'nde belirttiği Demokratik Modernite'nin yeniden inşası için Entelektüel, Ahlaki ve Politik Görevler, yapılması gerekenlere ilişkin oldukça güçlü bir çerçeve vermektedir.

Rojava Devrimi vesilesiyle toplumsal güçler olarak bir araya gelmek, tartışmak, toplumsal sorunların nasıl çözülebileceğine ilişkin ortaklaşmak, gerekli entelektüel çerçeveyi oluşturmak, çerçevesi belirlenmiş zihinsel örgünün hangi duruşla (ahlâk) ve hangi toplumsal kurumlaşmalarla (politika) bedenleştirileceğini somutlaştırmak, dönemin en büyük devrimci görevlerinin başında gelmektedir. Böylesi tarihi bir süreçte Özgürlük Hareketi de dahil tüm toplumsal güçlere düşen bu görevin gereklerine göre hareket etmek ve gerekli adımları geciktirmeden atmaktır.

■■■

Küreselleşen PKK, Önderlik çizgisinde yürütülen propagandanın zaferidir

Dilzar Dîlok

Ölümsüz şehidimiz Mazlum Doğan öncülüğünde başlatılan Serxwebûn gazetesi çalışması hem Parti propagandasını yapan hem Parti kadrolarını eğiten hem de Partiye kadro katan temel bir partileşme organı olmuştur. Çıkışında, öncelikle Kürt gericiliği ve işbirlikçiliğine karşı ideolojik mücadele veren Serxwebûn gazetesinin bugüne kadar kesintisiz yayınını sürdürmesi, direnen ve kendini küllerinden yeniden yaratan özgür Kürt gerçeğinin en büyük değerlerindendir.

Rojavayê Kürdistan'daki Onur Direnişi, Kürdistan ve dünya tarihine geçecek bir direnişe öncülük yaptı. Bu direniş sürecinde basın emekçileri olarak şehitler de verildi. Yaralılar da oldu. Şehitlerin ailelerine, yakınlarına ve tüm halkımıza başsağlığı diliyoruz. Yaralıların hızla sağlıklarına kavuşmalarını umuyor; bundan sonra da daha yüksek bir moral, motivasyon ve kararlılıkla, daha disiplinli, daha iradeli ve örgütlü bir tarzı yakalayacaklarına inanıyoruz. Direnişin büyük bedelleri oldu, oluyor ve şuna inanıyoruz ki, Kürdistan halkının kazanacağı büyük özgürlük ve tüm dünya halklarıyla birlikte Demokratik Ulus ekseninde yaşama ilkesi, verilen bedellerin büyük anlamı olduğunun kanıtıdır. Bu direniş sürecinde direnişi Kürdistan ve dünyaya anlatmanın büyük çabasını veren, en sıcak mevzilerde yer alarak direniş çizgisinin yaratılmasına bedel olan Dilovan Gever, Saad Ehmed, Mihemed Hisên Reşo ve Vedat Erdemci'yi saygı ve minnetle anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Şehitlerin anılarına saygı, onların anısına devrimi gerçekleştirme ve Demokratik Ulusu tüm dünyanın temel ahlak ve hukuk ilkesi haline getirmenin sözünü veriyoruz.

PKK öncülüğünde özgürlüğü için direnen Kürt halkı olarak bugüne büyük bedellerle geldik. Büyük bedeller verdik ve verdiğimiz bedellerin büyük sonuçları var. Ancak anı anına bedeller verirken, anlık olarak hızlı sonuç almadığımız takdirde de büyük umutsuzluklara da düşmemek gerekir. Çünkü yürüttüğümüz mücadele, salt Kürt'ün özgürlük mücadelesi olmaktan çıktı. Verdiğimiz mücadele tüm Ortadoğu ve dünyayı etkiledi, ayağa kaldırdı. Bizim mücadelemiz, Kürdistan özgürlüğü kadar küreselleşen PKK'nin mücadelesidir. Bunu 9 Ekim'den bugüne kadar gördük ve hala da görüyoruz. Afrika'dan Arjantin'e, Budapeşte'den Mahabad'a, en son Himalayaların zirvelerine kadar dünyanın her yerinde PKK bayrakları dalgalandı. Bu dalgalanış Önderliğimizin zaferidir, Partimizin zaferidir, devrimin ve toplumsal özgürlüğün de en büyük habercisidir.

Kürdistan'da gerçek aydınlanma PKK ile başlamıştır

27 Kasım 1978'de kuruluşunu ilan eden PKK, başlattığı Kürdistan özgürlük mücadelesi ile toplumsallaşmış, Kürt toplumunun uluslaşmasını sağlamış ve Kürdistan tarihinde sarsılmaz bir yer edinmiştir. PKK öncesi Kürdistan tarihi boyunca Kürt toplumu içinde bilinçlenme ve aydınlanma çıkışları olmuş, ancak dar ve bireysel kalmıştır. Kürt gerçeği öyle bir paradoksa mahkum edilmiştir ki, aydınlanma çıkışlarında çaba ne kadar büyük olursa, kendi toplumundan kopuş da o kadar büyük olmuştur. Bir yandan Kürtlüğe dair bazı adımlar atılmışsa da diğer yandan Kürtlükten çıkışların adımları, uçurumları yaratılmıştır. Bundan dolayı Kürdistan tarihinde PKK öncesi süreçte aydınlanma tarihi denebilecek bir dönemin olduğunu söylemek zordur.

PKK öncesi de Kürt toplumu içinde aydın gençlik çıkışları olmuş, hatta kimi gruplar da ortaya çıkmıştır. Ancak bu çıkışlar, bir bütün toplumu etkisine alan bir toplumsal aydınlanmayı yaratamamıştır. Bundan dolayı da söz konusu 'aydınlanmayı' yaşayan gençler ya sömürgeci Türk aydınlanmasına eklemlenmiş ya da Kürt aydını denilen ancak marjinal bir duruşu aşmayan bir düzeyle sınırlı kalmıştır. Ki bu da aydınlanma tanımına ters bir durumdur. Kendini toplumsallığıyla buluşturamayan ve kendi toplumunu soykırımdan kurtaramayan bir aydınlanmanın mümkün olmadığının örnekleri dünya halklar tarihinde de görülmektedir. Böyle bir toplumsal tarihsel gerçeklik içinde Kürt toplumunun da uluslaşma sürecinin büyük sancılar yaşadığı bilinmektedir.

PKK'nin kurulduğu ve halklaştığı yıllar, Kürt halkı içinde en hızlı ve kitlesel aydınlanma süreçlerinin yaşandığı yıllardır. Önder Apo, PKK'nin ilk adımlarını Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun beşinci cildi olan Kültürel Soykırım Kıskacında Kürtleri Savunmak kitabında şöyle anlatmaktadır.

"Benim için Kürt gerçekliği artık bu grup pratiğinden çıkacak sonuçlarla bağlantılı olacaktı. Sonradan sıkça düşündüm: Kürt gerçekliğine doğru varmak için acaba grup dışında daha iyi bir araç var mıydı? Halen bu grup kurma yönteminin gerçeğe varmak için en doğrusu olduğuna inanmaktayım. İnanmaktan da öte, benim yaratıcı bir devrimci (muhafazakâr ve karşı devrimci için de) olmam, onun vazgeçilmez aracı olan kolektif bir grup olmaktan geçerdi. Grubu, örgütü olmayan bireyin toplumsal insan olmayacağına dair inancımı hâlâ koruyorum. Elbette aracın içeriği ve formu sonuç alınmasında temel belirleyendir. Ben grubu, grup beni geliştirmek durumundaydı. Kendisini 1978 yılı Kasım'ında PKK olarak ilan edinceye kadar grubun bir nevi hakikati araştırma ve yayma konumunu aştığı pek söylenemezdi. Politikanın acemisi bile sayılamazdı. Ama genel politika ve şiddet ortamından da etkileniyorduk."

Grubu ve örgütü olmayan bireyin toplumsal insan olamayacağı gerçeği, Önder Apo'nun Kürt toplumsallığının içinde olduğu duruma bakarak çözümlediği ve bugün de geçerliliğini koruyan bir gerçektir. PKK'nin çıkışı; ideolojik grup aşaması, Parti kuruluşu, Kürdistan'da sınıf bilincini oluşturması, kadın özgürlüğüne karşı bir uyanışı gerçekleştirmesi, Kürt bireyinin uluslaşması gerçekliğini tartışmaya açması, egemen-ezilen ulus gerçeğini çözümleyerek ezilen ulus bireyini çözümlemesi ve Kürt'ün varoluş şartlarını ortaya koymasıyla Kürt toplumsal tarihinin en dinamik dönemini oluşturur. Gerilla mücadelesinin başlaması ardından gelişen halklaşma süreci ise, toplum içinde her kesimin kişisel ve toplumsal olarak kendini ancak PKK ile var edebileceği düşüncesinde ortaklaşmasını sağlamıştır. Bir yandan da PKK'nin yükselen direnişinin tüm halk kesimleriyle buluşmasının bir yolunu açmıştır. Yükselen direniş değerlerinin topluma taşırılması yükselen gerilla savaşının halka ulaştırılması, parti propagandasının yapılarak halklaşmanın sağlanması kendisiyle birlikte Kürdistan toplumunda kitlesel bir aydınlanmayı da getirmiştir.

Kürdistan'da özgür yazılı basın geleneğinin oluşmasında Serxwebûn bir milattır

Parti kuruluşunda Parti'nin propagandasıyla başlayan basın faaliyetleri gerilla savaşının yükselmesi ve halklaşmanın gelişmesiyle farklı bir aşamaya ulaşmıştır. Gerilla savaşının kendisi başlı başına bir Parti propagandası olmuştur. Ancak ideolojik çizgi ile birlikte bu savaşın propagandasını yapmak da gerillanın ve gerilla şahsında Parti'nin, Önderlik gerçeğinin propagandasını geliştirmiş, giderek Kürt halkının aydınlanmasını ve bilinçlenmesini sağlamıştır. Kürt halkı sömürgeci ulus gerçeğinden koparak kendi uluslaşmasını gündemine almış ve bir inşa sürecine girmiştir. Ölümsüz şehidimiz Mazlum Doğan öncülüğünde başlatılan Serxwebûn gazetesi çalışması hem Parti propagandasını yapan hem Parti kadrolarını eğiten hem de Partiye kadro katan temel bir partileşme organı olmuştur. Çıkışında, öncelikle Kürt gericiliği ve işbirlikçiliğine karşı ideolojik mücadele veren Serxwebûn gazetesinin bugüne kadar kesintisiz yayınını sürdürmesi, direnen ve kendini küllerinden yeniden yaratan özgür Kürt gerçeğinin en büyük değerlerindendir.

Serxwebûn gazetesinin ortaya çıkardığı dil, üslup, özgürlük ve mücadele ilkeleri bir bütün Kürt halkı içinde örnek alınmış ve özgürleşen Kürt toplumunun dilini, üslubunu oluşturmuştur. 90'larla birlikte örgütlenme gelişmiş, kitleler büyümüş, hitap edilen kesimler genişlemiş ve Kürt toplumu içinde önemli bir aydınlanma başlamıştır. Kürdistan özgür yazılı basın geleneğinin oluşmasında Serxwebûn bir milattır.

90'lı yıllardan bugüne kadar Bakurê Kurdistan'da da yapılan yayınlar, toplumu bilinçlendirdiği ve kendi kadrosunu yarattığı kadar, ulaştığı her bir bireyi geri geleneksel Kürt kişiliğinden koparmış, sömürge bireyi olmaktan çıkararak özgürlük arayışına sevk etmiştir. Bunu hem yayın çizgisiyle hem de kendi çalışanlarının yarattığı yaşam çizgisiyle oluşturmuştur. Gurbetelli Ersöz arkadaşın öncülük ettiği gazete çalışması ile onun Önderlikle buluşması ve Kürdistan dağlarında özgür kadın komutanlaşmasının en önemli aşamalarından birini temsil etmesi birbirinden bağımsız değildir. Tam da bu örnekten yola çıkarak şunu söylemek mümkündür. Özgür Kürt bireyinin yaratılması ve Kürt aydınlanması, hiçbir halkın yaşadığı aydınlanmaya benzememektedir. Daha zor, daha karmaşık ve daha büyük bedellerle oluşan bir ulusal aydınlanmayı yaşadığımız kesindir. Mexmûr'daki DAİŞ karşıtı direnişte Deniz Fırat arkadaşın, Şengal'deki direnişte Nujiyan arkadaşın şehit düşmesi de, basın-yayın propaganda çalışmasının mücadelenin en ön saflarında yürütüldüğünün kanıtıdır.

Kürdistan basın-yayın tarihi açısından bir ilk olan Med TV'nin Kürt toplumunda yarattığı gelişmeler, başlı başına devrimsel düzeydedir. Yazılı basıncılıkla sözün topluma ulaştırılması ve özgür Kürt'ün kendi özgür sözünün oluşturulması başarılmışken, Med TV ile Kürt bireyinin kendisi olma ve uluslaşmasında, ezilen toplum bireyi olmanın aşılmasında devrimsel bir adım atılmıştır. Özgürlüğün ve kazanımların görünür olması, topluma gösterilmesi Kürt uluslaşması açısından devrimsel bir adımdır. Öncesinde kasetlere kaydedilen, evlerde gizli gizli izlenen kimi görüntülerin televizyona taşınması, aynı anda milyonlarca Kürt'ün aynı görüntüyü izlemesi, aynı duyguyu yaşaması, Kürt uluslaşmasında, Kürt toplum bireylerinin ortak duyguyu yaşamasında, parçalanmış Kürt gerçekliğinin bütünleştirilmesinde büyük bir rol oynamıştır. Kürtler aynı anda hep birlikte Önderliğini görmüştür. Aynı anda, aynı şarkıları dinlemiş, aynı halaya durmanın ruhsal birliğini yaşamıştır. Bunun yarattığı duygu ortaklaşmasının Kürdistan Özgürlük Devrimine kattığı anlamlar tarihseldir.

Kürt uluslaşmasında basın yayının büyük bir etkisi olmuştur

Bugün geldiğimiz aşamada PKK dört parça Kürdistan ve tüm dünyada yaşayan Kürtleri etkilemekte, onların sözlerini, tercihlerini, yaşayış biçimlerini belirlemektedir. Her bir parçanın kendi özgünlüğüne göre gelişim seyri olduğu kadar ortak Kürdistani değerler ortaya çıkmış, ortak bir dil ve ortak bir yaşayış biçimine doğru ilerleyiş başlamıştır. Kürt uluslaşması henüz tamamlanmamış olsa da büyük adımlar atıldığı ve başarılar elde edildiği kesindir. Bunda basın ve yayınların etkisi büyüktür. Çünkü tüm Kürtler herhangi bir durum hakkında doğru bilgi edinmek, nasıl yaklaşması gerektiğini öğrenmek için özgür basın-yayın araçlarına bakmakta, yönünü özgürlük ideolojisine dönmektedir.

PKK yaklaşık yarım asırlık özgürlük mücadelesinin sahibi olarak Kürt halkının öncü ideolojik gücü olmaya devam ediyor. 41 yıldır kesintisiz süren bu mücadelenin gerçekleştiricisi ise Önder Apo'dur. Önder Apo'nun düşünceleri, yarattığı paradigmanın ve toplumsal, sistemsel çözümlemeleri tüm kadro ve sempatizanlarınca benimsenmiştir.

Önder Apo'nun ortaya koyduğu Demokratik Ulus Paradigması Kürdistan'dan tüm Ortadoğu ve dünyaya yayılmaktadır. Demokratik Ulus Paradigması'nın tüm dünyada ilgi ile karşılanması, sahiplenilmesi, Önder Apo'nun İmralı işkence sistemi ve mutlak tecridini kendi direnişiyle aştığını ve özgürlük adımlarının evrenselleştiğini de göstermektedir.

Faşist Türk soykırım rejimi Kürtlerin baş düşmanıdır. Nerede Kürtler adına en küçük bir kazanım, özgürlükçü bir gelişme varsa saldırmaktadır. Çünkü kendi varlığını Kürtlerin soykırımdan geçirilmesinde ve yok edilmesinde görmektedir. Bu zihniyetle 9 Ekim 2019 tarihinde Rojavayê Kurdistan'a işgal başlatıldı. Bu işgal, 9 Ekim 1998 tarihinde

Önder Apo'ya karşı başlatılan komplo sürecinin başlangıç gününe denk getirilerek Kürt halkının hafızasında soykırım algısı derinleştirilmeye çalışıldı.

Rojavayê Kurdistan'a yönelik saldırılar başladığı günden bugüne kadar büyük tartışmaları, toplumsal tahlilleri, sistemsel çatışmaları da beraberinde getirdi. Çatışmalar yol açan bu tartışmalı konular önümüzdeki dönemde gündem olmaya devam edecek gibi gözükmektedir. Bu konulardan kimi başlıklar şöyle:

-Türkiye'nin başka bir ülke bütünlüğüne saldırması, kendi ulus devlet bütünlüğünü de ihlal etmesi,

-ABD ve Rusya'nın Türkiye ile gayri meşru ilişkileri ve işgale onay veren tutumları, değişen kutuplar,

-Bölge devletlerinin işgal karşısındaki tutumu,

-Tüm Kürtlerin bir parçaya yapılan saldırı karşısındaki tutumu,

-Katar gibi iradesiz bir işbirlikçi devlet dışında Arap devletlerinin işgal karşıtı tutumu,

-Avrupa, Amerika kıtaları başta olmak üzere tüm dünya halklarının işgal karşıtı eylemleri,

-AKP-MHP hükümeti şahsında Türkiye devletinin yüzyıllık Kürt soykırım politikası,

-Kuzey Atlantik ittifakının tartışmaya girmesi ve NATO'nun öldüğünün ilan edilmesi,

-Hepsinin üstünde küreselleşen PKK gerçeği ve dünyanın kabul ettiği Demokratik Ulus paradigması.

Özel savaş saldırılarını boşa çıkartmada özgür basın emekçilerine büyük rol düşüyor

Rojava'da tarihsel bir direniş oldu ve bu direniş halen de sürüyor. Rojava direnişinin bize kattığı çok şey vardır. Temel gündemimiz olan Devrimci Halk Savaşı stratejisini esas alan Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin haklılığı bu direnişte bir kez daha ispatlanmış oldu. Zira tüm anlaşmalara, ortaklıklara ve verilen sözlere rağmen, hiçbir egemen devletin varlık yokluk anlarında Kürtlerin yanında olmadığı ve olmayacağı görüldü. Bu durum öz gücü her durumda esas almayı, örgütlemeyi, Kürt halkını öz güçle motive etmeyi ve tüm bunların büyük oranda basın-yayın üzerinden yapılmasının gerekliliğini ortaya koydu.

Kürtlerin direnişle var olduğu gerçeği bir kez daha görüldü. Rojava Devrim sürecinde yer yer yansıyan, dış güçlere fazla güvenen yaklaşımın ve olası saldırı karşısında hava sahasının açılmasına izin verilmeyeceği beklentisinin, Devrimci Halk Savaşı Stratejisine ters bir ruh hali yarattığı görüldü. Bu anlamıyla direnişin Kürtleri kendine getirdiği söylenebilir. Bu durum şüphesiz Rojava Devrimi'nin ittifakları, diplomasisi olmayacak anlamına gelmez. Dünyayı etkileyen bir devrim, kendini dünyaya, kıtalara, ülkelere ve halklara kapatamaz, kapatmamalıdır. Gidebildiği her yere, ulaşabildiği her halka, her topluluğa ulaşması, devrimin doğası gereğidir. Hele hele Demokratik Ulus paradigmasını esas alan devrimin ittifak, dayanışma ve diplomasi faaliyetlerini çok önemsemesi gerekmektedir. Ancak bu durum, kendi özsavunmasını başka güçlere dayanarak yürütmek anlamına gelmez. Bu anlamda, devrim güçleri kadar devrim sahasındaki basın çalışmalarının da bu konuda büyük rolü vardır. Çünkü düşmanın özel savaşını boşa çıkartmak, yalanlarını, vahşetini teşhir etmek ve toplumu devrime hazırlamak, büyük oranda propaganda çalışmasının görevidir.

İşgalci, faşist Türk devletinin Kürtlere, özelde de Önder Apo'nun çizgisine yönelik soykırım saldırıları Rojava'da yeni bir biçim aldı. Başta Rojava direnişi olmak üzere bu soykırım saldırılarına dönük tutum ilk olarak özgür basın geleneğinin olduğu yayınlarda yer buldu. Bu tarihsel dönemde propaganda-ajitasyon faaliyetlerinde, direnişin merkeze oturduğu bir yayıncılığa geçildi. Bu yönüyle propaganda faaliyetlerinin, özellikle direniş merkezinden yürütülen basın faaliyetlerinin direniş koşullarında yüksek dirençle sürdürülmesi, bunun yayın organlarına yansıtılması, direniş hattını en temel çizgi haline getirmesi, tüm direnişin aynası oldu. Bir bütün olarak Rojava'da çalışan, direniş alanlarını anı anına takip ederek halkımıza ve dünyaya yansıtan tüm basın emekçileri büyük bir saygıyla anılmayı ve kutlanmayı hak ettiler. Bu tarihi destansı direnişi tüm dünyaya taşımanın en canlı görevini yürüttükleri için kutluyoruz.

Soykırım saldırıları ve direnişin devam edeceği önümüzdeki dönemde de Rojava merkezli direnişin yansıtılmasında salt olaysal-güncel olmayan, güncel yaşananlara sıkışmayan bir yayıncılık olması ve bunun için daha yaratıcı bir tarzın uygulanması esas alınmalıdır. Bu anlamda Ortadoğu krizine dair Önderliğin, Ortadoğu savunmasının daha güçlü işlenmesi gerekir. Kürt-Arap ilişkileri çok önemlidir. ÖzellikleTürk devletinin Kürt-Arap savaşı çıkarmaya yönelik saldırıları var ve bu saldırılar alandaki direnişle büyük oranda boşa çıkarılmıştır. Hala da Türk devleti, çeteleri örgütleyerek ordular kurarak Kürtlerin üzerine saldırtmaktadır. Öyle bir faşizm ki, Kürt kazanımlarını engellemek için Suriye devletine rağmen 'Suriye ordusu' kurdu ve bunu ilan etmektedir. Buna rağmen Rojava ile Kuzey ve Doğu Suriye'de Demokratik Ulus çizgisinde bir buluşma yakalanmıştır. Bu tarihsel kazanımın basında daha güçlü işlenmesi, bunu yaratan önderliksel zeminin daha derinlikli ve kapsamlı topluma verilmesi devrim açısından önemini korumaktadır. Devrimci halk savaşı pratiğini hem bizim savaşımızdaki, hem dünya devrimci halk savaşlarından örnekleriyle daha güçlü yansıtmak önemlidir. Bu anlamda devrimin gücünü ve direnişin büyüklüğünü anı anına görebilmek ve bunu kamuoyuna anı anına yansıtmak, hangi düzeyde tarih yapıcısı olduğunun farkında olarak buna göre bir yayıncılık yapmak devrimci görevlerimizin gereğidir. Yürütülen çalışmanın ve ortaya çıkan değerlerin önemi ve büyüklüğü kadar, daha güçlü sonuçlar çıkarmak, toplumu daha fazla bilinçlendirmek, devrime motive etmek ve dünyayı ayağa kaldırdığı kadar diğer halkları kendi ülkelerinde devrim mücadelelerini geliştirmeye teşvik etmek de devrimci görevlerimizdendir.

Diğer bir görevimiz de işgalci Türk devletinin yaşadığı hezimeti yansıtmaktır. Faşist işgalci Türk devleti bu saldırı sürecinde büyük kaybetti, tüm kayıplarını gizledi ve dünya kamuoyunda büyük bir itibarsızlaşmayı yaşadı. Önüne katıp Kürdistan'a sürdüğü talanci çete grupları büyük darbe aldı. Bu durum daTürk devletinin daha fazla tekniğe başvurmasına, hava saldırılarına ve en son kimyasal silah kullanmasına kadar gitti. Düşman, her yönüyle düşmanlığını yaptı, yapıyor. Büyük darbeler aldı ve her türlü vahşi, alçak, kirli yöntemi kullandı. Bunların basınımızda daha fazla işlenmesi, Türk devletinin itibarsızlaştığı dünya kamuoyunca mahkum edilmesini ve cezalandırılmasını sağlamak gerekir.

Basında kullanılan dil çok önemlidir

Düşman kavramı da doğru ele alınmalı ve işlenmelidir. Bu anlamda basında kullanılan dil de çok önemlidir. DAİŞ karşısında savaşmak, özünde Türk devletinin saldırılarına karşı durmak demektir. Görünürde savaşılan DAİŞ'liler olsa da, özünde savaşılan güç Türk devletidir, AKP-MHP faşist iktidarıdır. Karşısında savaştığımız fikir, soykırımcı Türklüktür. Ancak bu konuda DAİŞ'ı merkeze alarak Türk soykırımcılığını ikinci plandaymış algısı yaratan eksik yaklaşımlar çıkmaktadır. Örneğin Rojava direnişinde şehit düşen Amara arkadaşın bedenine saldırı yapıldı. Bu saldırıları yapanlar çeteydi. Fakat bu çeteler Türk devletinin soykırım politikasını uygulamak, Türk askerinin kirli işlerini yapmak üzere oradır. Ne yapıyorsa Türk devleti adına yapmaktadır. Bunu bilmek ve yayınlarımızda özellikle vurgulamak gerekir. Daha da önemlisi; 90'lı yıllarda gerilla cenazelerine saldıran TC askerlerinin yaptıklarını tüm dünya biliyor. Elinde gerillaların kesilmiş kulaklarından tespih yapan, kesilmiş kafalarla poz veren Türk askerlerinin görüntülerini herkes gördü. DAİŞ bugün cenazelerimize saldırıyorsa, bunu Türk faşizminden, Türk soykırımcılığından öğrendi. Bunu böyle vermek gerekir. Ancak yayınlarda DAİŞ tarzı denerek DAİŞ vahşeti özneleştiriliyor. Evet DAİŞ da vahşidir, ancak DAİŞ, bu konuda Türk devletinin öğrencisidir. Ne yapıyorsa Türk devletinden öğrenerek yapıyor.

Şunu da söylemek gerekir: Türk devleti bu savaşta büyük bir propaganda yenilgisi yaşadı. Tüm hazırlıklarına, tüm basın kurumlarının AKP-MHP faşist iktidarının hizmetinde olmasına, her türlü teknik-ekonomik araç kullanımına rağmen, işgalci Türk basını yenildi. Türk basını Türk ordusundan daha fazla savaştı, daha fazla vahşi bir dil kullandı, daha ırkçı söylemler geliştirdi ve daha fazla insanlık suçu işledi. Tüm üniversitelerdeki öğretim üyelerinin, tüm siyasetçilerin, tüm sıradan insanların savaş uzmanı ve silah uzmanı haline getirildiği böyle bir süreçte, tüm bu kesimler Kürt düşmanlığı yapmak için sıraya dizildi. Kürtlere karşı topyekûn bir savaş yürütüldü. Bu anlamda propaganda araçlarının tümden Kürt düşmanlığına, Kürt soykırımına kilitlendiği böyle bir süreçte tüm saldırılar, karşısında direnişi buldu. Halkımızın kararlı direnişi ve tüm dünya halklarını kendi direnişleri etrafında bir araya getirmesi, Önder Apo'nun Demokratik Ulus paradigması etrafında toparlaması, tüm saldırıları boşa çıkardı.

AKP-MHP faşizminin yürüttüğü propaganda saldırılarının sınır tanımazlığına rağmen yenilmesinin iki sebebi vardır: ***Birincisi,*** saldırılar karşısındaki direnişin büyüklüğüdür. ***İkinci*** önemli sebep ise, direniş çizgisinin propaganda faaliyetlerinin düşman basınını boşa çıkarmasıdır. Anı anına takip edilen propaganda savaşında şunu gördük. Düşman basını tetikçi bir yayıncılık yaptı, kılıçlarla, kasklarla pozlar verdiler. Ancak düşman basını tüm yalanlarına rağmen özgür basının argümanları, direniş çizgisinde ısrarı ve isabetli yayıncılığı karşısında defalarca boşa düştü. Düşmanın kara propagandası etkili olmadı, algı yaratamadı. Doğrular, yalanı yendi.

Basın emekçileri de savaşçılar kadar bu işe hayatını adıyor

Bu anlamda propaganda çalışmalarının ideolojik çalışmalar olduğu bilinciyle ele alınması, teknik yaklaşılmaması, her bir basın emekçisinin devrim düşüncesine, stratejisine hâkim olması, kendini bilinçlendirmesi ve bilinçlendiği kadarını topluma aktarabilmesi gerekmektedir. Basın kadro ve çalışanlarının böyle süreçlere çalışma tarz ve temposu açısından hazırlıklı olması, bununla birlikte yayın çizgisinde halkı buna hazırlayacak bir tarzı hâkim kılmaları gerekir. Basın ve kültür-sanat faaliyetleri başta olmak üzere, ideolojik içerikli çalışmalarının salt savaşçılara güzelleme yapan, salt savunma kurumlarını esas alan, devrimci halk savaşını yeterli düzeyde göremeyen, buna göre gerekli ideolojik çalışmayı yapamayan tarzı, önceki dönemlerde de eleştirilen bir konuydu. Ancak böyle kritik süreçler, bu eleştirilen konuların aşılmaması bedelleri ağırlaştırıyor.

Rojava'da ağır savaş süreçleri yaşandı, yaşanıyor. Savaş, insanı ve toplumları fazlasıyla etkileyen bir olgudur. Hele bizim gibi fedai özgürlük savaşçılığının verildiği bir mücadelede zaman çok önemlidir; gecikmeler, hatalar daha fazla can kayıplarına yol açabiliyor. Hatta halkımızın kaderini berlileyen bir süreçten geçmekteyiz. Tüm bunları bilmek ve bu durumları salt duygularla karşılamamak, düşünmek, üzerine kafa yormak ve hazırlıklı olmak gerekir. Muhabir ve diğer tüm basın emekçileri de savaşçılar kadar bu işe hayatını adıyor, yoksa savaş alanında olunmasının başka tanımı olamaz. Bu önemli bir kararlaşma durumudur ve kişisel yaşamdan öte, anlamlı yaşam için verilen bir karardır. Bu kararın gereği olarak sürekli hazırlıklı olunması da beklenen duruştur. Kuşkusuz çok cesur, özverili ve işini iyi yapmaya çalışan tutumlar da çoktur. Ancak bu duruşu sadece savaş cephesinde bulunan değil, her alanda çalışma yürüten kadro ve çalışanların esas almalıdır.

Basın çalışmasındaki arkadaşlar, yaptığı tespitleri somut verilere dayandırmalıdır. Tabii veri demek, salt tescilli rakamlar değildir. Topluma dair yapılan gözlemler de somut veridir ve bunları iyi yansıtmak gerekir. Halkın direnen sözü, resmi, tutumu en somut veridir. Yine veri demek salt günlük-anlık veri değildir.

Örneğin, ABD'li yetkililerin açıklamaları üzerine askerlerini çekilmesi ardından ABD'nin Kürtlere 'ihanet ettiği' tespiti yapıldı. Bunu yansıtırken ABD'li yetkililerin açıklamalarından cümleler vermekten ziyade ABD tarihinden benzer örneklerin verilmesi, yine ezilen egemen diyalektiğinin ele alınması gerekir. Tarihsel bilinç, birikim, altyapı çok önemlidir.

Rojava Devrimi'nin karşı karşıya olduğu savaşın ana ekseni, basın-yayın alanında daha net işlenmelidir. Ortada büyük bir savaş var, işgal etme çabası var. Buna karşı Hareketimizin de bir direnişi var. O yüzden başta halkımız ve bölge halkları olmak üzere tüm insanlığı da doğru bilgilendirip, etkileyerek özgürlük devrimini savunmak ve Kürt sorununu çözmek üzere zengin yöntemlerle etkili eylemlere çekmeye çaba harcıyoruz. Kuşkusuz bu eksenimiz devam ediyor ve olayları doğru anlamayı ve etkili vermeyi gerektiriyor. Önder Apo'nun belirttiği üçüncü siyasal çizgi gerçeğini böyle hayata geçirmeye çalışıyoruz. Geçmişte yaşadığımız hatalı durumları bir daha yaşamamak ve çizginin doğru uygulanmasını sağlamak için sürekli duyarlı olmak gerekiyor.

Hareket ve halk olarak bizim, dünya halkları ve başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilenler dışında herhangi bir stratejik müttefikimiz yoktur. O halde bunun gereklerine uygun davranmak, herkese karşı hem çok dikkatli hem de herkesle ilişkili olmak durumundayız. İlişki-çelişki diyalektiğinde dengeyi doğru tutturmamız gerekiyor. Propaganda-ajitasyon çizgimizin de işte buna göre oluşması lazım.

Şehit düşen basın emekçileri bu direniş çizgisinin şehididir

41 yıllık mücadelemizde özgür basın şehitlerinin şekillendirdiği bir kültür vardır. Her şeyden önce bu kültür özgürlük ilkesini esas almaktadır. Tahakkümcü, egemen, sömürgeci sistemler karşısında kendini devlet dışı, demokratik komünal olarak konumlandıran, sınıflaştırmayı kabul etmeyen, demokratik ulus anlayışını esas alan ve demokratik modernite temelinde yaşamını inşa eden bir kültürdür bu. Tabii bu kapsamlı tanımın basına, yayın çizgisine yansıyan, her bir basın emekçisinin kalemine, yazdığı her kelimeye, çektiği her kareye yansıyan bir yanı vardır. Şehit düşen basın emekçileri bu direniş çizgisinin şehididir. Önder Apo'nun ortaya koyduğu mücadele ve yaşam çizgisinin basın şehididir.

Basın çalışmalarındaki ölçü ve ilkeleri ortaya koyarken vurgulanması gereken birkaç nokta daha vardır. Basın çalışmaları devrimi, mücadeleyi topluma taşıran, devrimin dışa yansıyan yüzü olduğu için oldukça hassa bir çalışmadır. Başka çalışmalarda yapılan bazı hatalar belki kolay telafi edilebilir, ama basında yapılan bir hata milyonların gözü önünde olmakta ve olumsuz etkilerinin telafisi oldukça zor olmaktadır. Önderlik çizgisinde bir basın kadro duruşu bu gerçeğe göre kendini geliştirmek ideolojik-politik düzeyini yetkinleştirmek ve çok hassas olmak zorundadır. Her kadro için bu duruş esas olmakla birlikte bir basın kadrosu açısından daha yakıcı bir ihtiyaçtır.

Rojava özgürlük direnişi tüm görkemiyle Özgür Basın'da işlendi. Tüm dünya, Rojavayê Kurdistan'a yapılan saldırıları ve saldırılar karşısındaki direnişi görmek için özgür basına yönünü çevirdi. Buraya bakarak tüm dünya halkları harekete geçti. Özgür Kürt'ün direniş çığlığı bu yayınlardan dinlendi, görüldü ve cevaplar verildi. Eğer bugün tüm dünya halklarının direnişe destek verdiğini söylüyorsak, bu desteğin ortaya çıkmasında yaşanan direniş, haklılığımız ve bunun özgür basında görünür kılınmasından kaynaklandığını söylemek gerekir.

Rojava'ya yönelik işgal saldırıları karşısında özgür basın geleneğini sürdüren kurumlar hızla tutum aldılar. Bu doğru olandı, anlamlıydı ve tarihe de böyle geçecektir. Bu direniş tutumu sürecin genel gidişatını da olumlu etkiledi. Başur'daki kimi basın organlarının direnişin başında yaptıkları direniş karşıtı yayıncılıkla neredeyse işgali besleyecek bir yayıncılık yaptılar. Fakat Kürt halkının bütünlüklü tavrını görünce ve direniş küreselleşince yayın politikaları değişti ve direnişi sahiplenmek zorunda kaldılar. Yoksa direnişin ilk birkaç gününden sonra yapılan kimi yayınları o kurumların

AKP-MHP faşizminin propaganda saldırılarının sınır tanımazlığına rağmen yenilmesinin iki sebebi vardır: Birincisi, saldırılar karşısındaki direnişin büyüklüğüdür. İkinci önemli sebep ise, direniş çizgisinin propaganda faaliyetlerinin düşman basınını boşa çıkarmasıdır. Anı anına takip edilen propaganda savaşında şunu gördük. Düşman basını tetikçi bir yayıncılık yaptı, kılıçlarla, kasklarla pozlar verdiler. Ancak tüm yalanlarına rağmen özgür basının argümanları, direniş çizgisinde ısrarı ve isabetli yayıncılığı karşısında boşa düştü. Düşmanın kara propagandası etkili olmadı, algı yaratamadı. Doğrular, yalanı yendi.

yayın çizgisi gibi görmek yanlıştır. Zira ateşkes adı altında geliştirilen komplo sürecinden sonra yaptıkları yayıncılık ise halkımızın mağduriyetini çok fazla öne çıkarmak, direnişi görmezden gelmek oldu. Tabii ki Başûr halkımızın yaptığı katılımlar, eylemlilikler ve yardım kampanyaları anlamlı ve değerlidir. Ancak kimi örgüt ve kişilerin tekil yardımlarını çok büyüten yaklaşımlar kimi yaklaşımlar ortaya çıktı. Bu durumlar kesinlikle direnişi büyütmüyor, sonuçta yaşanan mağduriyetler üzerinden birilerinin kendini yaşatması anlamına geliyor. Özellikle Rojava halkının Başûra geçmesi, topraklarını bırakması, bunların Başûr'da kamplara konulması, "ağırlanması" gibi konuların işlenmesi, neredeyse toprakların terkedilmesinin teşvik edilmesi, özünde işgale hizmet etmektedir. Mağduriyetlerin habire işlenmesi ama bunu yaratan işgal ve soykırım saldırısından hiç sözedilmemesi özgürlükçü-direnişçi bir yaklaşım değildir. "Kim bunu yarattı, kim saldırdı?" sorularına Başûr'dan tek bir kelimelik cevap yoktur. Başûr basını Rojava'daki halkın durumunu gündem yaptığı kadar, halkı bu duruma düşüren işgali, Türk soykırımcılığını gündem yapmamıştır. Sanki dünyanın uzak bir köşesinde birileri mağdur olmuş, onlar da yardım ediyor gibi bir tarzı esas alıyorlar ki bu yanlıştır. Ulusal amaçlara da hizmet etmemektedir. Direnişe karşıtı bir yayın yapamamaları özgür basın geleneğinin yarattığı etkiden kaynaklanmaktadır.

Özgür basın kurumlarımızın yaptığı yayıncılık ise direnişi geliştiren, direnişin anlamını yükselten ve tüm dünya halklarının bilinçlenerek direnişe destek olmasını ortaya çıkaran bir tarzda oldu. Bu anlamda, özgür basın kurumları Kürtlerin dünyaya açılan penceresi oldu. Yazılı basın kurumları, ajanslar en önemli kaynak olurken, görseller de bu kaynağa dayanan, kendini bu kaynaklardan besleyen ve en sağlıklı bir şekilde gelişmeleri yansıtan bir tarzda kendini örgütledi. Tüm zorluklara, savaşa, verilen bedellere rağmen alandan yapılan yayıncılık, kendi gücüne güvenmenin de bir örneği olarak tarihe geçecektir.

Bu temelde insanlığın umudu olan özgürlük mücadelesini, özgürlük direnişini ve tanıklık ettiğimiz Onur Direnişinin bir anlamda destanının yazılmasında özgür basın geleneğine düşen büyük role denk bir çaba da ortaya çıktı. Alandaki tüm çalışanların, muhabirlerin, kameracıların, teknik işleri yapanların, en küçüğünden en büyüğüne kadar emek veren basın emekçilerinin büyük çabası göz önündedir. Özgür basın geleneği, tüm saldırılara rağmen alanda çalışmanın onurunu taşımaktadır ve bu onuru hak etmektedir.

Tabii böyle yoğun bir dönemde yer yer hatalar oldu, eksiklikler yaşandı ancak bu eksikliklerin hızla farkına varıldı ve düzeltildi. Basın yayın çalışması algı oluşturma çalışmasıdır. Halkımızın beklentisi nedir, neyi görmek istiyor, neyi dinlemek istiyor gibi konularda daha duyarlı ve seçici olunması gerekmektedir. Bu anlamda dönem dönem salt olayların ve güncelin sınırlarında kalındı. Yaşanan an'dan öte tüm an'ları belirleyici bir yayıncılık, bir algı yaratma, bir öngörü geliştirmek yerine olayların akışıyla sınırlı kalma yaşandı.

Yayınlarda kimi zaman bilgiden çok tekrarları yapılan yorumlar oldu. Tekrar yorumların bilinçlenme ve bilinci pekiştirme rolü vardır. Elbette yorum yapılacaktır, fakat dar ve kendini tekrarlayan yorumlar bu uluslararası komplo sürecini açıklamakta yeterli olmamaktadır. O nedenle bilgiye ağırlık veren, Kürt soykırımını deşifre ve teşhir eden, bunun hangi güçler eliyle nasıl yapıldığını ortaya koyan ve buna karşı öz gücümüz ile direnmeyi temel perspektif olarak belirleyen bir tarzda ağırlık verilmesine ihtiyaç vardır.

Direniş sürecinde ortaya çıkan hatalar hızla düzeltilmeli

Özgür basında, kendini daha örgütlü, daha yaygın ve mobilize olduğu kadar daha hızlı ve koordineli hareket eden, örgütselliği ve koordineli oluşu hiçbir zaman temponun önüne gerekçe olarak koymayan bir tarzda da ihtiyaç var. Daha hakim olduğumuz alanlarda kimi zaman geç haber girişleri toplumu olumsuz etkilemekte, haberi erken giren algı yaratmakta ve etkili olmaktadır.

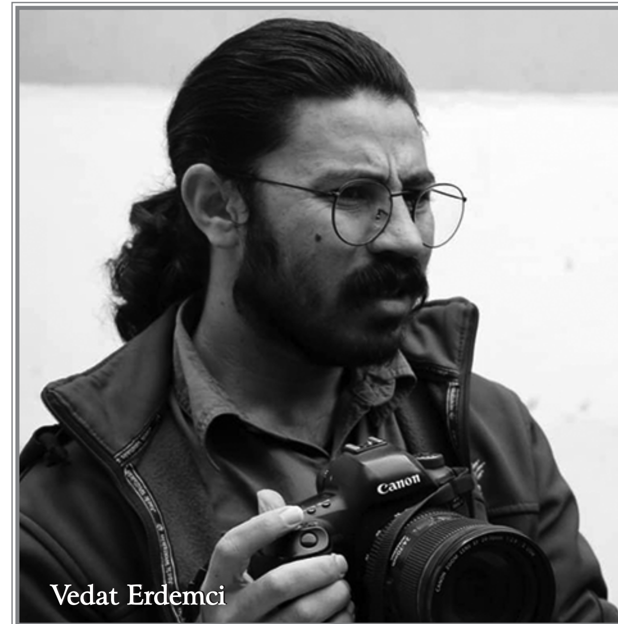

Dilovan Gever

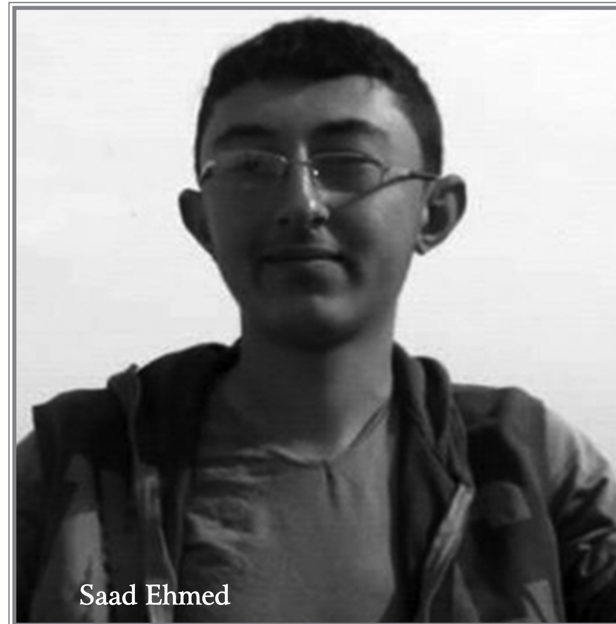

Mihemed Hisen Reşo

41 yıllık mücadelemizde özgür basın şehitlerinin şekillendirdiği bir kültür vardır. Her şeyden önce bu kültür özgürlük ilkesini esas almaktadır. Tahakkümcü, egemen, sömürgeci sistemler karşısında kendini devlet dışı, demokratik komünal olarak konumlandıran, sınıflaştırmayı kabul etmeyen, demokratik ulus anlayışını esas alan ve demokratik modernite temelinde yaşamını inşa eden bir kültürdür bu. Tabii bu kapsamlı tanımın basına, yayın çizgisine yansıyan, her bir basın emekçisinin kalemine, yazdığı her kelimeye, çektiği her kareye yansıyan bir yanı vardır. Şehit düşen basın emekçileri bu direniş çizgisinin şehididir. Önder Apo'nun ortaya koyduğu mücadele ve yaşam çizgisinin basın şehididir.

Vedat Erdemci

Saad Ehmed

Direniş sürecinde ortaya çıkan bazı hataların hızla düzeltilmesi, hızla çözüm geliştirilip boşlukların kapatılması konusunda da kimi zaman yetersizlikler ortaya çıktı. Bu durum öngörü eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Böyle olunca da fedai ruhla çalışan, canını veren ancak çalışmayı zenginleştirmekte adımlar atamayan tarzlar da yaratıyor. Fedai ruha dayalı çalışma tabi ki olması gereken ilk şarttır, ancak salt bununla olmamaktadır.

Rojava Kürdistan'da ABD araçları taşlandı, protesto edildi. Sonraki günlerdeTürk-Rus araçları taşlanıyor, bunun için bedel veriliyor. Serxwebûn adlı genç, Girkê Lêgê'de panzerlere karşı protesto eyleminde şehit düştü. Halkımızda dış güçlere karşı büyük bir bilinçlenme, karşı koyma gelişti. Bu, Kürt halkının özgücüne güvenmesinin göstergesidir. Ve bunun ortaya çıkışında basının rolü vardır. Bu durum doğruya dönmek ve öz güce güvenip onu geliştirmeye yönelmektir. Bu yönüyle anlamlıdır. İşte propagandamızın yönü böyle olmalı ve öz güce dayanmaya ve öz savunmayı geliştirmeye yönelmelidir. Yakaladığımız ideolojik avantajı tam bir ideolojik bilince dönüştürmek için bu direniş hattı derinleştirilmeli ve inançla hiç durmadan, kararlı ve ısrarlı bir yürüyüşü sürdürmek zaferi kaçınılmaz kılacaktır.

Zaferi garantileyen çalışma tarz ve temposu esas alınmalıdır

9 Ekim 2019 saldırıları, 9 Ekim 1998 saldırılarının yıldönümüne denk getirildi, çünkü uluslararası bir komplo ile Kürtler, özelde de Apocu felsefeyle yaşamak isteyen Kürtler tümden yok edilmek istendi. Bundan dolayı ABD ve Rusya desteğindeki TC saldırılarının Uluslararası Komployla, İmralı işkence ve tecrit sistemi ile ve Kürt sorunu ile bağını çok iyi kurmamız gerekir. Rojava savaşını tüm Kürtlere yöneltilen soykırımcı saldırılardan koparmamalıyız ve aynı şekilde kurtuluşun ortaklığına da dikkat çekmeliyiz. Çünkü Rojava demokratik güçlerinin direnişiyle gerilla direnişi birbirine paralel olarak gelişti. Bu ulusal ruhun tüm parçalarda zuhur etmesidir. Yine tüm parçalarda halk direndi, direnişe sahip çıktı, katılım yaptı. Bu mücadeleci atmosferin Kürtlere büyük kazandırdığı kesindir. Tabii mevcut savaşın askeri yönü kadar, hatta daha fazla ideolojik, diplomatik ve propaganda boyutu öne çıkmıştır. Basın çalışmaları da bu anlayışla pratikleşmektedir.

İlk kez dünya, Kobanê sürecini de aşan bir şekilde Kürtlerin yanında yer almıştır. Haklı davamız tüm dünyaya sesini duyurdu. Düşmanın her adımı bizim basınımızın başarıyla attığı adımları, yarattığı algıları boşa çıkarmaya odaklanmıştır. Yine dünyanın tepkisini, refleksini gidermeye odaklanmıştır. Bu anlamıyla, biz başardık. Bu başarıda rolü olan herkes bunu bilmeli, ancak eksikliklerde de kendi payını görmeli, üzerine düşünmeli, kendini eğitmeli, arayışa girmeli ve büyük bir özgürlük ruhuyla, zaferi garantileyen çalışma tarz ve temposunu esas almalıdır. Genç muhabirlerden en eski arkadaşlara kadar, bu güç vardır, bunu böyle bir dönemde ispatladık. Özgürlük mücadelesini özgürlük çizgisi temelinde yürüteceğimiz propaganda çalışmasıyla zafere ulaştıracağımızı da bu dönemde bir kez daha anlamış olduk.

Türk devletinin işlediği savaş suçları güçlü bir şekilde teşhir edilmelidir

Basın-yayın faaliyetlerinin direnişin tanıklığını kalıcılaştırdığı bilinmektedir. Yaşanan savaşta halkın maruz kaldığı saldırılar, yaralanmalar, soykırım suçu olan durumlar dosyalar halinde hazırlanarak dünya halklarının anlayacağı dillerde ve onlara ulaşacak yayın araçlarına sunulması, direnişimizin haklılığı kadar faşist-soykırımcı sistemin suçluluğunu tüm dünyaya gösterecektir. Soykırım suçu olarak görülen saldırı türleri ajansların özellikle yabancı dillerde yayın yapan servislerinde madde madde işlenmelidir. Bu şekilde faşist Türk devletinin işlediği soykırım suçları üzerine bir kamuoyu yaratılarak yargılanması ve cezalandırılması için zemin oluşturulmalıdır.

Bu amaçla sosyal medyayı kontrollü, amaçlı ve hedefli kullanmak, gerekirse bu durumlarda dönemsel ek servisler kurarak sesimizi dünyaya duyurmak gerekir. Şunu bilmek gerekir ki, dünyaya duyuracağımız direniş sesi, Önder Apo'nun İmralı tecrit sistemindeki sesidir. Bu bilinç ve inançla çalışmaları yürütmek gerekir.

Demokratik Modernitenin basın yayıncılığı da buna göre olmalıdır. Çağın demokratik ölçüleri, bilme düzeyi, tarzı, üslubu ve biçimi yakalanmalıdır. Kapitalist modernitenin bilgi, biçim, üslup ölçüleri kesinlikle reddedilmeli. Bu anlamda eksiklikler vardır.

Tabii bunun bir boyutu toplumsal dönüşümle ilgilidir. Bundan dolayı belli bir zaman da gerektirmektedir. Ancak bazı konularda basın yayın çalışanlarının ve kadrolarının on yıllarca sürecek olan bir toplumsal dönüşümü birkaç gün gibi kısa bir sürede gerçekleştirdiği de doğrudur.

Demokratik modernitenin biçimini, üslubunu, duruşunu, söylemlerini oluşturmada önemli bir düzey yakalanmıştır. Ancak kapitalist modernitenin etkisinden kaynaklı kimi eksiklikler de vardır. Örneğin kapitalist sistemin moda-estetik adı altında kadına ve erkeğe dayattığı bir deforme olma durumu vardır. Sistemin dayatmaları karşısında kendi özünden çıkma, bir anlamda maymunlaşma olan bu durum, ezilen toplum kişiliğinin sonucudur. 'Kendi'si olamayan, özgürlük ideolojisinden uzak kimi Kürtler şahsında ortaya çıkan davranışlar bu durumu ifade etmektedir.

Özgür basın emekçileri bu konuda daha ölçülü ve sadedir. Ancak daha fazla kendi beğeni ve güzellik ölçülerini geliştirek, Önder Apo'nun, "güzel olan zekidir' çözümlemesini derinliğine ele alarak tartışmalı, bunun içsel derin bilincini yaratmalıdır.

Başûrê Kurdistan'da toplum bu konuda büyük bir kendinden kaçış halini yaşamaktadır. Bu durumu Başûr'dan yayın yapan ancak kendini Kürdistanileştirememiş olan basın organları da beslemektedir. Buna karşı özgür basın geleneğinde önemli bir özgürlük düzeyi yaratılmıştır. Ancak bu düzey hala yetersizdir. Bu durumlarda salt kadın akla gelse de özünde kapitalist sistem kadın ve erkeğe bir primatlaşma dayatmaktadır. Kapitalist sistemin derinleştirilmiş köleliği altında yaşayan insanlar bir yerden sonra yaşayamaz hale geldiğinde kişide sistem çökmektedir. Türkiye'de gelişen toplu aile intiharları bunun sonuçlarındandır. Ailece intiharlar çözüm olmadığı gibi bir yandan da devletin kontra aklının bunu geliştirdiği belirtilebilir. Bu konuda şunu söyleyebiliriz. Böyle ölümlerin yaşandığı bir çağda Kürtlerin direnerek onurla ölümü karşılamaları, ölümü halayla, şarkılarla karşılamaları tüm dünya halklarına örnek olacak bir duruştur.

Rojava Onur Direnişi'nin ruhunu, alandan yapılan yayınlarda gördük, izledik, takip ettik, okuduk. Bu direniş ruhunu yansıtan yayıncılığın başarılı bir yayıncılık olduğu kesindir. Bu kadar orantısız bir savaş ortamında, düşmanın büyük bir teknikle yöneldiği bir savaşta hem yaşanan direnişi vermek, hem direnişi basın kurumları olarak yaşamak, bunun için şehitler vermek, tarihsel anlamlar taşımaktadır. Zor koşullarda alandan yapılan programlar, aktarımlar, yazılan yazılar, haberler, özellikle savaş sahalarından günlük olarak Kürt ve dünya kamuoyunu bilgilendiren muhabirlerin aktarımları, o aktarımları yapan ekipte yer alan tüm basın emekçileri, büyük emekler verdiler, büyük bir direnişin sahibi oldular. Bu anlamda alandaki her bir basın emekçisi, kendisini özgür Kürdistan'ın inşacısı ve Önderliğin bir militanı olarak görmeli ve bu inşanın zafere ulaşması için daha büyük direnmek ve yaratmak gerektiği bilinciyle kararlılıkla mücadeleyi yükseltmelidir.

■■■

Kapitalizm toplum ve Kürt düşmanıdır

Kürt'ün tarih boyu en büyük gücü toplumsallığı olmuştur. Toplum düşmanlığı olan kapitalizmin Kürdistan'a girdiği dönemde ise PKK tarih sahnesine çıkmış, mücadele ve örgütlülüğüyle Kürt'ün bu toplumsallığını korumuş; toplumsallığına yeni değerler katmıştır. Özgürlük Hareketimizin tarih sahnesine çıkışı kapitalizmin toplumsallığı ve kültürel değerleri ortadan kaldırmasına karşı bir toplumsal direniş ortaya çıkarmıştır. Toplumsallık ve örgütlü toplum direnç ve direniş demektir. Kürt'ün onlarca yıldır ayakta kalması ve mücadele etmesi bu toplumsal kültür ve değerlerle mümkün olmuştur.

Mustafa Karasu

Kapitalist moderniteye karşı mücadele edilmeden toplum ve örgüt içinde yaşanan sorunları kalıcı biçimde çözmek zordur. Kapitalist modernite son yüzyıllarda toplumsal yaşamı olumsuz etkilemiştir. Ancak toplumsallığın gücü bu etkileri belirli oranda bertaraf ediyordu. Kapitalizm geliştikçe toplumsallığı dağıtıp bireyciliği geliştirmesi, maddiyatçılığı artırması toplumsal sorunları giderek ağırlaştırdı. Kapitalizmin küreselleşmesi ve "tüketim toplumu" aşamasına varması tam bir toplum düşmanlığı haline geldi. Önder Apo buna toplumun kanserojen olması, dedi. Toplum ya bu durumdan çıkarılacak ya da ölecektir. Kapitalizm koşullarında toplumu kanserojen olmaktan çıkarmak mümkün değildir. Çünkü kapitalizmin varlığı ve büyümesi toplumu tüketmeye bağlıdır. Kapitalizm toplumu tükettikçe yaşayabilir. Yaşamı, toplumu sürekli tüketerek kendini büyütmesine bağlıdır. Bisikletin pedalı çevrilmediğinde nasıl ki düşerse; kapitalizm de toplumu dağıtmadıkça, toplumu yiyerek büyümedikçe yaşayamaz. 19. ve 20. yüzyılda bu etki çok belirgin değildi. 20. yüzyılın son çeyreği ve 21. yüzyılla bu etki çok belirgin hale geldi. Bunu yaşamın her anında hissetmekteyiz.

20. yüzyılda toplumculuk hala yükselen değerdi. Bunda sapma içinde olsa da reel sosyalizmin varlığının etkisi vardı. Bireycilik toplumdan dışlanma nedeniydi. Ancak reel sosyalizmin yıkılması ve kapitalizmin her yönüyle hakim olması, küreselleşmesi, bilimsel-teknik devrimlerle iletişimde yeni çağ başlaması tüketimi hızlandıran, tüketim maddelerine erişimi temel yükselen değer haline getiren bir durum ortaya çıkardı. Bu da toplumu dağıttı, toplumsal değerler yerle bir edilerek toplum savunmasız hale geldi. Bugün toplum kapitalizm altında çürümekte ve can çekişmektedir. Bu da insanın ve tüm insani değerlerin can çekişmesidir. Şu anda kutsal kitaplarda tanrının gazabına uğrayan şehirlerin yaşadığı bir durumun benzerini küreselleşmiş kapitalizm altında tüm dünyamız yaşamaktadır. Kapitalizmin ilk yüzyıllarında karşısında direnen bir toplum vardı. Bugün toplum direnemez hale getirilmiştir. Bu açıdan toplumcu değerler etrafında örgütlenmiş bilinçli bir direniş kaçınılmaz hale gelmiştir.

Kapitalizmin toplum düşmanı ve kanserojen olduğunu en kapsamlı biçimde Önder Apo ortaya koymuştur. Bu açıdan Önder Apo hiç olmadığı kadar bizi kapitalizm karşısında bilinçli hale getirmiştir. Önder Apo'nun insanlığa en büyük hizmetlerinden biri kapitalizm çözümlemeleri ve kapitalist modernitenin toplum düşmanlığını ayrıntılarıyla çözümlemesidir. Bu düşmanlığı da hiçbir sosyalistin ve filozofun ortaya koymadığı kadar gözler önüne sermiştir. Marks, Engels ve Lenin kapitalizmin sömürücü karakterini iyi analiz etmişler ve bunun getirdiği baskıyı ortaya koymuşlardır. Toplumculukla kapitalizme karşı konulacağını vurgulamışlardır, ancak kapitalizm ve modernitesinin toplum dağıtıcılığını ve toplum düşmanlığını gerektiği kadar dile getirmemişlerdir. Hatta kapitalit modernitesinin etkilerini yaşamışlardır. Roza Luxemburg kapitalizmin toplumu dağıtarak ve tüketerek yaşadığını çözümlemiş ancak modernitesinin etkilerini o da yeterince görememiştir. Reel sosyalizmin yıkılışının bir nedeni de kapitalist moderniteye karşı kendi modernitesini sistematik olarak ortaya koyamamasıdır. Hatta kapitalist modernite etkilerine karşı ciddi bir savaşım verilmemiştir. Kapitalist modernitenin toplum düşmanlığını en kapsamlı biçimde çözümlemeye tabi tutan ve bunun mücadele zihniyetini ve araçlarını elimize veren Önder Apo'dur.

Ancak toplum ve örgüt içinde kapitalist modernitenin etkilerini gördükçe Önder Apo'nun kazandırdığı bilinci ve elimize verdiği araçları iyi kullanamadığımız anlaşılmaktadır. Bugün toplumsallığın tarihsel temeli güçlü olan Kürdistan'da bile kapitalizmin toplum üzerindeki etkileri artmış bulunmaktadır. Sadece toplum değil örgüt içinde de kapitalist modernite etkileri kendini dışa vurmaktadır. Zaten Parti de toplumun prototipidir. Ancak Parti'nin farkı bu tür anlayışlara karşı mücadele yeri olmasıdır. Kapitalist modernitenin Parti'yi bu kadar etkilemediği, Parti ortamının bu etkilere kapalı olduğu ve etkili mücadele verildiği dönemlerde bile Önder Apo mücadelemizin büyük çoğunluğu içe yönelik, demişti. Kapitalist yaşam tarzının çok etkilediği ve Önder Apo'nun esaret altında olduğu bir ortamda bu mücadelenin daha elzem olduğu ortadadır. Önder Apo toplumdaki bütün yetersizlikler örgüt ortamına taşırılır, bu anlaşılırdır; ancak örgüt ortamında bunlar yaşatılamaz, bunlara karşı mücadele vermek ve Parti'de bunları yaşatmamak görevimizdir, diyerek tüm militanlara bu yönlü sorumluluklarını hatırlatmıştır.

Kapitalist moderniteye öfke duymayan iyi bir sosyalist ve özgürlükçü militan olamaz

Önder Apo sadece partide değil toplum içinde de feodal ve kapitalist etkilere karşı mücadele ediyordu. Bu yönlü çözümlemeler yapıyordu. Çünkü toplumu değiştirmeden devrim gerçekleşemezdi. Bunun için topluma öncülük yapacak parti ve hareket değişim gücü olacak ve toplumda değişimi sağlamanın motoru olacaktı. Ancak bunu toplumda zihniyet değişimi yapacak çalışmalarla da yapması gerekiyordu. Önder Apo bu her iki yolu da etkili kullanıyordu. Ancak bugün bırakalım toplum içinde bu mücadeleyi yürütmeyi, örgüt içinde bile yeterli yürütmüyoruz. Hatta Partimizi en fazla yıpratan kapitalist modernitenin etkileri olan bireycilik ve maddiyatçılık olmaktadır. Bu da Parti değerlerini aşındırmakta ve içten zayıflatmaktadır. Eğer bunlara karşı etkili mücadele verilmezse Hareketimizin mücadele eder konumdan çıkması kaçınılmaz hale gelir. Çünkü her türlü örgüt ve mücadele dışı eğilimler bundan beslenmektedir. Kişilik sorunu dediğimiz sorunların kaynağı da kapitalist modernitedir. Bu açıdan militanın en önemli bir özelliği de kapitalist moderniteye öfke duyma olmalıdır. Kapitalist moderniteye öfke duymayan iyi bir sosyalist ve özgürlükçü militan olamaz. Kapitalizm bilinci ve öfke duymak bir militanın olmazsa olmaz karakteridir. Kapitalizme öfke duymadan, kapitalist yaşam etkilerine karşı mücadele etmeden ne dersek diyelim söylediklerimiz boş laftan öteye geçemez; hatta demagoji olur.

Günümüzde düşmana duyduğumuz öfke kadar kapitalizme karşı öfke duymazsak düşmana karşı mücadele geliştiremeyiz. Çünkü en az örgütlü düşman kadar Hareketimize ve topluma saldıran ve zarar veren kapitalizmdir. Bu bilinçle hareket etmeden toplumu ve örgütü düşman karşısında mücadele eder konuma getiremeyiz.

Toplum ve örgüt içinde artık asıl mücadele kapitalizm olmalıdır. Feodalizm ve feodal etkiler geride kalmıştır. Parti'nin kuruluş yılları ve ilk mücadele döneminde toplumda bu yönlü etkiler öndeydi. Ancak ilk kuruluştan bu yana 46 yıl geçti. Bu 46 yılda dünyada, bölgede, Türkiye ve Kürdistan'da sadece siyasal alanda değil, ekonomik, toplumsal ve kültürel alanda da köklü değişiklikler oldu. Özellikle kapitalizm ve modernitesi o kadar hızlı gelişti ve değişime uğradı ki bir zamanlar feodal ve yarı feodal toplum olarak ifade edilen Çin, dünyanın en önde gelen kapitalist ülkelerinden biri haline geldi. Benzer bir durum Türkiye ve Kürdistan için de geçerlidir. Özellikle iletişim ve bilişim tekniğinin tüketimi toplumun tüm hücrelerine yaydığı günümüzde ortada feodal değer kalmamıştır. Feodal değer denilen şeyler kesinlikle kapitalist modernite altında sadece biçimsel olarak kalmıştır. Esas ve öz artık kapitalist modernitedir. Bazı kültür kalıplarının varlığı feodalizmin var olduğu anlamına gelmez. Bu açıdan feodalizme karşı mücadele ya da bunu öne çıkarmak saptırmak ve topu taca atmaktır. Asıl mücadele verilmesi gereken kapitalizme karşı mücadeleden kaçmaktır. Bugün 5 bin yıllık sömürücü, baskıcı erkek egemenlikli devletçi sistemin has temsilcisi kapitalizmdir. Devletli sistemin tüm değerlerini inceltip toplumu aldatacak düzeyde pratikleştiren kapitalizm ve onun modernitesidir.

Soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeleden geçer

500 yıl önce İspanya ve Avrupa'da gelişen kapitalizm karşısında feodal toplumun durumu Cervantes'in Donkişot romanında Donkişot şahsında ortaya konulmuştur. Bugünün Kürdistan'ı o zamanın İspanya'sından kat be kat kapitalizm değerleriyle tanışmıştır. Öyle ki, Kürdistan'da Donkişotluk yapacak kişi ve zihniyet bile kalmamıştır. Feodal değerlerin olduğu yer ve kişiler bile kendilerini kapitalizmle cilalamaktadır. Bu açıdan Kürdistan'da feodalizm ve gelenek diyerek kapitalizme karşı mücadele etmemek aslında kendinde var olan kapitalizm etkilerini örtmekten başka bir anlam taşımaz. Bu açıdan gençlik ve kadın hareketi mücadelenin esas ve sivri yönünü kapitalizme ve modernitesine yöneltmelidir. Kalıntı olarak kalmış feodal değerler de kapitalist moderniteye içerilmiştir. Ancak kapitalizme karşı mücadeleyle her türlü sömürü, cinsiyetçi ve iktidarcı eğilim ve genlere karşı mücadele verilmiş olur. Bunu görmeyen ve gereklerini yerine getirmeyen ne sistem etkilerine ne de soykırımcı sömürgeci düşmana karşı mücadele vermiş olur. Soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele en başta da kapitalizme karşı mücadeleden geçer.

Kapitalizmin Kürt düşmanlığını da anlamak gerekir. Kapitalizm, Kürt'ün özgürlük ve demokrasi mücadelesine karşı da düşmandır. Kuşkusuz kapitalizm tarih sahnesine Kürt düşmanı olarak çıkmamıştır. Ancak onun toplum düşmanlığı bugün tamamen Kürt düşmanlığı haline gelmiştir. Kürt'ün değerlerini tüketen ve mücadelesini zayıflatan bir etken haline gelmiştir. Kürtlerin en güçlü yanını bugün kapitalizm ve modernitesi törpülemektedir. Kürdistan insanlığın ilk toplumsallaştığı coğrafyadır. Kürtlerin ataları, daha doğrusu anaları ilk toplumsallığın öncülüğünü yapmışlardır. Tarihin en eski toplumsal halkı Kürtlerdir. Kürtler toplumsallığın kök hücreleridir. Toplumsallığı kabile ve aşiret toplumu olarak derin ve en uzun biçimde yaşamışlardır. Her türlü saldırıya karşı da varlıklarını bu toplumsal karakteriyle, toplumsallığın gücüyle korumuşlardır. Kürt'ün tarihteki gücü ne ordularından, ne maddi imkanlarından, ne de başka bir şeyden gelmiştir. Kürt'ün tarih boyu en büyük gücü toplumsallığı olmuştur. Toplum düşmanlığı olan kapitalizmin Kürdistan'a girdiği dönemde ise PKK tarih sahnesine çıkmış, mücadele ve örgütlülüğüyle Kürt'ün bu toplumsallığını korumuş; toplumsallığına yeni değerler katmıştır. Özgürlük Hareketimizin tarih sahnesine çıkışı kapitalizmin toplumsallığı ve kültürel değerleri ortadan kaldırmasına karşı bir toplumsal direniş ortaya çıkarmıştır. Kürt'ün direnişinin ortaya çıkmasında Özgürlük Hareketimizin belirleyici etkisi olmuştur. Toplumsallık ve örgütlü toplum direnç ve direniş demektir. Kürt'ün onlarca yıldır ayakta kalması ve mücadele etmesi bu toplumsal kültür ve değerlerle mümkün olmuştur.

Ancak soykırımcı sömürgecilik çatışmasızlık süreçlerini Kürdistan'da kapitalizmi geliştirip toplumsallığı, dolayısıyla direnci zayıflatma yönünde değerlendirmiştir. Nitekim bunun teorisi yapılmıştır; "Kapitalizm gelişirse bireycilik gelişir, maddiyatçılık gelişirse insanlar konformist yaşam ararlar, böylece toplumun terörizm peşinde gitmesi azalır" demişlerdir. Kapitalizmi geliştirerek toplumun direnç kaynağı ve temeli olan toplumsallık hedeflenmiştir. Özellikle kapitalizmin toplumu dağıtmasını 'tüketim toplumu' denen aşamada zirveye ulaştırması tam bir Kürt düşmanlığı haline gelmiştir. Kürt'ün direncini ve varlığını koruyan toplumsallık dağıtılarak Kürt halkı soykırım saldırısı karşısında dirençsiz bırakılmak istenmektedir. Kürt'ün tarihsel olarak bu en güçlü yanına saldırmak Kürt düşmanlığıdır. Kürt'ün toplumsallığına yapılan saldırı Kürt'ün varlığına, özgür ve demokratik yaşam özlemine saldırıdır. Kürtler gibi hala ulusal varlığı güvencede olmayan bir halkın toplumsal değerlerine saldırı doğrudan soykırım saldırısıdır. Kapitalizm Kürtler açısından tam bir soykırım saldırısıdır. Kürdistan'ın hangi parçasında olursa olsun kapitalizm Kürtler için bir soykırım saldırısıdır. Kürtlerin en büyük gücü ve direnç kaynağı olan toplumsallık dağıtıldığında soykırımcı sömürgeci güçler önünde soykırımı engelleyen bir güç kalmamış demektir. Eğer Kürtler var olmak istiyorlarsa özellikle günümüzde kapitalizmin Kürt düşmanlığı ve Kürt'ü soykırıma uğratma saldırısı olduğunu görmelidirler. Kapitalizmin uluslaştırdığı söylemi kapitalizmin tarih sahnesine çıktığı dönemde hakim milletin ulus-devlet temelinde sömürgeci hale geldiği süreçlerde söylenmiştir. Kürtler gibi tek gücü toplumsallık olan ve soykırıma uğratılmak istenen halklar açısından ise kapitalizm her türlü toplumsal ve ulusal değere düşmanlıktır. Kürtler bu bilinçte olurlarsa kendilerini soykırımdan kurtarıp özgür ve demokratik yaşama kavuşabilirler.

Kürtler üzerinde Şark Islahat Planı'ndan bu yana bir özel savaş uygulanmaktadır. Şark Islahat Planı Kürtleri soykırıma uğratmak için hazırlanmıştır. Dersim Soykırımı öncesi ve sonrası uygulanan tüm politikalar da tamamen bir özel savaş niteliğindedir. 1938'den sonra sadece Dersim değil tüm Kürdistan'da soykırım amaçlı özel savaş yaygınlaştırılmıştır. Ancak kapitalizmin Kürdistan'a taşırılması başlı başına Kürt'e karşı bir özel savaş harekatı olmuştur. Kapitalizm ve modernitesi toplumda ve bireyde yarattığı etkisiyle soykırımcı sömürgeciliğin özel savaş araçlarından ve politikalarından daha tahripkar sonuçlar ortaya çıkarmaktadır. İnsanlar toplumsallığından, ulusal değerlerinden, kültüründen, bu değerler için örgütlenmekten ve mücadele etmekten uzaklaşır hale gelmektedir. Özel savaşın temel amacı da budur. Tüm bu gerçeklikler dikkate alındığında hem toplumda hem örgütsel çalışmalarda kapitalizme karşı öfke uyandırmak, kapitalist modernist değerlere karşı mücadele etmek özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelemizin en önemli parçası haline gelmiştir. Kapitalizme karşı öfke yaratıp modernist değerlere karşı mücadele etmeden ne doğru bir ideolojik-politik çizgi, ne doğru pratik-politika, ne de doğru örgütlenmeler yapabilir; eylem çizgisi tutturabiliriz. Tüm çabalarımızı en fazla boşa çıkaran kapitalizmin toplum ve örgüt içindeki etkileri olmaktadır. Bunun için örgüt içinde, toplum içinde bizi geriye çeken kapitalizme karşı mücadeleyi düşmana karşı mücadelenin önemli parçası olarak görmeliyiz. Bu açıdan kapitalizmin yarattığı liberalizmi aşarak hem kapitalizme hem de tüm yanlışlıklara karşı mücadeleyi esas almalıyız.

Liberalizmle, yanlışlıklarla yan yana yaşama bir tarz haline gelmiştir. Türk devleti gibi soykırımcı bir sisteme karşı mücadele ancak hem örgütsel yapıdaki hem de toplumdaki eksiklikler ve zayıflıklar giderilerek verilebilir. Böyle bir düşmana karşı sağlam bir örgüt ve toplum bünyesi yaratmadan mücadeleyi yürütmek de mümkün değildir. Toplumu örgütlemek, demokratik bir sistem inşa etmek ve mücadeleyi geliştirmek yanlışların az yaşandığı bir örgüt yapısı ile olur. Ne var ki yanlışlıklarla yan yana yaşayarak örgütsel yapımızı zayıflatıyoruz. Böyle olunca da ne demokratik toplumu etkili inşa edebiliyoruz; ne de mücadeleyi geliştirebiliyoruz. Eğer özgür ve demokratik yaşamı kazanmak istiyorsak liberalizmi aşacağız; yanlışlıklarla yan yana yaşamayı bırakacağız. Özgür ve demokratik yaşamı inşa etmek ve kazanmak isteyenlerin sağlam bünyeli bir örgütsel sisteme ihtiyacı vardır. Demokratik toplumcu sistem de ancak böyle inşa edilebilir. Bu açıdan liberalizmi kişiliklerimizden, örgütsel çalışmalardan atmak gerekir.

■■■

Katoların kara kışında 53 günlük direniş -III

Tofan Dersim / Pîrdoğan Kemal

10 kadın arkadaşın kaldığı kampın üzerine giden arkadaşlar gördükleri manzara karşısında yıkılıp kalmış, ayakları tutmaz olmuştu. Birçok arkadaş ayakta kalamayıp oturmak zorunda kalmıştı. Arkadaşların siluetleri gözlerinin önüne geliyor, bu da yüreklerinin daha fazla sızlamasına neden oluyordu. Kolay değildi 10 özgür kadın, 10 yenilmez savaşçı, 10 can yoldaşı... Sanki zaman durmuş hayat anlamını yitirmişti. Yaşamlarına anlam katan yoldaşlarıydı. Düşman yaşamlarını anlamsızlaştırmak istiyordu. Ama her yitirdiğimiz yoldaşımız anlam deryasına anlam damlacıkları katıyordu. Böyle dayanıyorduk acılarına, intikamlarını alma yeminleriyle biliyorduk öfkemizi. Ama başımız dikti. Yoldaşlarımız teslim olmamış direnmişlerdi, hem de öyle direnmişlerdi ki düşmanı çaresiz bırakmışlardı. Bir yandan bunları düşünürken diğer yandan ise arkadaşların baskından önce kamptan çıkma ihtimalleri vardı.

Kadın arkadaşların mağarası kalmamıştı. Coğrafyanın şekli değişmiş, tanınmaz hale gelmişti. Kadın arkadaşların kampını patlatarak çökertmişlerdi. Nasıl bir patlayıcı kullanmışlardı bilemiyorduk fakat koskaca kayalıkları çökertmişti bu patlama.

Heval Nudem'in şehadetinden sonra kadın arkadaşlar bir süre daha bulundukları yerde kalmışlardı. Bu grupta 8 kadın arkadaş kalmıştı. Arkadaşlar 5 gün kamp içinde kardan bir odada kaldıktan sonra 13 gün dışarıda bir kaya çatlağında kalmış sonra bir yolunu bulup Kato'dan çıkmışlardı. Karlı Katolardan çıkıp kendilerini karın eridiği aşağılara bırakmışlardı. Zaten arkadaşların ayakları yanmış, aşağıya inene kadar çok zorlanmışlardı. Kendilerini koruyabilecekleri ve erzak temin edebilecekleri bir yere varmışlardı fakat bu sefer de ihanet onların yakasına yapışacak, onları ölümle burun buruna getirecekti.

Heval Çektar'ın şehit düştüğü diğer kampımızda 4 arkadaş kalmıştı. Düşman var gücüyle saldırıyor, sonuç almak istiyordu. Hatta o kadar kendilerinden geçmişlerdi ki kendilerini içeriye bırakmaya çalışmışlardı. Biri subay diğeri korucu olan iki kişi kendilerini kampa bırakıyorlar. Bu korucu da geçen sene operasyonda öldürülen diğer korucunun kardeşiydi ve kendisi operasyonda da içeri girerken de öncülük eden kişidir. Bunlar içeri girince arkadaşlar fenerlerle geldiklerini görüyorlar zaten arkadaşların fenerleri, ışıkları kalmamıştı. Bu kamptaki arkadaşlar diğer arkadaşları bekledikleri için 'kimsiniz' diye soruyorlar. Korucuda kekeleyerek 'benim' dediği zaman arkadaşlar durumu anlayıp bunları vuruyorlar. Arkadaşlar daha fazla askerin içeriye girdiklerin zannedip saldırıya geçiyorlar. Arkadaşların yanında fener olmadığından kaç kişi olduklarını göremedikleri için bombalarla saldırıya geçiyorlar. Bu kampın giriş kapısı da normal, sağlam bir insanın zar zor çıkabileceği diklikte ve asi bir yerdi. Fakat subay ve korucu yaralı olmalarına rağmen o korkularıyla adeta uçup dışarı çıkmayı başarıyorlar. Arkadaşlar buradan 1 kleş, 1 tabanca ve bir fener kaldırıyorlar. Arkadaşlar bu fener sayesinde biraz rahatlıyorlar.

Düşman sonrasında arkadaşlara yeniden yoğun olarak zehirli gaz atmaya devam ediyor. Bunun nedeni ise arkadaşların yanında olan kedinin sabah noktadan çıkıp akşam kampa geri dönmesidir. Hem atılan zehirli gazlardan hem de sondaj makinesiyle kampa delik açarken çıkan sesten kedi rahatsız olup çıkıyor ve akşamları geri dönüyor. Askerler bu durumu görünce içeride hala yaşam emarelerinin olduğunu anlayıp daha fazla yüklenmeye başlıyor. Arkadaşlar kediden dolayı böyle olduğunu anlayınca kediyi bir ip ile bağlayıp dışarı çıkmasını engelliyorlar. Bu kedi o zaman arkadaşlar arasında şaka konusu oluyor. Arkadaşların erzağı kalmamıştır fakat kedide açlığa dair bir belirti yoktur, sonradan ağzındaki yağları görünce askerlerin konservelerini yiyip karnını doyurduğunu anlıyorlar ve ona hain kedi demeye başlıyorlar.

Bu kampta başka bir çıkış kapısı olmasına rağmen arkadaşlar bulamıyorlar. Bu kapı gidip Kato zozanlarından çıkıyor. Fakat suyun etkisiyle toprak kayıp kapıyı kapamış, ondan arkadaşlar bulamıyorlar. Bu arkadaşların kamptan çıkma hikayesi biraz farklı. Duyan bir çok kişi inanmayabilir ama yaşanmış bir durumdur. PKK'lilerin birbirlerini hissettiklerini söylemiştik. Bir arkadaşın rüyasına Şehit Serdem arkadaş geliyor, Şehit Serdem Kato'da cephe komutanımızdı. Rüyada arkadaşın yanına gelince, arkadaş "Sen nasıl içeriye girebildin" diye soruyor. Şehit Serdem arkadaki zozanlara açılan kapıdan geldiğini söylüyor. Rüyayı gören arkadaş kapının kapalı olduğunu söyleyince, Şehit Serdem kapının açık olduğunu ve oradan çıkabileceklerini söylüyor.

Bu rüyadan sonra arkadaşlar yoğunluklarını kapıyı bulmaya veriyorlar ve kapıyı buluyorlar. Kapı topraktan ve kayadan kapanmış olmasına rağmen insanın geçebileceği kadar boşluk olduğunu görüyorlar. Arkadaşların çıktığı kapının üzerinde 10'a yakın mevzi olmasına rağmen çıkmayı başarıyorlar.

Belki inanılmaz gelebilir fakat rüya sonrası arkadaşlar çıkış yolunu bulup çıkmayı başarıyorlar. Eğer arkadaşlar bu rüyayı görüp çıkamasalardı, kısa bir süre sonra diğer kapıdan çatışa çatışa çıkmayı deneyeceklerdi. Karar vermişler, ne kadar kayıp verilirse verilsin düşmanın yoğunluğunu verdiği kapıdan çıkacaklarmış, neyse ki rüya herşeyi düzeltmişti. Bu grup 53 gün düşman çemberinde kaldıktan sonra bir gece vakti kamptan çıkmıştı. Tam 53 gün tüm saldırılara direnmiş, 1 arkadaşı şehit vermiş ama çıkmayı başarmışlardı. Arkadaşlar gece çıkarken termal kameralara yakalanmamak için battaniye ve tulumlarını ıslatarak vücutlarına sarıp, kaz yürüyüşü ile kamptan uzaklaşıp sağlam bir yere ulaşmışlardı.

Bizler arkadaşlarla cihaz üzerinden bağlantı yapmaya çalışıyor, düşman da engellemek için sürekli içeri bomba atıyordu. Sonunda arkadaşlarla bağlantı kurmayı başarmış fakat arkadaşlar yanımıza gelmenin mümkün olmadığını söylemişlerdi. Bizler bu duruma şaşırmış, arkadaşlar nasıl böyle birşey derler diye çok kızmıştık. Ama diğer yandan arkadaşlara hak veriyor ve neden daha fazla kayıp verelim ki deyip gelmelerini istemiyorduk. Görünen o ki kendi başımızın çaresine bakacaktık.

Kuşatma altındaki 45. günümüzdü. Sonuna kadar direnecektik, ucuz ölmeye niyetimiz yoktu. Madem ki ölçüsüz bir saldırı vardı biz de direnme sınırlarını aşan bir direniş ile karşılık verecek, bizleri öldürmenin kolay olamayacağını düşmana gösterecektik. Hem daha biz son sözümüzü söylememiştik. Dışarıda Kato arazisini avucunun içi gibi iyi tanıyan arkadaşlar vardı. Yanımızda silahımız, cephanemiz vardı."

Apocular gelip bizi kurtardı şimdi intikam zamanı

"Çember altında 45. günün gecesiydi. Çıkmak için düşünüyor, nasıl olabileceğini tartışıyorduk. Saat gece 12 olmuştu ve birden bire arkadaşlar karşımızda belirdiler. Ferhat arkadaş Katoları çok iyi tanıyordu ve bir grup arkadaşı yanına alıp bizim bilmediğimiz yollardan gelip, bir delikten şütiklerini sarkıtarak içeri girmeyi başarmışlardı. Ferhat arkadaş daha önce de o kampta kaldığı için kampı iyi tanıyordu. Kampımız tam kaya labirenti gibiydi. Arkadaşlar geldiği zaman hava tam açık, bütün yıldızlar ayna gibi parlıyordu. Kato bizlere romantik bir çıkış gecesi hazırlamıştı.

Termal ile önümüzü kontrol edip öyle ilerliyorduk. Birçok pusu ve asker grubunu fark etmiş, kenarlarından, kıyılarından geçmiştik. Bizi farkederlerse de çatışmaya hazırdık. Çıktığımız kampa bir daha geri dönme niyetimiz yoktu. Birçok defa tehlikeli yakınlıktan askerlerin yanından geçtiysek de kendimizi fark ettirmeden aralarından süzülerek çıktık. Bizim çıktığımızdan haberi olmayan düşman arada bir içeriye bomba atmaya devam ediyor, bizi içeride biliyordu. Böylelikle arkadaşlarımız sayesinde 45 gün kaldığımız çemberden çıktık. Sonrasında arkadaşlara neden cihaz üzerinde bizi çıkaramayacaklarını söylediklerini sorduğumuzda arkadaşlar, gelip sizi çıkaracağımızı açık açık söyleseydik düşman bunu engellemek için herşeyi yapardı. Biz de çıkaramayız deyip düşmanın rahatlayacağını ve tedbir almayacağını düşündük. Arkadaşlar düşmanı kandırmış ve kimsenin gelmeyeceğine inandırmıştı. Arkadaşlar bunu da eklediler 'Nasıl sizleri yanlız bırakırız, ölürüz de sizi o halde düşmanın ellerine bırakmayız.'

İki kadın arkadaşın şehit düştüğü diğer kamp gücü kendilerini kamptan çıkarmayı başarmış ve aşağılara karın olmadığı araziye yetişmişler fakat tam olarak tehlikeden kurtulamamışlardı. Bu grubun içinden Ciwana adlı kişi kaçarak düşmana teslim oluyor ve ihanet ve düşmanla işbirlikçilikte sınır tanımıyor. Askerleri peşine katarak arkadaşların olduğu alana kadar getiriyor, bu da yetmezmiş gibi bildiği her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyor. Arkadaşların hepsinin ayaklarının yandığını, 18 gün boyunca karda kaldıklarını, silahsız olduklarını ve kurtulabilecek güçte olmadıklarını düşmana aktarıyor. Düşmanın daha da azgınlaşması için elinden gelen herşeyi yapıyor. Zaten düşman alllak bullak olmuştu. Arkadaşların nasıl çıkıp kendilerini kurtardıklarını anlayamamıştı. Bu gruptaki bazı arkadaşların ayakları çok kötü yanmış, sadece 1-2 arkadaşın ayakları çok kötü değildi. Düşman 8 silahsız arkadaşı katletmek için ihanetçiyi yanına alarak operasyona başlıyor.

Bu operasyon süresince tarif edilemeyecek kadar kutsal direniş ve kahramanlıklar sergilenmiş, bütün arkadaşlar bunun içinde yer alıp şahitlik etmişti. Kaçan bu kişi tüm bu kahramanlıkları unutmuş ve önceden 'Heval' dediği insanları yok etmek için askerlerin önünde operasyona katılmıştı. Kendi değersiz canı için 8 fedai kadının canını düşmana armağan etmek istiyordu. Tüm bu alçaklıkları yetmezmiş gibi yöre insanını da düşmana yakalatmış, halkın işkence görmesine sebep olmuştu. Arkadaşların kurtulamayacağından çok emindi. Fakat unuttuğu bir şey vardı. Kendisi arkadaşların arasındayken bundan daha kötü durumda, çemberdeyken kurtulmuşlardı. Bu unsur kaçmadan önce bir arkadaşla köyden bir eve gidip erzak getiriyorlar. Ev sahibi Ciwana'ya bakıp 'Sen bizi şikâyet edeceksin ama arkadaşlara canım feda olsun, herşeye hazırım' diyor.

Kadın arkadaşların bulunduğu yer sık ormanların olduğu bir yerdir. Ormanın o kadar sık olduğu bir yerdir ki insan içinde bulunan köyü ve evleri göremiyor. Askerler buraya operasyona geldiği zaman arkadaşlarla iç içe giriyorlar. Arkadaşların yanında silah olmadığı için saklanmak zorunda kalıyorlar. Hatta bir arkadaş önündeki kişiyi arkadaş sanıp elini omzuna atacakken son anda asker olduğunu farkediyor ve elini çekiyor. Arkadaşlar ve düşman bu derece iç içe girmiş durumdadırlar. Bu ormanlıktaki operasyon bir hafta sürüyor ve arkadaşlarla düşman hep çok yakın mesafede kalıyor. Arkadaşlar sürekli yer değiştirip kendilerini koruyorlar ve arkadaşlar oradan başka arkadaşların yardımıyla çıkarılıyor.

Diğer kamptan çıkan dört arkadaşla bir araya gelmiştik fakat daha önce beraber kaldığımız bu arkadaşları en başta tanıyamadık. Onları tanıyamamamızın sebebi vücutlarının şeklinin değişmiş olmasıydı. Düşmanın attığı kimyasal gazdan dolayı arkadaşların kafaları ve vücutları şişmiş farklı bir şekil almışlardı. Arkadaşlarla bir araya gelirken az kalsın arkadaşları yanlışlıkla vuracaktık. Onları arazide görüp vücutlarının şişmesinden dolayı tanıyamamış ve onları kontra sanmıştık.

Korktuğumuz şey başımıza gelmemiş başka bir kampta bulunan 7 kadın arkadaşa birşey olmamış, sağlam bir şekilde düşman kamplarına baskın yapmadan birkaç saat önce çıkmışlar ve temasa girmeden sağlam bir yere ulaşmışlardı. Kampa giren diğer 3 arkadaş ise düşman kampın üzerindeyken kampa girmeyi başarmış fakat kamptan çıkarken çatışmaya girmişlerdi. Arkadaşlar bu kamptan çıkarken düşmanın tam mevzilenememesinden yararlanmış öyle kurtulmuşlar ama diğer arkadaşlara ulaşamamışlardı. Diğer 4 arkadaşla buluştuktan sonra kadın arkadaşlarla da buluşunca rahatlamış ve kadın arkadaşların kamptan, önceden çıkmış olmalarına çok sevinmiştik.

Sonunda arkadaşlara ulaşmıştık, dünyalar bizim olmuştu. Sonrasında içimizde şaka olarak 'Apocular gelip bizi kurtardı' diyorduk. Bütün bu zorlu süreçlerde hiçbir arkadaşta herhengi bir ikircilik yaşanmamış ve moralsiz olmamışlardı. Sürekli kurtulup intikam alma istemimiz vardı.

Asi Katolar tarihi bir direnişe daha tanıklık etmişti. Kendi evlatlarının, dağlı çocukların 53 gün süren direnişini an be an izlemiş, onların yüreklerini hissetmişti. Çektar'ı izlemişti, Nudem'i izlemişti ve onlara bir kez daha hayran kalmıştı. Kendi çocuklarının kendi toprakları üzerinde toprağa düşmesi Katoların kaderi miydi? Kimse onlar kadar Katoları sevmemişti, kimse onlar kadar Katolarda kan dökmemişti. Kato kendisinin onlarla var olduğunu bir kere daha anlamıştı. Katoları Katolar yapan onların direnişiydi. Kato'nun gördüğü son direniş tam 53 gün sürmüştü. Her türlü insanlık dışı katliam yolları denenmiş, zehirli gazlar kullanılıp, kendi çocukları canlı canlı gömülmek istenmişti. Ama onun çocukları direnmek için vardı ve bunu herkese bir kere daha göstermişlerdi.

Şimdi bahar gelmişti ve karlar erimişti. Bahar demek eylem demekti, bahar demek intikam demekti. Kato da kendisini hazırlamış intikam alınması için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Eylem grupları toplanmış Kato'ya doğru yürüyüşe geçmişti. Kato gelenleri görünce yüreği kıpırdadı ve yollarını açtı çocuklarına, serkeftin deyip onları başarıyla dönmeleri için beklemeye başladı.

Sona erdi.

Devrim işçisi Karker Kobanê

Karker Kobanê (Rıfat Horoz)
26 Haziran 2015-Kobanê

Devrimci olmanın yaşı yoktur. Devrimcilik ruh ister, yürek ister, bilinç ister. Devrimci anlam arayışçısıdır aynı zamanda. Her şeyi sorgular, amaçlı yaşamayı esas alır. 'Nasıl yaşamalı'ya yanıt oluşturarak güne başlar. Toplumsal özgürlüğe ulaşmanın yolu; yol ve yolcu gerektirir ve devrimciler birer yolcudur. Yol yolcuyu çeker. Amacına kilitlenen devrimciyi bağlasan durmaz, duramaz. Su misali akar yatağını bulur. Özgürlüğü kendine amaç edinmiş birisinin nesnel olarak yükü hafiftir. Tüm eşyası sırtında taşıdığıdır. Evi-barkı sırtındadır. Ancak manevi yükü ağırdır. Eril egemen, tahakkümcü sistemi karşısına alır. Anlayışla, zihniyetle uğraşır. İnsanda bilgeliği ahlakı ve inancı esas alır. Devrim de, devrimcilik de insanı yaratma sanatıdır. İlkin insan kendinden başlar. Devrimcilik inanç ve yürek işidir. Heval Rıfat (Karker Kobanê) gerçek manada hakikat yolunda yol alması gerektiğine inanan koca bir yüreğe sahip bir devrimciydi. Yüreğinde vicdan, inanç, arayış vardı.

Benim için çok anlamlı olan ve Hareket olarak tarihi bir öneme sahip 2. Büyük Zindan Direnişimiz sürecinde tanıdım Heval Rıfat'ı. 12 Eylül 2012'de başlattığımız açlık grevi eylemimize bütün zindan yapımızın dahil olmasıyla direnişimiz büyümüş, yayılmış ve ateş topuna dönmüştü. Eylemimizin son üç haftası boyunca ailelerimiz cezaevi kapısının önünde nöbet tutmaktaydılar. İşte o vakit Gebze'de Zindan Direnişi'ne ses verebilmek, yanında olabilmek için Heval Rıfat da nöbet eylemine katılıyor. Yağmur yağdığında nöbet eyleminde olanları evine götürüyor, sahip çıkıyor “Evimin ve gönlümün kapıları anlamlı yürüyenlere, direnişçilere ve hakkını arayanlara sonuna kadar açıktır” diyordu. Ama bunu yaparken mahcubiyet duygusunu da dışa vuruyor, onca yıldır Gebze'de yaşıyor olmasına rağmen zindanda bulunan siyasi tutukluların görüşüne gitmemenin mahcubiyetini de dile getiriyor. Kendini suçlu hissediyor ve görüşe gelen annelerimize “İçerinde arkadaşlar beni mutlaka görüşüne yazsın” diyor. Her görüş gününde, görüşten çıkanlara soruyor “Beni görüşe yazan oldu mu?” diye. Ne yapmak istediğinin kararlılığıyla görüşe gelmenin ısrarındaydı. “Bir de kızlara söyleyin Önderliğin Savunmalarını, kimi konuları tartışmak istiyorum” diye haber gönderince kendisini 2012'nin Kasım'ında görüşçüm olarak yazdırdım.

Heval Rıfat ile tanışmamız kapalı görüşte oldu. Görüş kabininde beyaz saçlarıyla ve masmavi gözlerinden taşan sevecen gülümsemesiyle sanki ilk tanışma değil de yıllardır birbirimizi tanıyormuşuz gibi koyu bir sohbete dalıvermiştik. Yaklaşımları oldukça candan ve sıcak olması rahat ve güvenli bir atmosfer oluşmasına neden olmuştu. Daha ilk sohbetimizde “Size ulaşmak çok zormuş be arkadaşım” diyerek sitemleriyle birlikte eleştirilerini de sunmuştu. Hemen ardından geniş ve derinlikli bir özeleştiri yapmak gerektiğine inanmış iki üç görüş boyunca özeleştiri vermişti. Büyük bir ciddiyetle konuşuyordu. Sanki karşısında bir tek kişi değil de onu dinleyen bir kalabalık karşısında özenle, kelimelerini seçerek cümlelerini oluşturuyor, geçmiş yaşamında önemli bulduğu konuları tek tek analiz ederek özeleştirisini yapıyordu. “Derin bir özeleştiri yapılmadan yeni bir başlangıç da yapılamaz, diyor Önderlik. Bunu kendim için yakıcı bir ihtiyaç olarak görüyorum” diyordu. Geçmişte takılı kaldığı konuları tek tek açığa çıkartıp aşmak istiyordu. Ancak yol-yöntemde sıkıntı yaşıyordu. Üç hafta her salı günü saat 10-11 arası görüşe çıkıp Heval Rıfat'ı dinledim. Özeleştirisini bitirince “işte ana hatlarıyla gerçekliğimi ortaya koydum. Şimdi bana ışık olmanı, perspektif sunmanı istiyorum. Kaybettiğim benliğimi yeniden bulmak istiyorum.” demesi ne kadar özlü ve mütevazı olduğunu ortaya koyuyordu.

Onunla uzun vadeli bir tartışma programı yaptık. Bir Halkı Savunmak adlı Önderliğin kitabından konu başlıkları belirledik. Yıl boyunca ortak olarak yaşadığımız sorunlara çözüm oluşturabilmek için tarihi, cinsiyetçi bakışı, tarihin güncellikle bağını tartıştık. Bilimi, felsefeyi, sosyolojiyi, kapitalizmi ve güncel siyaseti, yaşamsal sorunlarımızı tartıştık. Tartıştıkça yolumuzu bulmayı hedefledik. Sorguladık. Cesur eleştiriler yaptık ve samimi itiraflarda bulunduk karşılıklı. Yoldaş olmanın, yoldaşlaşmanın temel ilkelerinden biri de kaygısız, açık, aleni, olmaktır. Yoldaşına inanmak güvenmektir. Heval Rıfat ile aramızda en az 25-30 yıl yaş farkı olmasına rağmen davranışlarında kuşak farkını hissettirecek en ufak bir yaklaşım görmedim desem yeridir. Her zaman anlamaya ve anlatmaya özen gösteren yaklaşımları samimi bir atmosfer oluşmasına neden oluyordu.

Arnavutluktan asimile edilmiş bir 'Türk' olarak (Arnavut kimliğine sürekli sahip çıkıyordu.) Önderliği bir başka seviyordu. Önderlikten konu açılınca gözlerinin içi parlıyor, heyecanla doluyordu. “Önderlik sadece Kürt halkının önderi değil evrensel bir önderdir. Sadece kendinize mal etmeyin” diyordu sürekli. Tartışmalarımızın pratik yansımasına da çok özen gösteriyordu. “Söylediklerimizin karşılığını bulması gerekir.” diyerek hayatını değiştirmeye özen gösteriyordu. Demokratik Modernite ve Özgür Halk dergilerini ilçede dağıtmaya başlamıştı. HDP ilçe binasında pano yapmış, savunmadan kimi konuları kısa kısa yazıp panoya asması, gelen gidene “Panodaki yazıları okuyun, tartışalım” demesi kendinde yarattığı değişimlerin ve arayışların sonucuydu.

Özellikle de feodal ve milliyetçi yaklaşımlar karşısında çok zorlanıyordu. “Bu tür algı ve yaklaşımlar Önderliği anlama ve uygulama önünde en büyük engeldir” der ve kızgınlığını her haliyle belli ederdi. “Özürlük sadece Kürtlere gerekli değil, hepimize gereklidir” derdi. Yine bilinç düzeyimiz çok zayıf” diyerek tartışmalarında sorgulamanın kapılarının açılmasını sağlamak isterdi.

Rojava Devrimi'nden büyük bir heyecan, coşku duyuyordu. Çetelerin yaptığı katliamları anlatırken çocuk gibi olur, gözlerinden yaş gelir, yanağında asılı kalırdı. Duygu yüklü bir insandı. Rojava Devrimi'nin başlamasıyla “Önemli olan, kazanımlarımızı nasıl koruyacağımızdır” diyerek sürekli temkinli bir sorgulama ve arayış içindeydi. “Ne yapmalı” ve “Nasıl yaşamalı” sorusuna yanıt arıyordu.

Kobanê kuşatılmıştı ve haberlerde sürekli “Kobanê düştü naralarının atıldığı günlerde Heval Rıfat da 'ne yapmalı'ya kendi nezdinde yanıt vermiş ve artık konuşmanın, kıyıda, köşede veya yerinde durmanın artık bir anlamının kalmadığına karar vermişti. Oldukça mütevazice döşenmiş küçük bir ev bir arazisi vardı. Evini Kobanê'den göç eden bir aileye bıraktı. Arazisini satıp, parasını Kobane'ye bağışladı.

Heval Rıfat gitmeden önce son bir kaç görüşümüzde, kararı üzerine ve yaşamda çıkabilecek engeller, engelleri aşma yöntemi, yapılması, dikkat edilmesi gerekenler ve birbirimizden beklentilerimizi tartışmıştık ve sözleştik: Heval Rıfat nerede olursa olsun ben cezaevinden çıkınca ilk önce mutlaka gidip heval Rıfatı görecektim. Heval Rıfat da kendine çok iyi bakacaktı. Orada da bilimi ve felsefeyi, devrim sorunlarımızı tartışabileceğimiz, etrafı çiçeklerle dolu bir kamelyada beni karşılayacaktı. Gitmeden önce kuantumla ilgili kitaplar getirmişti bana ve ben de mutlaka kuantumla ilgili okuyacak, derinleşecektim. Heval Rıfat'a göre sanatsız ve gülümsemesiz devrim olmazdı, onun için sanatsal ruhum ve yeteneğim gelişsin diye bana bir darbuka getirmişti. “Yanıma geldiğinde profesyonelce ritim çalmasını öğrenmiş olmalısın” diye de vasiyet etmişti. Aslında iletişimde olduğu herkesi ayrıntılı gözlemler tanımayı esas alır, ihtiyacının ne olduğunu tespit eder ve bir şekilde önerilerini sunardı.

Heval Rıfat hayatın içinde pişen bir bilgeydi. Ne de olsa Sinopluydu, kendi deyimi ile 'Diyojen'in memleketlisi'ydi. Heybesinde çok şey biriktirmişti. Devrime olan inancı yüksekti. İleri yaşına rağmen gençlik ruhunu, coşkusunu ve devrimci romantizmi yitirmemişti. Rojava'da yükselen devrim ateşini, yüreğinde hissediyor, heyecanını yaşıyor ve halkın-devrimin sofrasında aktif yer almak istiyordu. Duruşunda ne yapmak istediğini, nasıl yaşamak istediğini bilmenin kararlılığı vardı. Ve tercihini devrimden yana yaparak yola koyulmuştu. Kobanê'de buluşma sözleşmesi ile yoldaşımı uğurlamıştım.

Gider gitmez inşa çalışmalarına başladı yoldaşımız. Kütüphane ve müze yapmaya koyuldu ilkin. Müze; şehit yoldaşlarımızla yaşamanın, inancı, kararlılığı ve şehide verilen değerin simgesiydi. Kütüphane ise; bilgi, bilim, bilinç, aydınlanma ve anlam vermedir. Zihniyet devrimi gerçekleştirmeden yapılacak hiç bir devrimin gerçek bir zaferle taçlanmayacağının derin bilincindeydi. Önderliği anlamak için, okuma, araştırma bilinç gerekiyordu. Devrimin diyarında kurulacak bir kütüphane böyle bir rol oynayabilirdi. Çünkü inşa yeni başlıyor ve inşaya zihniyetten başlamak gerektiğinin farkındaydı. Yaşam ve ilk elden yapacağı işlerin seçimini oldukça stratejik bir bakış açısıyla yapmıştı.

Fakat emek ve duygu yüklü bu stratejik çalışmaları yarım kaldı. Tarihin en karanlık kötülüğü DAİŞ, Kobanê yenilgisinin hıncı ile 26 Haziran 2015'te Kobanê'de gerçekleştirdiği katliamla yüzlerce kişi ile birlikte Heval Rıfat'ı da bizlerden ayırdı.

Rıfat Heval'i tanıdığıma çok mutluyum. Yoldaşlığına layık olabilmek için izinde yürüyerek, yüksek katılım performansıyla sorumluluklarıma sahip çıkacağımın sözünü veriyorum. Seni hep özeleyeceğim yoldaşım.

Gebze Cezaevi'nden arkadaşları

